

ΤΖΙΜΗΣ
ΠΑΝΟΥΣΗΣ

ΜΙΚΡΕ
ΜΙΚΡΕ ΜΟΥ
ΑΒΑΤΣΗ

(ONE MAN SOAP)

Τζίμης Πανούσης

Πικρέ μικρέ μου αράπη

(One man soap)

Αθήνα 1997

Τα επεισόδια του *Πικρού μικρού αράπη* ακούστηκαν
στο ιδιωτικό ραδιόφωνο από το «Δούρειο Ήχο»
το καλοκαίρι του 1989.

*Οι φωτογραφίες της Λιζέττας, του Άρη Λαβαράκη, του
Χορευταρά Αθανάσιου, του Ζουμερού Αθηνόδωρου και
της Τσιγγάνας Μαρίτσας είναι του Γιάννη Ζαφείρη.*

Πικρέ μικρέ μου αράπη

Στον Άρη

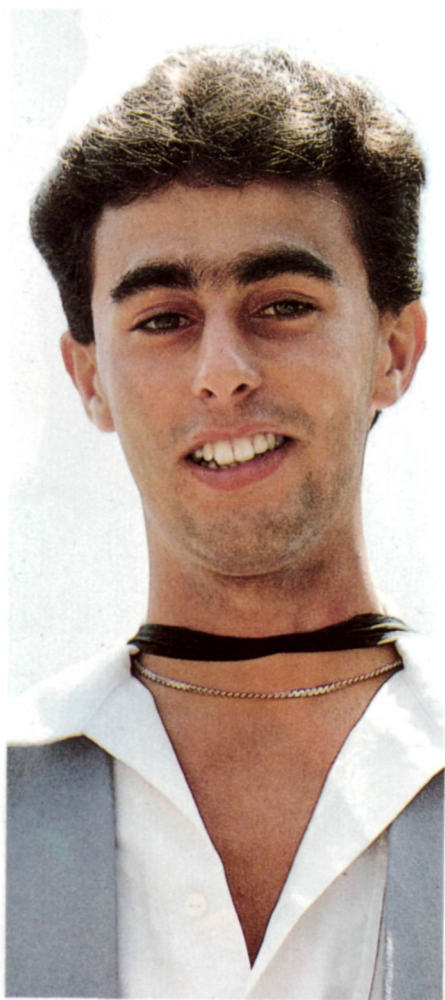
Πρωταγωνιστούν

**ΕΙΡΗΝΗ ΚΟΥΤΣΙΚΟΥ -
ΠΑΠΑΛΑΜΠΡΟΥ
(ΓΑΛΑΖΙΑ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ)**

**ΚΟΥΛΑ ΚΟΥΤΟΥΛΟΓΕΝΗ -
ΜΙΘΡΙΔΑΤΗ (κα ΥΔΡΑΥΛΙΚΟΥ)**

**ΑΧΙΛΛΕΑΣ ΜΙΘΡΙΔΑΤΗΣ
(ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΥΔΡΑΥΛΙΚΟΥ)**

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΜΙΘΡΙΔΑΤΗΣ
(ΥΔΡΑΥΛΙΚΟΣ)

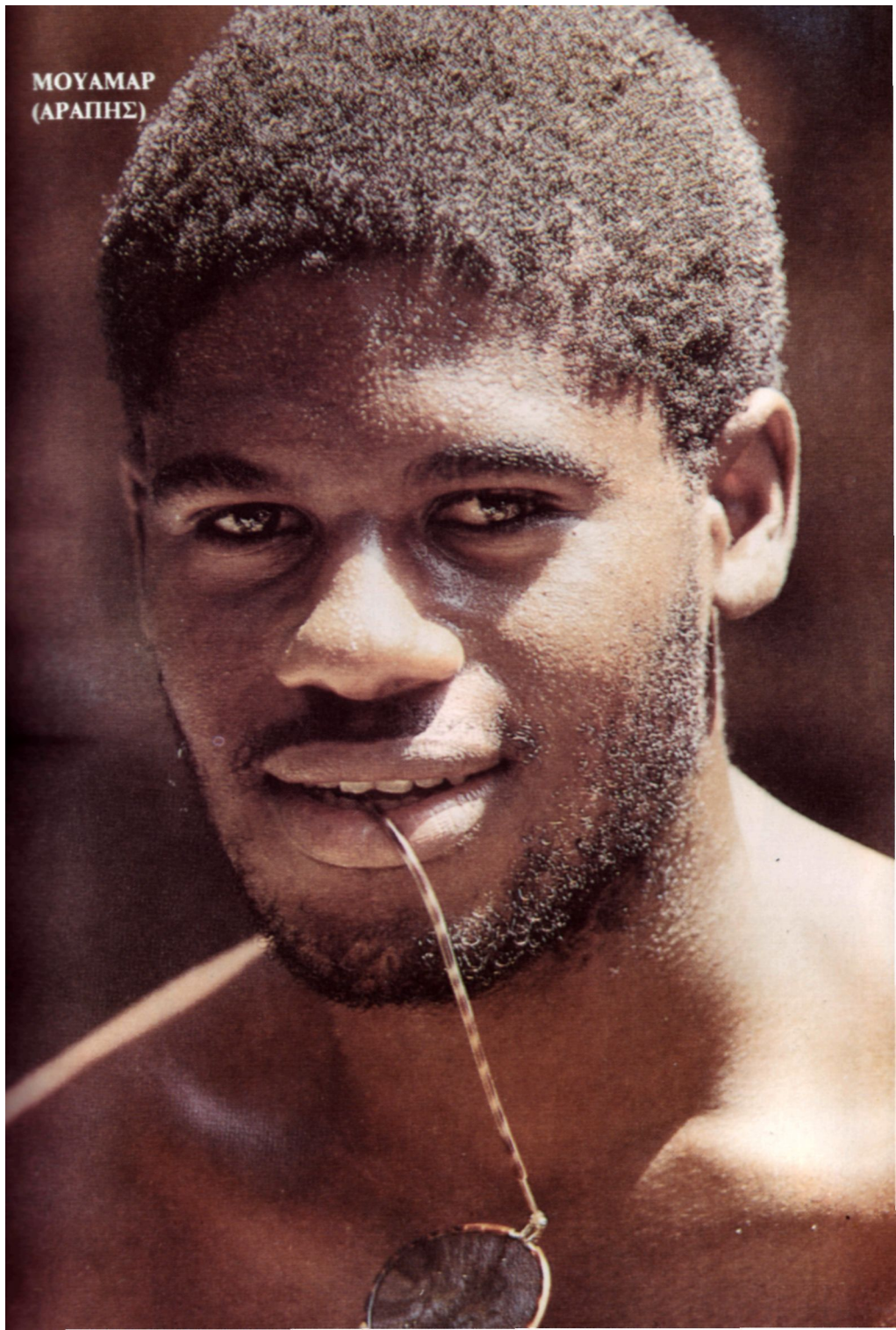
A portrait of an elderly woman with grey hair, wearing a yellow headscarf and a dark jacket over a white floral apron. She is smiling slightly. In the background, there are wooden crates filled with produce.

ΚΥΡΑ ΤΑΣΙΑ
(ΜΑΝΑΒΙΣΣΑ)

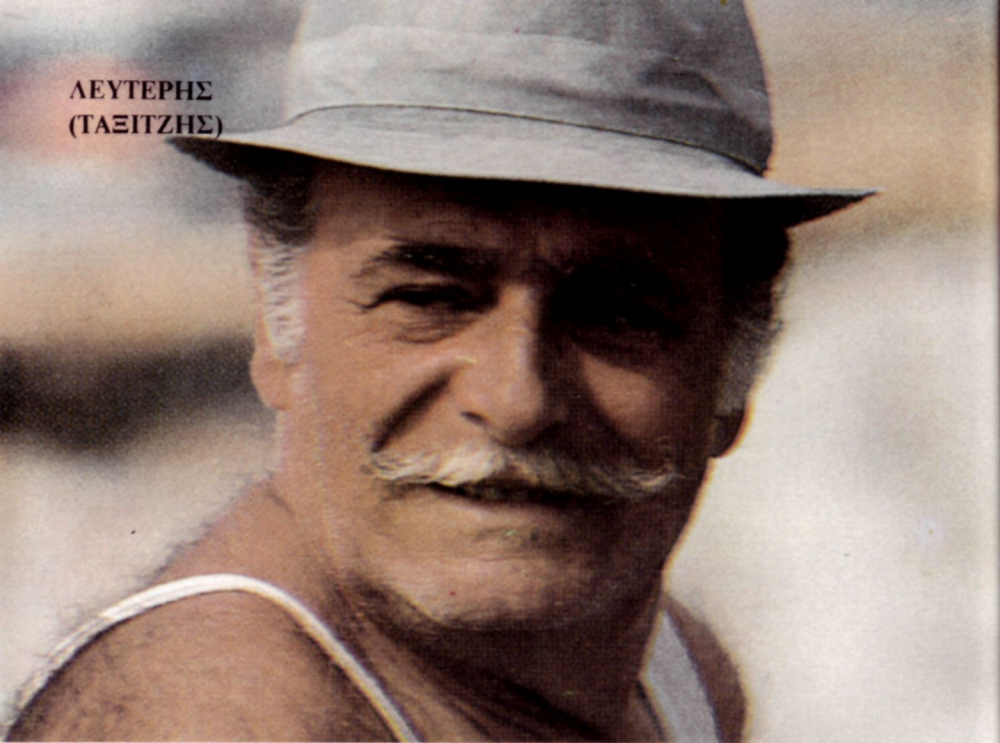
A close-up portrait of an elderly woman with white hair, wearing glasses and a colorful patterned headscarf. She has a gentle smile.

ΓΡΙΑ ΜΙΟΡΙΔΑΤΑΙΝΑ

ΜΟΥΑΜΑΡ
(ΑΡΑΠΗΣ)

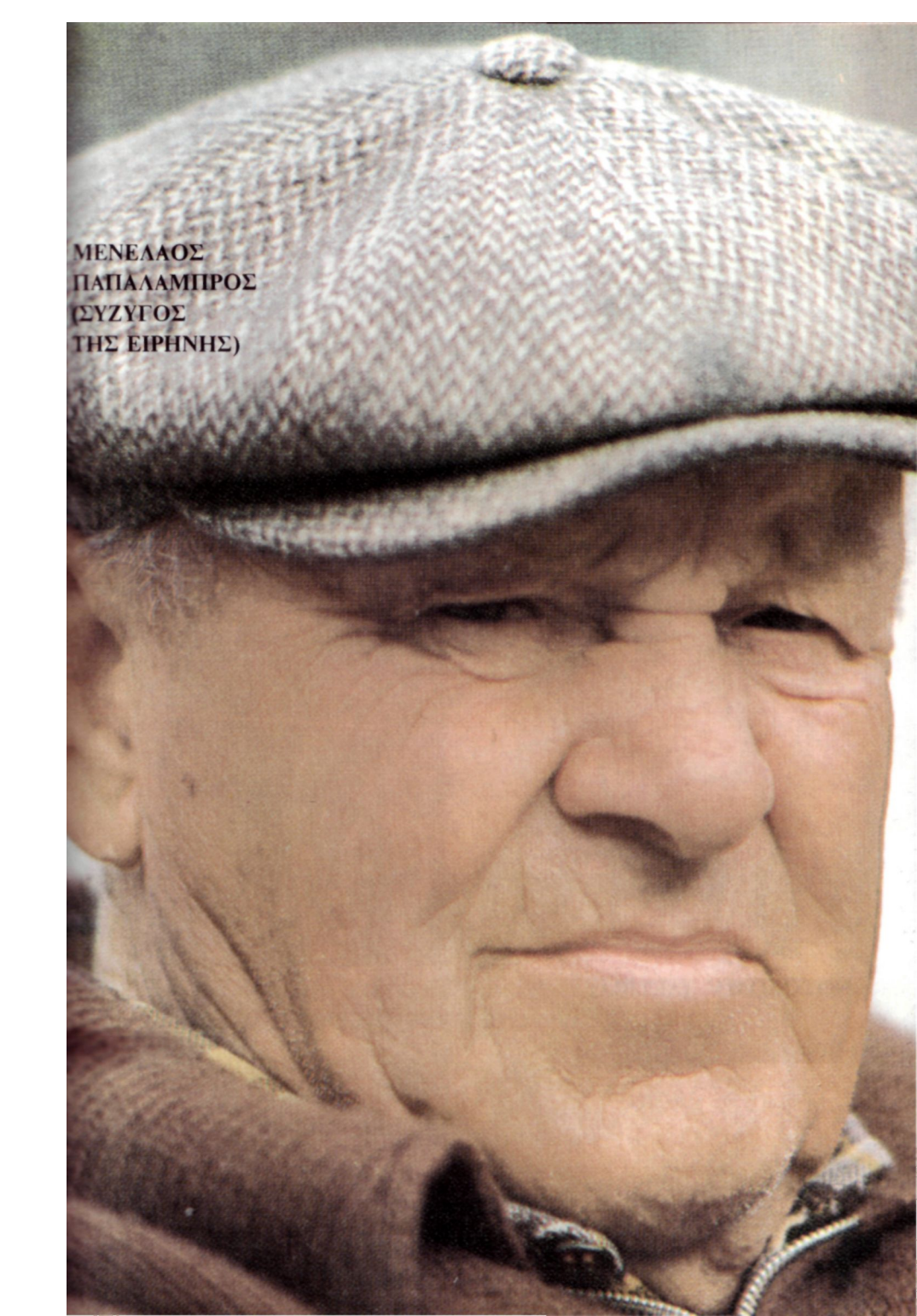

ΛΕΥΤΕΡΗΣ
(ΤΑΞΙΤΖΗΣ)

ΛΙΖΕΤΑ
(ΚΟΡΙΤΣΙ
ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ)

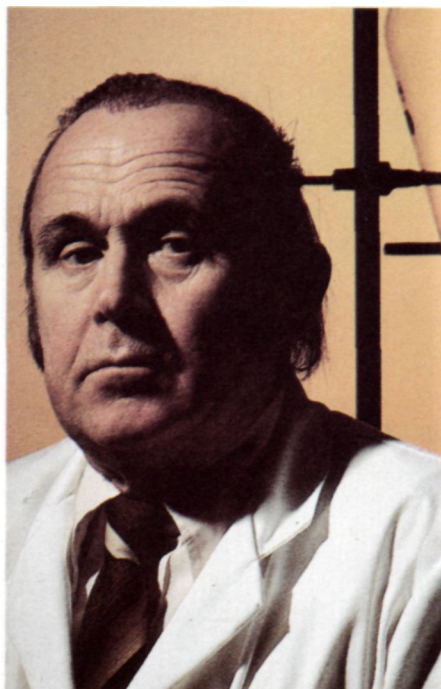

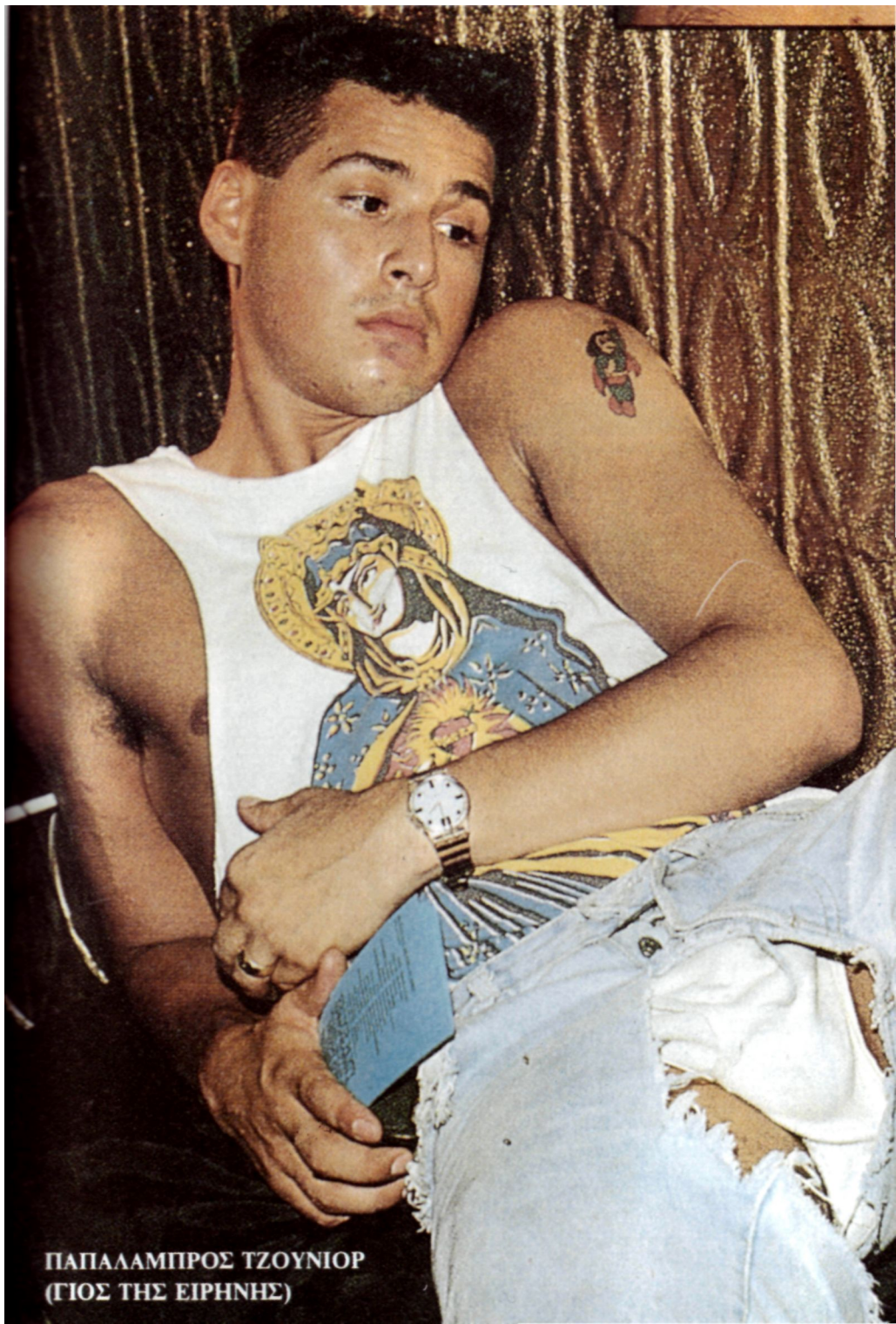
ΜΕΝΕΛΑΟΣ
ΠΑΠΑΛΑΜΠΡΟΣ
(ΣΥΖΥΓΟΣ
ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ)

ΝΟΣΟΚΟΜΑ (ΛΕΣΒΙΑ)

**ΓΙΑΤΡΟΣ
(ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ ΤΟΥ Ε.Σ.Υ.)**

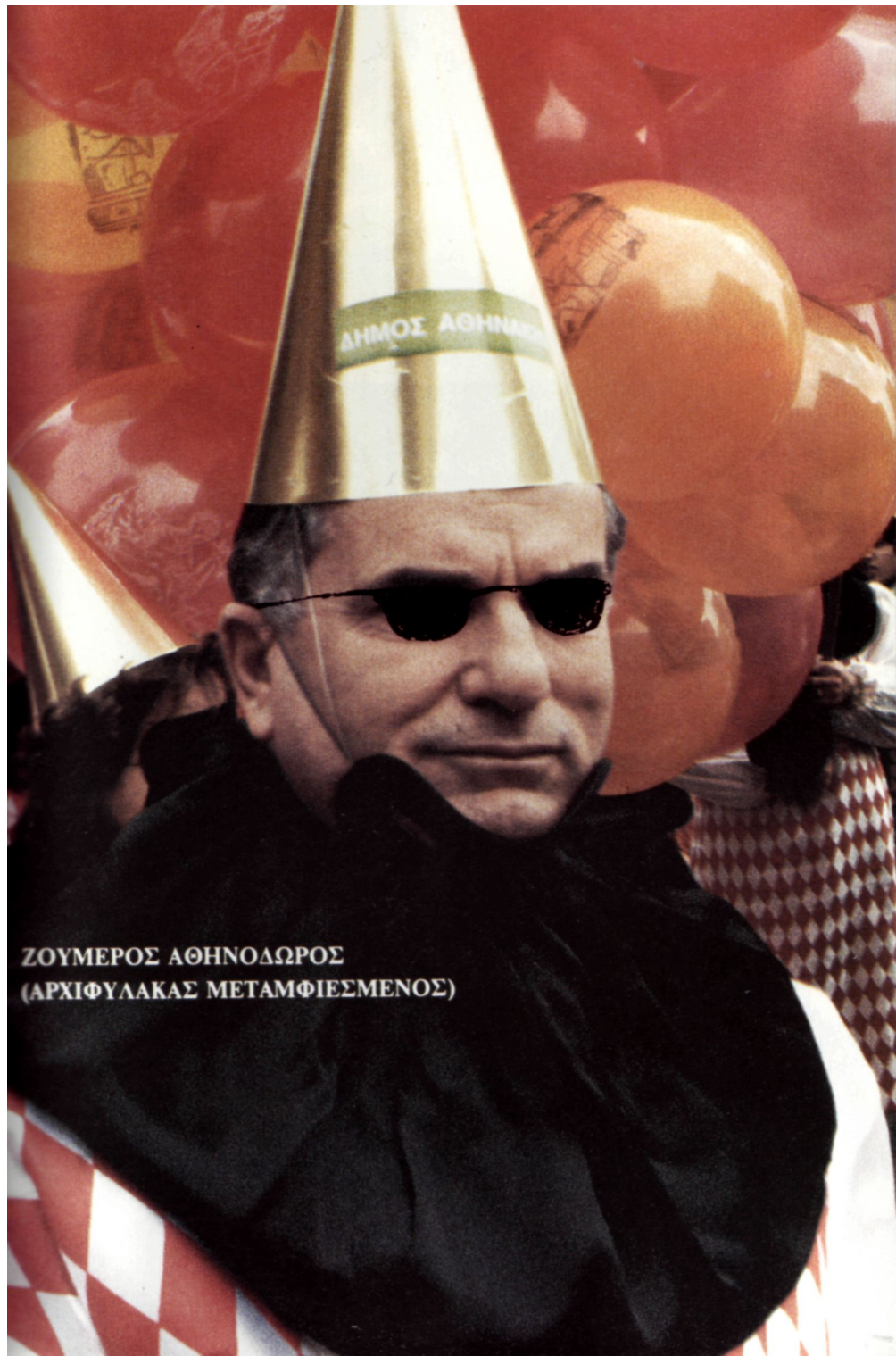
ΠΑΠΑΛΑΜΠΡΟΣ ΤΖΟΥΝΙΟΡ
(ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ)

ΑΡΗΣ ΔΑΒΑΡΑΚΗΣ
(ΕΛΕΓΚΤΗΣ ΠΡΟΣΩΠΩΝ)

ΧΟΡΕΥΤΑΡΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
(ΜΠΑΤΣΟΣ ΑΠΛΟΣ)

ΖΟΥΜΕΡΟΣ ΑΘΗΝΟΔΩΡΟΣ
(ΑΡΧΙΦΥΛΑΚΑΣ ΜΕΤΑΜΦΙΕΣΜΕΝΟΣ)

ΛΕΥΤΕΡΗΣ ΠΑΝΤΑΖΗΣ
(ΑΡΩΜΑΤΟΠΩΛΗΣ -
ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗΣ)

ΧΡΗΣΤΟΣ ΣΑΡΤΖΕΤΑΚΗΣ
(ΤΕΩΣ ΠΡΟΕΔΡΟΣ)

ΜΑΡΙΤΣΑ
(ΤΣΙΓΓΑΝΑ)

ΙΓΝΑΤΙΟΣ (ΠΑΠΑΣ)
ΔΟΝ ΧΟΥΑΝ ΚΑΡΛΟΣ (ΒΑΣΙΛΙΑΣ)

ΓΕΡΟΣ (Ο ΜΙΚΡΟΠΩΛΗΤΗΣ
ΤΟΥ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ)

ΓΥΑΛΙΝΟΣ ΔΡΟΜΕΑΣ
(ΑΓΑΛΜΑ;)

ΑΝΤΡΕΑΣ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ
(ΤΕΩΣ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ)

ΜΙΑΤΙΑΔΗΣ ΕΒΕΡΤ (ΥΠΟΥΡΓΟΣ)

ΔΗΜΗΤΡΑ ΛΙΑΝΗ
(ΤΕΩΣ ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ)

ΠΙΚΡΕ ΜΙΚΡΕ ΜΟΥ ΑΡΑΠΗ

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΠΡΩΤΟ

Η νοικοκυρά Ειρήνη Κούτσικου-Παπαλάμπρου, μάταια προσπαθούσε να απωθήσει τον υδραυλικό Βαγγέλη Μιθριδάτη, που έχωνε τα λαίμαργα χέρια του δάθε και εκείθε κάτω απ' την καπιτονέ ρόμπα της ανυπεράσπιστης παντρεμένης...

Ο παμπόνηρος υδραυλικός δρούσε βάσει καλομελετημένου σχεδίου, που είχε εκπονήσει με τη βοήθεια του νοικάρη του, φοιτητή, Δρούσου-μουσουλμάνου το θρήσκευμα. Ήξερε, από τα πριν, τις ώρες που έλειπε στη δουλειά του ο Μενέλαος ο Παπαλάμπρος σύζυγος του θύματος. Ήξερε ότι θα βρει την Ειρήνη μόνη της χωρίς την υπηρέτρια, Φιλία, που κι αυτή έλειπε σε φιλική επίσκεψη στο «Σπίτι της εργαζόμενης Φιλιππινέζας», στην οδό Φυλής. Ήξερε εν κατακλείδι και τις καταπιεσμένες ορμές της αφράτης νοικοκυράς, που έναν χρόνο τώρα τη λιμπιζότανε.

Ο Βαγγέλης ήθελε να της κάνει έρωτα! Το πάθος τον είχε τυφλώσει! Είχε να αγγίξει τη γυναίκα του Κούλα Κουτουλογένη τεσσερισήμισι μήνους. Το μοναχοπαίδι του, τον Αχιλλέα, τον προγκούσε και τον έδιωχνε αχαρτζιλίκωτο. Είδε κι απόειδε και αποφάσισε να πλησιάσει τον μελαψό νοικάρη του Μουαμάρ, που τον έβλεπε να έχει τον τρό-

πο του στο κυνήγι της γκόμενας. Όλος ο γυναικόκοσμος της γειτονιάς, παντρεμένες κι ανύπαντρες είχανε περάσει απ' την γκαρσονιέρα του νεαρού αράπη και τα βογκητά τους τον είχανε αρκετές φορές ξαγρυπνήσει. Μέχρι τότε, ο Βαγγέλης δεν έλεγε ούτε καλημέρα στον σκούρο φοιτητή κι είχε κάνει τρικούβερτο καβγά με τα πεθερικά του που νοικιάσανε το δωμάτιο σε σκυλάραπα. Δεν τους μπορούσε τους μαύρους ο Βαγγέλης «από ανέκαθεν». Είχε πάει στο παρελθόν ως φαντάρος με μια ψόφια μαύρη σε καμπαρέ στη Φλώρινα και τον είχε αλαλιάσει η μπόχα. Παρ' όλα αυτά, έκρυψε το ρατσισμό του στην κωλότσεπη και χτύπησε την πόρτα του αράπη.

Ο Μουαμάρ τον κοίταξε καχύποπτα και τον πέρασε μέσα. Στο ξέστρωτο κρεβάτι κοιτόταν ένα σακί λίπος και κάπου κοντά στο μαξιλάρι ο υδραυλικός αναγνώρισε την κυρία Τασία του μανάβη από απέναντι.

«Καλύτερα στον κόλπο της Περσίας, παρά στον κόλπο της Τασίας», μουρμούρισε από μέσα του ο Βαγγέλης και πέρασε διακριτικά στην κουζίνα ακολουθώντας τον μελαψό φοιτητή.

«Συγγνώμη για την ενόχληση αδερφέ, αλλά χρειάζομαι τη βοήθειά σου... συγγνώμη για το θάρρος, αλλά την κυρα-Τασία πώς την κατάφερες αθεόφοβε! Αυτή, απ' ό,τι ξέρω, είχε κάνει τάμα να μείνει πιστή στον κυρ-Αλέκο μέχρι θανάτου. Πώς την έψησες; Σου βγάζω το καπέλο! Είσαι μεγάλος και θέλω να με βοηθήσεις. Έχω απόλυτη εμπιστοσύνη στην πείρα σου και στο σεξουαλικό σου ένστικτο, που δεν κώλωσε ούτε μπροστά στις δύο μαστεκτομές της μανάβισσας».

Ο Μουαμάρ, τον άκουγε σιωπηλός ξεπλένοντας τα απόκρυφα του στον χαμηλό νεροχύτη του υπογείου. Κούμπωσε το παντελόνι του κι άνοιξε επιτέλους το στόμα του.

«Εφχαριστώ για καλά λόγια σας. Δεν ήταν ανάγκη, μου πείτε τόσα πολλά για να δώσω το νοίκι. Εδώ τα 'χω τα λεφτά. Πάρτε τα».

Ο Βαγγέλης έβαλε τα γέλια.

«Σου χαρίζω όλα τα νοίκια από δω και πέρα αν με βοηθήσεις να βγάλω μια παντρεμένη, που έχω λιώσει για πάρτη της».

«Να βοηθήσω αφεντικό, αφού είναι και το νοίκι χάρισμα. Πες μου λεπτομέρειες. Θέλω τα κυβικά της λεγάμενης, όνομα κι επάγγελμα συζύγου, στα πόσα το καίει, αν έχει παιδιά, σκυλιά, υπηρέτριες, κομμώτριες,... πρέπει να τα ξέρω όλα. Πάντως είσαι τυχερός αφεντικό. Τώρα με την κυβερνητική αποσταθεροποίηση γίνονται τα καλύτερα καμάκια».

Ο Βαγγέλης Μιθριδάτης έβγαλε το φίλοφαξ απ' την πλαστική του τσαντούλα, παραμέρισε τ' άπλυτα πιάτα από το τραπέζι και ξέρασε τις πληροφορίες που με κόπο είχε μαζέψει από το περιβάλλον εργασίας του Μενέλαου Παπαλάμπρου, του συζύγου της Ειρήνης.

Ο αράπης άκουγε αμίλητος και σημείωνε με προσοχή πίσω από ένα πακέτο Καρέλια άφιλτρα που περιμάζεψε απ' τα σκουπίδια.

Ο Παπαλάμπρος ήτανε κοντός και χοντρός, είχε δικιά του βιοτεχνία με συνεταιίρο στο Κουκάκι. Έφτιαχνε κουρτινόξυλα και τους είχε αφιερώσει όλη του τη ζωή. Την Ειρήνη την παραμελούσε ερωτικά, αλλά οικονομικά της είχε και του πουλιού το γάλα. Αυτό ακριβώς ήθελε και η Ειρήνη αλλά όχι να το τρώει, το ήθελε να πιτσιλάει το γυμνό της σώμα. Αυτά βέβαια με την φαντασία της, γιατί δεν τολμούσε να συζητήσει τοιούτου είδους ανομολόγητες επιθυμίες με τον ηλικιωμένο άντρα της. Είχε Ριτζώσει λοιπόν στην τηλεόραση με τους τολμηρούς και γοητευτικούς λατζότεκνους, που κάθε μεσημέρι σουλατσέρνανε κουστουμαρισμένοι στο λιβινγκ ρουμ της και το βράδυ τους έγδυνε στον ύπνο της και ξεμαλλιαζότανε με την Καρολίν ξυπνώντας καταϊδρωμένη και ανικανοποίητη.

Η Ειρήνη Κούτσικου και ο Μενέλαος Παπαλάμπρος ήτανε παντρεμένοι είκοσι πέντε χρόνια. Γνωριστήκανε καταμε-

σής της χούντας και στην πρώτη επέτειο του Πολυτεχνείου φάγανε απ' το ίδιο σουβλάκι μαζί με τον Παπαλάμπρο τζούνιορ. Δεν κάνανε άλλο παιδί, όχι γιατί δε θέλανε, αλλά επειδή η κολόνα του σπιτιού απέφευγε τη διαδικασία. Η Ειρήνη το 'ριξε στα κομμωτήρια και τις λαϊκές αγορές και μετά την οικονομική ευμάρεια της οικογένειας επί ΠΑ-ΣΟΚ, ξημεροβραδιαζότανε στο Κολωνάκι. Από μπουτίκι σε μπουτίκι και από ινστιτούτο σε ινστιτούτο, λιποαναροφήθηκε και έγινε ποθητή απόρθητη. Είχε τα τυχερά της μπινελίκια στο δρόμο, αλλά δεν μπορούσε μια κυρία να ενδώσει στον πρώτο τυχαίο οικοδόμο. Εν τω μεταξύ, ο γιος της μεγάλωσε, άφησε αφάνα και χνούδι στα μάγουλα, έριξε μπόι και κανόνι στο γυμνάσιο. Η ακούραστη μάνα, κάθε πρωί, βουρκωμένη ταχτοποιούσε τα χαπάκια και τους δίσκους των Μότορχέντ του κανακάρη της...

Το φίλοφαξ του υδραυλικού ξεδίπλωνε μια-μια τις σελίδες της ζωής του μελλοντικού του σεξουαλικού θύματος, ενώ ο αράπης συνέχιζε να σημειώνει με προσοχή.

Πού την γνώρισε την Ειρήνη ο υδραυλικός; Πώς την ερωτεύτηκε;

Η συνέχεια στο επόμενο επεισόδιο...

ΠΙΚΡΕ ΜΙΚΡΕ ΜΟΥ ΑΡΑΠΗ

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

Ο Βαγγέλης ο Μιθριδάτης, ο υδραυλικός με το θεληματικό κατσαβίδι, αράδιαζε τα τελευταία στοιχεία για τη ζωή της ανυποψίαστης τότε Ειρήνης Κούτσικου-Παπαλάμπρου, πάνω στο τραπέζι της κουζίνας, στην υπόγεια γκαρσονιέρα του αράπη-φοιτητή Μουαμάρ. Το επαγγελματικό του φίλοφαξ αποκάλυπτε όλες τις πτυχές της οικογενειακής ζωής του ζεύγους Παπαλάμπρου, τους τελευταίους έξι μήνες, που ο αδίστακτος υδραυλικός παρακολουθούσε τη ζουμερή παντρεμένη και τους οικείους της.

Ο λιγομίλητος αράπης-επιθήτορας, ελέπσε να σταματήσει τις σημειώσεις του και ν' αρχίσει τις διευκρινιστικές ερωτήσεις.

«Βλέπω, κύριε σπιτονοικοκυρά, ότι είσαι αποφασισμένος. Εγώ θα σε βοηθήσω, γιατί ο σκοπός σου είναι ιερός στα μέρη μου. Πες μου όμως ρε μπαγάσα πώς τη γνώρισες την γριά-κότα;»

Ο Βαγγέλης έβγαλε ένα βαρύ αναστεναγμό, άφησε το φίλοφαξ και τακτοποίησε τ' αχαμνά του.

«Στη συγκέντρωση της Νέας Δημοκρατίας την πρωτοείδα, που να μην έσωνα να πάω. Ξέρεις, αδερφέ, εγώ μέχρι πρότινος ήμουνα ΠΑΣΟΚ, αλλά μόλις είδα να υποχωρεί το κίνημα, σκέφτηκα να κάνω καμιά περατζάδα από τους δεξιούς, να με δούνε, για να μη χάσω το ψωμάκι μου, αν ο μη γένοιτο κερ-

δίσουνε τις εκλογές. Έφπαξα λοιπόν ένα πανό “Κάτω οι κλεφτες”, πήρα και το Θανάση το κλεφτρόνι απέναντι που είναι βαμμένος οννεδίτης και μοστράραμε δίπλα στην ορχήστρα του Ξαρχάκου.

»Εκεί που στεκόμουνα κορδωμένος και φώναζα για κάθαρση, με πιάνει ένα κόψιμο αδερφέ, άλλο πράγμα. Είχα φάει από το μεσημέρι τρία πιάτα φασολάδα και ποιος ξέρει τι είχε βάλει μέσα η σκρόφα η γυναίκα μου, που έχει υποψιαστεί ότι ξενοκοιτάζω και με ταΐζει περίοδο για να με κρατήσει. Πετάω που λες το πανό και τρέχω σπρώχνοντας τις αφηνιασμένες κατίνες, προς τα ουρητήρια. Μόλις ανοίγω την πόρτα διαπιστώνω ότι μπήκα στο “Γυναικών” αλλά είμαι στο αμνήν να μου φύγουνε κι αφήνω κατά μέρος το σαβουάρ βιβρ. Για κακή μου τύχη όλες οι χέστρες είναι κατειλημμένες και χάνω την τελευταία ελπίδα να αποφύγω το μοιραίο. Το γαλάζιο μου παντελόνι γίνεται σκούρο καφέ και με λούζει κρύος ιδρώτας. Είχα να λουστώ και δέκα μέρες, με αποτέλεσμα να μουλιάσει η πιτυρίδα μαζί με τις σκόνες από τους σοβάδες της οικοδομής και να ζέχνω πατόκορφα. Βγάζω το παντελόνι και το σώβρακο αδιαφορώντας για τις κυρίες που μπαίνονε και προσπαθώ να τα ξεπλύνω στο νεροχύτ. Τότε που λες φιλάρα, ανοίγει η πόρτα του καμινέ που ήτανε φάτσα μου και ξεπροβάλλει η Ειρήνη ! Φοράει ένα βαθύ μπλέ ταγεράκι με Ν.Δ. αυτοκόλλητο στο βυζί και “I love Ψηλός” στο υπογάστριο. Καρφώνει το βλέμμα της στα φανερά μου απόκρυφα και με πλησιάζει γελώντας.

“Βλέπω σύντροφε ότι εσύ άρχισες από τώρα την κάθαρση. Άσε με να σε βοηθήσω. Αυτά είναι γυναικείες δουλειές. Από την Αθήνα είσαι ή έχεις έρθει με πούλμαν;”

»Την κοίταζα δικέ μου αποσβολωμένος να μου ξεσκατίζει τα σώβρακα με μια αρχοντιά και μια τσακπινιά γυναίκας που ξέρει τι θέλει απ’ τη ζωή και την ερωτεύτηκα κεραυνοβόλα. Της απάντησα ότι είμαι απ’ την Αθήνα, την ευχαρίστησα και της πρότεινα να βγούμε παρέα στη συγκέντρωση.

“Πολύ θα το ήθελα”, μου απάντησε, “αλλά έχω κομματική δουλειά. Στέκομαι δίπλα στην ορχήστρα του Σταύρου και μόλις παίξει Μπιζέ πρέπει να τους δείχνω πού να μπιζάρουνε”.

»Εγώ επέμενα να την ακολουθήσω και τότε μου έσκασε το παραμύθι.

“Είμαι παντρεμένη κύριε. Έχω γιο ψηλότερο από σένα, άλλωστε αυτό που προέχει τώρα είναι να φύγουν οι κλέφτες, να γίνει η κάθαρση. Αν δεν τα καταφέρουμε εγώ κλείνω ως νοικοκυρά”.

»Όλη αυτή την ώρα που μιλάγε, περιπτώ να σου πω μαύρε μου, ότι τα μάτια της τα είχε καρφωμένα στα εργαλεία. Πήγε να φύγει και την έπιασα απ’ το μπράτσο.

“Αφήστε με κύριε να βγω έξω, βρωμάτε πατόκορφα σαν αριστερός. Στο κάτω κάτω, πώς μπορώ να είμαι σίγουρη για την πολιτική σας τοποθέτηση;”

»Η εξυπνάδα της μ’ έκανε να την ερωτευτώ ακόμα περισσότερο και όρμηξα να την φιλήσω. Άρχισε να ουρλιάζει:

“Βοήθεια! Ένας πασοκτζής με βιάζει!”.

»Ανοιξαν όλοι οι καμπινέδες ταυτόχρονα και μου όρμηξαν μαινόμενες νεοδημοκράτισσες με καθρόνια και χαρτόκουτα Πάμπερς. Μ’άφησαν αναίσθητο στο βρώμικο δάπεδο και όταν συνήλθα είδα αυτό εδώ και ξέχασα αμέσως το πάθημά μου».

Ο Βαγγέλης έδειξε στον αράπη την αστυνομική ταυτότητα της Ειρήνης Κούτσικου-Παπαλάμπρου.

Ο Μουαμάρ πήρε στα χέρια του το επίσημο έγγραφο και κράτησε τις απαραίτητες σημειώσεις. Ύψος ένα και πενήντα οκτώ, πρόσωπο ωοειδές, μάτια τσακίρικά, ηλικία σθησιμένη.

«Πόσο την κάνεις αφεντικό για να σημειώσω;»

«Βάλε γύρω στα σαράντα πέντε, αλλά δεν έχει σημασία. Μια ζωή νταραβερίζομαι με προοδευτικές γκόμενες. Ξέρεις, πωλήτριες, εργάτριες, κομμώτριες... Η Ειρήνη είναι κυρία, το κάτι άλλο, το ’χω βάλει αμέπι-μουχαμέτι να την κρεβατώσω».

«Θέλω κι άλλες λεπτομέρειες, αφεντικό. Δεν μπορώ να σε συμβουλέψω ακόμα. Η περίπτωση σου είναι πολύ δύσκολη».

Ο αράπης ήθελε να κερδίσει χρόνο και να ψαρέψει τον υδραυλικό αν υποψιαζότανε τίποτα για τις σχέσεις του με το γιο του τον Αχιλλέα.

Ο Βαγγέλης όμως, τυφλωμένος απ’ το ερωτικό του παθος, δεν έδειχνε να έχει διάθεση για τοιούτου είδους υποψίες.

Συνέχισε λοιπόν να ενημερώνει τον αράπη και με τις υπόλοιπες πληροφορίες που είχε καταφέρει να συγκεντρώσει.

«Πήρα την ταυτότητα λοιπόν και μόλις τελείωσε η συγκέντρωση πήγα στη διεύθυνση της λεγόμενης. Ο Παπαλάμπρος την είχε βασίλισσα. Μεζονέτα παρακαλώ στο Κουκάκι. Αυτόνομη θέρμανση, πλαστικά συρόμενα και δε συμμαζεύεται. Μπήκα στο προποτιζίδικο απέναντι και άρχισα τις ερωτήσεις στον ανάπηρο λαχειοπώλη:

“Έχω έρθει για να φιάξω το ψυγείο των Παπαλάμπρου και λείπουνε. Μήπως έχετε το τηλέφωνό τους;”

»Όχι μόνο μου 'δωσε το τηλέφωνο, αλλά μου 'πε και για το γιο τους ότι είναι πρεζάκις, ότι είναι διαλυμένη οικογένεια, αυτός αριστερός με εξορίες κι αυτή νεοδημοκράτισσα οργανωμένη, ότι έχει να μαγειρέψει η λεγόμενη απ' τα Χριστούγεννα και ότι βγάζει τα μάτια της με κάτι εκοφίτες της συμφοράς. Τον ευχαρίστησα, πήρα μια τετράδα και σε μια βδομάδα μου 'κατσε ο πρώτος αριθμός. Γι αυτό σου λεω, αράπαρε, βοήθα με και δε θα χάσεις. Και για να σου αποδείξω ότι είμαι ξηγημένος, ντύσου να βγούμε απόψε, να βρέξουμε τη συνεργασία».

Ο Μουαμάρ, άλλο που δεν ήθελε. Έβαλε το καλό του μπλουτζίν, μπήκανε στην Μπε Εμ Βε του υδραυλικού και βρεθήκανε στο κέντρο «Τα αραπάκια». Τους προσφέρανε κουλούρι με τυρί «Αραπάκι» ενώ στην πίστα η Ξανθή Περάκη, με μαύρα μαλλιά και το μελαχρινάκι στο στόμα έφτυνε νταλκάδες και καπούρα.

ΠΙΚΡΕ ΜΙΚΡΕ ΜΟΥ ΑΡΑΠΗ

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΤΡΙΤΟ

Στο προηγούμενο επεισόδιο αφήσαμε τον αράπη και τον υδραυλικό στα «Αραπάκια», να βρέχουν με σαμπάνιες τη συμφωνία για την από κοινού επέλαση στο οικογενειακό κάστρο-μεζονέτα των Παπαλάμπρου. Τους αφήσαμε ανυπεράσπιστους μέσα στο στόμα του σκύλου.

Κάποια λοξοκοίταξε ο αράπης, κάτι του 'πανε, κάτι είπε, και πιάστηκε όλο το μαγαζί στα χέρια. Πέσανε όλοι να τον φάνε τον μαύρο, και τον κλοτσάγανε πάνω στα σπασμένα γυαλιά και τις πατημένες γαρδένιες. Το αίμα έτρεχε απ' τα ρουθούνια του Μουαμάρ να παραβγεί στο δρόμο προς το σιφόνι δίπλα δίπλα με τα ρυάκια της εγχώριας σαμπάνιας. Ο υδραυλικός είχε τον νταλκά του και δεν ασχολιότανε με τους καβγάδες. Πάνω στο χαμό σηκώθηκε, φώναξε παραγγελιά και προσγειώθηκε στην πίστα να χαϊδέψει το βυζί του μπουζουκιού που στα μεθυσμένα μάτια του φάνταζε σαν το δεξί της Παπαλάμπρου. Εν τω μεταξύ, ξεθυμαίνει ο θυμός των θαμώνων για τον αράπη και τον μαζεύει στην τουαλέτα μια λουλουδού, μαζί με αυτήν που είχε λοξοκοιτάξει, για να τον συνεφέρουνε. Σε λίγο, πράγματι, τον έχουνε κάνει περδίκι και ο αράπης ξαναμπαίνει στην σάλα ανανεωμένος, συνοδευόμενος από δύο ζευγάρια πεταγμένα γυναικεία μάτια. Χωρίς να χάσει καιρό κάθεται στα παλαμάκια γύρω από τις ζείμπεκιές του υδραυλικού, κάτι σαν σχοινοβασία με Τσα-

ρούχη. Πάνω στην αναμπουμπούλα πλακώνουνε καμιά δεκαριά τραγουδοποιοί να εξασφαλίσουνε τα δικαιώματα για το μακελειό, αλλά φεύγουνε άπρακτοι μόλις πληροφορούνται ότι το θύμα ήτανε μαύρος.

Μαύρα μεσάνυχτα, ο Βαγγέλης με τον αράπη εγκαταλείπουν τρικλίζοντας τα «Αραπάκια». Σταματάνε ένα ταξί, το αφήνουνε σταματημένο, παίρνουν τον ταξιτζή και το κόβουνε με το πόδι για τη μεζονέτα της Ειρήνης Κούτσικου-Παπαλάμπρου. Ο υδραυλικός έχει αποφασίσει πάνω στα ντουζένια του να κάνει καντάδα στην καψούρα του και ο αράπης με τον ταρίφα δεν του χαλάνε το χατίρι.

Ο Μουαμάρ βγάζει την ατζέντα του και κάνει γρήγορα μερικούς υπολογισμούς:

« Η Ειρήνη είναι δεξιά», μονολογεί, « αλλά έχει αριστερό άντρα. Ο γιος της είναι πρεζάκι, μοτορχεντάς, και σίγουρα θα 'χουνε και Φιλιππινέζα. Τώρα με τη συνεργασία Συνσπισμού και Νέας Δημοκρατίας, η κατάσταση στο σπίτι της λεγάμενης θα είναι τεταμένη. Θα πρέπει να διαλέξουμε προσεκτικά το τραγούδι της καντάδας, να είναι μέσα στο πνεύμα της εθνικής συμφιλίωσης. Κύριε Βαγγέλη, τι θα λέγατε να της τραγουδήσουμε κάτι από "Το κούρεμα";»

« Ναι, ναι» πετάγεται ο ταξιτζής, « να πούμε το "Άστα τα μαλλάκια σου ανακατωμένα", που είναι και δοκιμασμένο».

« Τρίχες», αναφωνεί ο υδραυλικός, « Θα πούμε το "Ντοντ γουόρι μπι χάπι" που δε θέλει και όργανα. Εσύ Μουαμάρ θα κάνεις το μπάσο με το στόμα, ο ταρίφας θα χτυπάει τα στήθια του και θα πιθηκίζει και εγώ θα λέω τα λόγια».

Ο αράπης δεν είχε λόγους να μη συμφωνήσει με το σπιτονοικοκύρη του και μόλις φτάνουνε έξω από τη μεζονέτα του Κουκακίου αρχίζουνε το τραγούδι. Σε λίγο φωτίζονται τα πλαστικά συρόμενα της κρεβατοκάμαρας και σκάει μύτη ο νεαρός Παπαλάμπρος. Απ' τη σκασμένη μύτη του τινεϊτζερ ναρκομανούς ξεχύνονται όλες οι δόσεις της τελευταίας εβδομάδας και το τρίο των μεθυσμένων κανταδόρων το βάζει στα πόδια. Λίγο πριν βγούνε στη Βεϊκου, σταματάνε να ξελαχαινάσουν. Ο υδραυλικός Βαγγέλης Μιθριδάτης είναι απαρηγόρητος:

« Το μούλικο μας χάλασε τη δουλειά και την είχαμε στήσει σαν χάρπηνγκ. Αν δεν ζύπναγε το σκατόπαιδο τώρα η μάνα του θα 'χε τσιμπήσει. Τι θέλουνε και μπερδεύονται τα νιάνια-ρα στις δουλειές των γονιών τους; Έτσι κι ο δικός μου ο Αχιλλέας. Φέρνει κάτι γκομενάκια στο σπίτι και πάνω που πάω να τα χουφτώσω τους ρίχνει τα γουόκμαν, τα τραβάει και κλείνονται στο δωμάτιό του με τις ώρες κι ακούνε ακίνητοι Ντορς με τις πόρτες κλειστές».

Έχει αρχίσει να χαράζει κι ο ταρίφας προθυμοποιείται να βοηθήσει την κατάσταση.

« Κοίτα να δεις Βαγγέλη. Εγώ, παρ' όλο που κάνεις παρέα με τον αράπη σε γουστάρω και σε καταλαβαίνω, γιατί έχω περάσει παρόμοιο νταλαβέρι με μια πελάτισσα ματωμένη από την Κηφισά. Τώρα βέβαια το 'χω ξεπεράσει και τη βρίσκω με δύο ντόπερμαν που 'χω σπιτωμένα στη Λούτσα, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δε με αγγίζει η ορμητική σου καψούρα. Κυνηγός είμαι και εγώ και πονάω, χωρίς να με παρεξηγήσεις. Εγώ παλιά, Βαγγέλη μου, ήμουνα αντάρτης. Εμένα που με βλέπεις, πότιζα το άλογο του Βελουχιώτη, κι όταν τον αποκεφάλισαν έκοψα κι εγώ το κεφάλι του αλόγου και το 'χω σουβενίρ πάνω από το τζάκι. Άμα έρθεις σπίτι θα στο δείξω. Τώρα θα μου πεις, γιατί το 'κανες αυτό Λευτεράκη, τι σου 'φταιζε το ζωντανό; Δεν ξέρω Βαγγέλη μου, πάνω στα νεύρα μου και την απελπισία, που χάσαμε τον εμφύλιο, ξέσπασα στο άλογο. Πάντως, εκεί που θέλω να καταλήξω: το τυχαίο αυτό περιστατικό μού βγήκε σε καλό. Το εκτιμήσανε οι ταγματασφαλίτες της γειτονιάς μου και δε με πείραζαν. Τους βοήθησα και εγώ όσο μπόραγα, πάντα με την κουκούλα, επειδή έχω και οικογένεια και μου δώσανε στη χούντα την άδεια για το ταξί. Μετά πήγα με τον Καραμανλή και μόλις μας νομιμοποίησε, εμάς τους αριστερούς, γράφτηκα στο Κου Κου Ε εσωτερικού κι έγραψα και το γιο μου, γιατί απ' ό,τι είδα σ' όλους τους δημόσιους οργανισμούς, στην τηλεόραση, στο ραδιόφωνο, όλα τα πόστα τα 'χουνε αυτοί της ανανεωτικής αριστεράς. Το 'χα ψιλιαστεί από παλιά ότι αυτή η παράταξη, που στην αρχή δεν την έπιανε το μάτι σου, θα έπαιζε κάποτε

ρυθμιστικό ρόλο. Ο Θεός με φύλαξε, Βαγγέλη μου, και δεν ανακατώθηκα με το ΠΑΣΟΚ, γιατί τους έκοψα τι τσαπατσούληδες ήτανε από το '81. Θέλω να σου πω δηλαδή ότι μπορείς να υπολογίζεις σε μένα. Δωσ' μου όνομα και τηλέφωνο της λεγόμενης και υπόσχομαι να στη φέρω ανάσκελα σε μια βδομάδα, όπως τη γέννησε η μάνα της».

Ο υδραυλικός άκουγε συνοφρυωμένος τον παρλαπίπα ταξιτζή, ενώ ο Μουαμάρ ξέρναγε παραδίπλα Καϊρ και μηλαράκια με κανέλα, που πλέανε ολόκληρα στους εμετούς με την οδοντογλυφίδα κατάρτι.

« Σ' ευχαριστώ για την προθυμία να βοηθήσεις φιλάρα, αλλά γουστάρω να την τελειώσω μόνος μου την δουλειά».

Ο Βαγγέλης έκοψε απότομα τον ταξιτζή, τον καληνύχτισε και πήρανε με τον αράπη το τρόλεϊ για το ορμητήριό τους: την υπόγεια γκαρσονιέρα του Μουαμάρ, κάτω από το διαμέρισμα του ερωτοχτυπημένου υδραυλικού.

Κάτσανε στο τραπεζάκι της κουζίνας και ο αράπης έκανε τον απολογισμό του απονενοημένου βραδινού τους εγχειρήματος.

« Αφεντικό, πρέπει να παραδεχτούμε ότι τα κάναμε θάλασσα. Μας πήρε στο λαιμό της η σαμπάνια η ροδίτισσα. Δεν έπρεπε να χτυπήσουμε έτσι επιπόλαια σαν ερωτευμένα προσκοπάκια. Να ευχαριστάς τον Αλλάχ που δε μας πήρε χαμπάρι η Ειρήνη, γιατί τότε, μόνο με βιασμό θα καθαρίζαμε».

Ο υδραυλικός, με σκυμμένο κεφάλι, μουρμούρισε:

« Έχεις δίκιο μαύρε, αλλά το θέμα είναι τώρα τι κάνουμε».

Ο Μουαμάρ σηκώθηκε, έβαλε να φτιάξει καφέ και είπε στον κακοζευχτισμένο εργάτη του θολού νερού:

« Το θέμα είναι να μη χάσουμε το ηθικό μας αφεντικό. Θα πιούμε το καφεδάκι, θ' ανέβεις στο σπίτι να πλυθείς, θα πας στην οικοδομή να δουλέψεις, θ' ανέβω κι εγώ στο γιο σου να διαβάσουμε, κι όταν με το καλό γυρίσεις το μεσημέρι σου υπόσχομαι να έχω έτοιμο το τέλειο σχέδιο. Έχε μου εμπιστοσύνη αφεντικό, έχω χαράξει το μπιντέ 16.789 φορές, όσες και οι γκόμενες που πλυθήκανε εδώ μέσα στα τρία χρόνια που έχω έρθει στη σεξουαλικά πεινασμένη χώρα σας. Είναι υπόθεση ημερών να γίνουν τα όνειρά σου πραγματικότητα. Έλα

αφεντικό, πιες το καφεδάκι σου κι όλα θα πάνε δεξιά όπως με τα πολιτικά».

Ο Βαγγέλης ρούφηξε με ευχαρίστηση μια γουλιά από τον μερακλίδικο καφέ του αράπη.

« Έχεις δίκιο Μουαμάρ. Το βασικό είναι να μη μας πάρει από κάτω. Να δω βέβαια πώς θα δουλέψω σήμερα μετά το αποψινό ξεσάλωμα, κι έχω αφήσει μια λεπτή δουλειά στη μέση. Βάφω κάτι σάπιους σωλήνες μην τους πάρει χαμπάρι ο ιδιοκτήτης, για να τον έχω πελάτη ισόβια».

Ο υδραυλικός αποτελείωσε τον καφέ του, καβάλησε την Μπε Εμ Βε και ξεκίνησε για την οικοδομή. Ο Καζαντζίδης στα μεγάφωνα-μαϊμούδες τού τρύπαγε τα μηνίγγια:

« Μ' έκαψες γειτόνισσα κακούργα δολοφόνισσα».

ΠΙΚΡΕ ΜΙΚΡΕ ΜΟΥ ΑΡΑΠΗ

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

Η Μπε Εμ Βε του υδραυλικού Βαγγέλη Μιθριδάτη φρενάρει με τις μπάντες του Καζαντζίδη έξω από ανεγειρόμενη οικοδομή στο Δέλτα του Φαλήρου, λίγο πριν το χάραμα. Μονάχος ο υδραυλικός, με το κεφάλι καζάνι απ' τη νυχτερινή αποτυχημένη καντάδα στο σπίτι της Ειρήνης Κούτσικου-Παπαλάμπρου, ανεβαίνει στον τρίτο να βάλει το καζανάκι, πριν αριβάρει ο ιδιοκτήτης και δει ότι δεν είναι ιταλικό σαν τα πλακάκια. Δύο χελώνες θαλάσσιες Μονάχους-Μονάχους, βαλσαμωμένες να μοιάζουν με φώκιες, βιδώνονται εσωτερικά στο διαφανές καζανάκι και ο Βαγγέλης κατεβάζει καντίλια και παναγίες, που είναι υποχρεωμένες να ικανοποιεί όλα τα γούστα του οικολόγου ιδιοκτήτη του οικοπέδου της αντιπαροχής. Πάνω που δοκιμάζει το καζανάκι και ρίχνει το παρθενικό κατούρημα γύρω απ' τη λεκάνη, ακούει φωνές και βογκητά από το γιαπί της κρεβατοκάμαρας. Αρπάζει το γαλλικό κλειδί και ξεκούμπωτος όπως είναι, τρέχει να δει τι συμβαίνει.

Μια κοπέλα σαν τα κρύα νερά, πεσμένη ανάσκελα, πασαλειμμένη με σοβάδες και ασβέστη, προσπαθεί να αυτοϊκανοποιηθεί μ' ένα στυλιάρι από τον κασμά του μαστρο-Νικόλα. Ο υδραυλικός βάζει τα γέλια απ' το αναπάντεχο θέαμα και η κοπελιά, τρομαγμένη από την απρόσμενη επίσκεψη,

κρύβει τη γύμνια της με λίγα πυρότουβλα από το μισοτελειωμένο τζάκι. Ο Βαγγέλης την πλησιάζει και τη χτυπάει φιλικά στον ώμο:

«Κάνε δουλειά σου κορίτσι μου, πατέρας είμαι κι εγώ και καταλαβαίνω. Θα σου 'πεσε κάνας μαστουρωμένος γκόμενος και σ' άφησε στα κρύα του λουτρού. Θα πουντιάσεις εδώ που κάθεται. Είναι διαμπερές και μπάζει. Έλα στο λουτρό να μου κάνεις και παρέα όσο θα δουλεύω».

Η όμορφη τινέιτζερ τον ακολούθησε δισταχτικά προς το λουτροκαμπινέ φορώντας βιαστικά το καταξέσκισμένο μπλουτζίν της. Ο υδραυλικός ζέστανε τις σωλήνες της αποχέτευσης και η κοπέλα κάθισε παράμερα, οκλαδόν.

«Με λένε Λιζέτα μάστορα και συγνώμη για την αναστάτωση, αλλά ταλαιπωρήθηκα όλο το βράδυ με τον Μάικ, τον δικό μου, και δεν έγινε τίποτα. Δεν μπορεί, μου λέει, γιατί κουνιέμαι πάνω στη φάση και αυτός έχει μάθει με τις παστριχιές που κάθονται ακίνητες. Μακάρι να ήτανε από μαστούρα, όπως φαντάστηκες, αλλά δυστυχώς πρόκειται για άλυτο ψυχολογικό πρόβλημα. Εσάς πώς σας λένε αν επιτρέπεται;»

Ο Βαγγέλης έσβησε την μπουρού και έριξε το βλέμμα του στα μπούτια της λεγάμενης.

«Πού σου σκίστηκε το παντελονάκι σου δεσποινίς; Άντε να πεις στο γέρο σου να σου αγοράσει καινούργιο. Έτσι γυρνάτε και ξεσκιζόσαστε στις οικοδομές και μετά, δώσ' μου πατερούλη να πάρω άλλο παντελόνι. Δεν τον λυπάσαι τον καημένο τον πατέρα σου, να τον υποχρεώνεις σε έξοδα;»

«Καλέ δεν σκίστηκε! Έτσι το αγόρασα είκοσι πέντε χιλιάρικα. Είναι το σχέδιο τέτοιο!»

Η Λιζέτα έβαλε τα γέλια και τίναξε τσαχπίνικα τα λερωμένα ξανθά της μαλλιά.

«Μήπως έχεις τίποτα φαγώσιμο μάστορα; Έχω καπνίσει τα κέρατά μου και το στόμα μου είναι σαν παντόφλα.»

«Παπουτσάκι έχω, στο τάπερ πάνω στον μπιντέ. Σαβού-

ρωσε κι έλα να μου κρατήσεις λίγο τη σωλήνα, γιατί δεν τελειώνω ούτε αύριο μ' αυτό το καλώδιτο.»

Η Λιζέτα σηκώθηκε, άνοιξε το τάπερ, έκοψε στη μέση το παπουτσάκι και πρόσφερε τη σόλα στο Βαγγέλη.

«Ωραίο πράμα μάστορα, η γυναικούλα σου σ' το μαγειρεύει; Χρυσοχέρα παντρεύτηκες. Τι θα 'λεγες και για μια χρυσοπόδαρη σαν του λόγου μου;»

Πριν προλάβει να τελειώσει τη φράση της τα μπλουτζινοκούρελα είχανε βρεθεί στους αστραγάλους. Η νταβραντισμένη τινέιτζερ, με τα μάτια γυαλισμένα κι ανυπόμονα να πεταχτούν έξω, βουτάει τον υδραυλικό απ' τους λαγόνες και λιγωμένη τον πασπατεύει πατόκορφα. Ο υδραυλικός όμως κρατάει χαρακτήρα. Το πάθος του για την Ειρήνη Κούτσιου-Παπαλάμπρου δεν του αφήνει περιθώρια για περιστασιακά τσιλιμπουρδίσματα. Σπρώχνει τη Λιζέτα, που δεν πιστεύει στα μάτια της, και συνεχίζει το αποχετευτικό του έργο.

«Έχω τα διπλά σου χρόνια κούκλα και είμαι και λογοδοσμένος. Το 'χω τάξει το εργαλείο σε μια γριά κότα. Συγγνώμη αλλά δε θα πάρω. Άμα δεν βιάζεσαι, σε λίγο θα έρθει ο μαστρο-Νικόλας ο σοβατζής, που του μαγάρισες τον κασμά. Αυτός θα σε τακτοποιήσει.»

Η Λιζέτα έχει γίνει πυρ και μανία, αρπάζει το καμινέτο και του φουντώνει τον καβάλο. Ο Βαγγέλης τρέχει στο βαρέλι με το νερό και βουτάει μέσα, ενώ το παλιοθήλυκο το βάζει στα πόδια.

Ο υδραυλικός είναι σε έξαλλη κατάσταση. Του είναι αδύνατον να συνεχίσει τη δουλειά. Αφήνει σημείωμα, «Επιστρέφω αμέσως», καβαλάει την κούρσα και γυρίζει στο σπίτι του. Χτυπάει το κουδούνι στην γκαρσονιέρα του άραπη, αλλά δεν παίρνει απόκριση. Η κυρία Τασία η μανάβισσα, από απέναντι, του φωνάζει ότι ο Μουαμάρ δεν είναι μέσα.

«Είναι απάνω με το γιο σου και διαβάζουνε κυρ-Βαγγέλη».

Αυτό το «διαβάζουνε» που είπε γελώντας η μανάβισσα δε χτύπησε καλά στα αφτιά του μεροκαματιάρη. Με γρήγορες δρασκελιές ανεβαίνει στο πλυσταριό και κολλάει το αφτί του στην εξώπορτα.

Κάτι βογκητά και αράπικα παραγγέλματα, συμπαραλιάζουνε το πατρικό του φίλτρο και κρατιέται στο τσακ να μην πηδήξει απ' την ταράτσα. Με μια απότομη κίνηση ξεριζώνει το σχοινί του απλώματος, το κάνει θηλιά και πέφτει μ' όλη του τη δύναμη στην κλειδωμένη πόρτα. Το θέμα ήτανε χειρότερο από αυτό που φαντάστηκε.

Ο αράπης ήτανε επάνω στο μονάκριβο κανακάρη του Αχιλλέα, και πάνω από το Μουαμάρ ο Βικέντιος, το λυκόσκυλο του γιου του. Στην κουνιστή πολυθρόνα, παράμερα, ήτανε η μάνα του η γριά Μιθριδάταινα με το κομπινεζόν και στο πάτωμα αποκαμωμένη η γυναίκα του η Κούλα, η θεούσα, που δεν είχε αφήσει εκκλησία για εκκλησία και τώρα κυλιότανε στα πόδια του αράπη. Το λυκόσκυλο, μόλις είδε το αφεντικό του, άρχισε τις χαρούλες και βρήκε ευκαιρία ο αράπης να βάλει το παντελόνι του.

«Μας παρεξηγήσατε κύριε Βαγγέλη. Ο Αχιλλέας δίνει αύριο σεξουαλική αγωγή και του έδειχνα μερικά S.O.S. θέματα και είπε να βοηθήσει και η κυρία σας. Μπιά δε γουέι, συναντήθηκα και με το πρόσωπο και την τελείωσα τη δουλειά».

Ο υδραυλικός, μόλις άκουσε για την Ειρήνη Κούτσικου-Παπαλάμπρου, τα ξέχασε όλα. Πήρε παράμερα τον αράπη και του ζήτησε λεπτομέρειες.

«Πήγα και την βρήκα, δέθεν να της επισκευάσω το ψυγείο. Ο άντρας της έλειπε, ο γιος της ήτανε σε κώμα στην τουαλέτα. Της είπα να φτιάξω έναν καφέ, μου είπε ότι κάτι τρέχει κάτω απο τον νεροχύτη και μόλις έσκυψε να μου δείξει της επιτέθηκα. Δεν έφερε καμιά αντίσταση, μόνο φώναζε πως είναι παντρεμένη και δεν κάνει. Δώσαμε ραντεβού για αύριο το μεσημέρι. Της είπα ότι θα φέρω τον προϊστάμενο, γιατί το ψυγείο έχει ζημιά σοβαρή».

Ο Βαγγέλης άρπαξε και φίλησε τον αράπη συγκινημένος.
«Το 'ξερα ότι μπορώ να υπολογίζω σε σένα. Μια στιγμή
να σφάξω τη γυναίκα μου και φύγαμε».

ΠΙΚΡΕ ΜΙΚΡΕ ΜΟΥ ΑΡΑΠΗ

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΠΕΜΠΤΟ

Ο υδραυλικός Βαγγέλης Μιθριδάτης, βλέποντας ότι με τις συντονισμένες ενέργειες του μελαψού φοιτητή Μουαμάρ, η Ειρήνη Κούτσικου-Παπαλάμπρου, δε θα αργούσε να εμπλακεί στα ερωτικά του δίχτυα, αποφασίζει να απαλλαγεί μια για πάντα από την καταπιεστική του οικογένεια. Με το σχοινί του απλώματος, που είχε ξεριζώσει μπαίνοντας στο πλυσταριό, δένει τη μάνα του τη γρια Μιθριδάταινα, που ήτανε σε έξαλλη κατάσταση, ξεβράκωτη σχεδόν, πάνω στην κουνιστή πολυθρόνα και είχε σπασμούς από ακατάσχετους οργασμούς, αντικρίζοντας τον μονάκριβο εγγονό της να σπαρταράει κάτω από τον αράπη και τη νύφη της Κούλα να προσπαθεί ν' αρπάξει με λύσσα ό,τι περισσέψει από το ανίερο οικογενειακό όργιο στην ταράτσα της Κατεχάκη. Η γριά δένεται σφιχτά και ο τυφλωμένος από οργή οικογενειάρχης βουτάει το γιο του, τον Αχιλλέα, που έχει παραδοθεί στην αγκαλιά του Μορφέα και σιγοτραγουδάει: «Σαν παλιό σινεμά και σαν τη Χαλιμά», του ανασπώνει το κεφάλι, βάζει στην πρίζα το Μπλακ εντ Ντέκερ, του διαπερνά τους κροτάφους και τον καρφώνει στο κεφαλόσκαλο. Το σκυλί, που συμμετείχε κι αυτό άθελά του στο όργιο, αρχίζει να αλυχτάει απεγνωσμένα νιώθοντας το αίμα των αφεντικών του να πλημμυρίζει το πλυσταριό, μέχρι που τρώει μια ξεγυρισμένη κλοτσιά από τον υδραυλικό και κρεμίζεται από το περβάσι της ταράτσας. Ο αράπης Μουαμάρ

στέκεται παράμερα και δεν τολμάει να μπερδευτεί σ' αυτό το οικογενειακό ξεκαθάρισμα λογαριασμών. Και φτάνει η σειρά της Κούλας που έχει πασαλειφτεί από τα εγκεφαλικά αίματα του γιου της και δείχνει να έχει χάσει κάθε επαφή με το περιβάλλον. Η γριά Μιθριδάτινα εν τω μεταξύ έχει συνέλθει και μέσα στο πανδαιμόνιο απαγγέλλει ανακατεμένα επεισόδια από το «Τόλημ και γοπτεία». Μια κλοτσιά του υδραυλικού διπλώνει την Κούλα στα δύο, που πέφτοντας χτυπάει το κεφάλι της στον πειρατικό πομπό του γιου της και πέφτει αναίσθητη. Ο ραδιοφωνικός σταθμός του καρφωμένου πλέον στο κεφαλόσκαλο Αχιλλέα, μπαίνει σε λειτουργία και ο ξεσαλωμένος πατέρας αρπάζει το μικρόφωνο και ουρλιάζει:

«Εδώ φρενοκομείο, εδώ φρενοκομείο. Σας μιλά ο σταθμός των ελεύθερων αγωνιζόμενων ενστίκτων. Χρειαζόμαστε φάρμακα. Τους έδωσα να καταλάβουνε ποιος κάνει κουμάντο εδώ μέσα».

Ο αράπης τραβάει με κόπο το χαροκαμένο πατέρα, τον βγάζει από το πλυσταριό και τον κατεβάζει με το ασανσέρ στην υπόγεια γκαρσονιέρα του. Ο Βαγγέλης έχει αρχίσει να καλμάρει και δάκρυα πλημμυρίζουν τα μάτια του. Ο Μουαμάρ πιάνει έναν αμανέ της πατρίδας του και τα αναφιλητά με τις τσαλκάντζες τις αράπικες ταράζουν συθέμελα το αυθαίρετο τριόροφο της Ελληνορώσων.

Σε λίγα λεπτά καλύπτονται όλα απ' τις σειρήνες των περιπολικών της πανταχού παρούσας ελληνικής αστυνομίας. Ο αρχιφύλακας Ζουμερός Αθηνόδωρος αναλαμβάνει να ανακρίνει το ζευγάρι του υπογείου, που ήδη έχει φορέσει ένα ζευγάρι χειροπέδες, ενώ ο βοηθός του, Χορευταράς Αθανάσιος, ξηλώνει τον πομπό από το πλυσταριό. Ο αρχιφύλακας Ζουμερός υποβάλλει τις λιγιστές ερωτήσεις του.

«Κύριε Μιθριδάτη, από πότε ξέρετε τον έγχρωμο τρομοκράτη και πότε στήσατε τον αντιεβραϊκό σας πομπό στην ταράτσα;»

Ο Βαγγέλης βάζει τα γέλια.

«Τι είναι αυτά που λες αστυνόμε μου; Του γιου μου είναι ο σταθμός και μάλιστα του είχα απαγορέψει να εκπέμπει και γι' αυτό τον κάρφωσα και στο κεφαλόσκαλο. Τα σημερινά παι-

διά, κυρ αστυνόμω μου, δεν ακούνε τους γονείς τους. Ο δικός μου μόνο με το Μπλάκ εντ Ντέκερ καταλαβαίνει. Πρόκειται περί παρεξηγήσεως, κύριε συνταγματάρχα, μια απλή οικογενειακή τραγωδία ανάξια να γραφτεί και στα ψιλά του ποινικού μητρώου».

Ο Ζουμερός, αμίλητος και βλοσυρός, ανεβαίνει για αυτοψία στο πλυσταριό. Στη διαδρομή με το ασανσέρ βγάζει αυτοκόλλητα και τα κολλάει σε όλες τις επιφάνειες: «Το ΠΑΣΟΚ είναι εδώ». Όταν αντικρίζει τα απομεινάρια του οικογενειακού καθγά, βγάζει τον ασύρματο και καθουακάζει τη Γενική Ασφάλεια κι αυτή με τη σειρά της τον επιτετραμμένο του Αραφάτ στην Ελλάδα.

Δε συντρέχει λόγος ανηουαίας για την αστυνομία και τους Εβραίους εργοδότες της.

Ο Ζουμερός δίνει εντολή στο Χορευταρά να ξεκλειδώσει τις χειροπέδες και να αφήσει ελεύθερους τους κυρίους.

«Παρακαλώ να ξεκαρφώσετε το μοναχογιό σας απ' το κεφαλόσκαλο και να λύσετε τη μάνα σας, κύριε Μιθριδάτη. Η γυναίκα σας έχει αρχίσει να συνέρχεται και μπορεί να σκοτώσει στο διάτρητο κεφάλι του γιου σας και να έχουμε κανένα ατύχημα. Επίσης, καλά θα κάνετε να σφουγγίσετε και τα αίματα πριν ποτίσουν το μωσαϊκό. Αντίο σας και συγνώμη για την ενόχληση».

Ο αράπης ξεπροβοδίζει τα όργανα της τάξεως και μόλις κλείνει η πόρτα πίσω τους, μουτζώνει και με τα δυο του χέρια αναφωνώντας:

«Ασιχτίρ κωλόμπατσοι».

Ο Βαγγέλης έχει σηκωθεί και ξυρίζεται στο λουτρό.

«Σε παρακαλώ Μουαμάρ, πάρε τα κλειδιά απ' το σακάκι μου κι ανέβα στο σπύι να μου κατεβάσεις το μαύρο μου το κοστούμι. Πάρε τηλέφωνο και το κοντινότερο κοράκι, να τελειώνω με το θέμα του κανακάρη μου, να έρθει επιτέλους η στιγμή να δω από κοντά την Ειρήνη. Δε νομίζω ποτέ άλλος συνάνθρωπός μου ν' αγάπησε τόσο πολύ την Ειρήνη. Δεν είναι το πρόσωπο. Είναι η ιδέα. Να σταματήσει πια η εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. Η σφαγή των αθών περιστερών, των αμόλυντων νοικοκυρών που ζπάνε κάθαρση με

τα πόδια στο ταβάνι. Σου 'ρχομαι Ειρήνη μου. Ξεπουπουλιασμένο μου λευκό περιστεράκι. Κλείνω σαν υδραυλικός για την πάρτη σου, δεξιά μεγαλοκοπέλα, νταρντάνα κι απυρόβλητη».

Το παραλήρημα του Βαγγέλη, που από την υπερένταση του ταραγμένου απομεσήμερου είχε καταματωθεί με το ξυραφάκι, το διέκοψε η ξεψυχισμένη φωνή της γυναίκας του, που είχε κατέβει με κόπο στο υπόγειο.

«Μου 'φαγες τα νιάτα μου, ξεφτιλισμένε μικροαστέ. Τι σου 'φταιξε παλιοαλήτη το σκυλί και το έριξες απ' την ταράτσα και έπεσε στην απλωμένη μπουγάδα της κυρίας Πολυξένης και με σκυλόδρισε; Πότε θα μάθεις επιτέλους Βαγγέλη μου να κάνεις αυτοκριτική και να έχεις αυτοέλεγχο;»

Για τον Βαγγέλη, η τσιρικτή φωνή της γυναίκας του, ήταν ό,τι χειρότερο μπορούσε ν' ακούσει αυτή την ιερή στιγμή της προετοιμασίας, για την τελική μάχη, για την καρδιά της παντρεμένης του καπούρας. Βγήκε απ' τον λουτροκαμπινέ με το ματωμένο ξυράφι και τις ερυθρόλευκες σαπουνάδες και έδωσε μια ξυραφιά στην καρωτίδα της Κούλας, να την έχει όλη δικιά της. Πίσω όμως έχει η Κούλα το βιτριόλι. Πριν ξεψυχήσει στο πάτωμα, συγκεντρώνει τις τελευταίες της δυνάμεις και ρίχνει το καυστικό δηλητήριο στη φρεσκοξυρισμένη μάπα του υδραυλικού άντρα της.

Ο Βαγγέλης ουρλιάζει απ' τους πόνους, ενώ ο αράπης, ανυποψίαστος, κατεβαίνει με το κουστούμι κρατώντας ένα τηλεγράφημα της αρραβωνιαστικής του απ' την πατρίδα και διαβάζοντας μεγαλόφωνα στα αραβικά:

«Ανεπανάληπτος θα μείνει ο δεσμός μας στοπ ανεπανάληπτος στοπ ανεπανάληπτος».

ΠΙΚΡΕ ΜΙΚΡΕ ΜΟΥ ΑΡΑΠΗ

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΕΚΤΟ

Ο υδραυλικός Βαγγέλης Μιθριδάτης, κρατώντας το στομωμένο ξυράφι από το αίμα της γυναίκας του, Κούλας, έτρεξε στην τουαλέτα του Μουαμάρ, έπιασε τον κουβά και τον έβαλε στο σημείο που έπεφτε ο πίδακας από το αίμα της σφαγμένης συμβίας του. Πάνω στην ώρα, καταφθάνει και ο αράπης με το μαύρο κουστούμι του και το τηλεγράφημα της αρραβωνιάρας.

« Όλα εντάξει αφεντικό, τον Αχιλλέα τον κανόνισα να μας τον θάψουνε τσάμπα. Τους υποσχέθηκα κάτι μερεμετάκια στις αποχετεύσεις του γραφείου τους από τον πατέρα του πεθαμένου και τα βρήκαμε. Τι είναι αυτό το κόκκινο σιντριβάνι αφεντικό; Εσύ την έκανες έτσι την κυρία Κούλα;»

Ο αράπης έμεινε να κοιτάει εμβρόντητος τη σφαγμένη σπιτονοικοκυρά του, ενώ από τον καμπινέ ακουγότανε το σφύριγμα του υδραυλικού που συνέχιζε το ζύρισμα με καινούργιο ξυράφι. Ο Μουαμάρ άφησε το κουστούμι, ξαναποθέτησε τον κουβά για να σκάει μέσα ο αιμάτινος πίδακας και μ' έναν πήδο βρέθηκε δίπλα στον υδραυλικό.

« Αφεντικό, η κατάσταση έχει αρχίσει να ξεφεύγει απ' τα χέρια μας. Είπαμε να σε βοηθήσω να κάνεις δική σου την Ειρήνη Κούτσικου-Παπαλάμπρου, αλλά εσύ έχεις χάσει τα μυαλά σου. Κάρφωσες το παιδί σου στο κεφαλόσκαλο, έσφαξες τη γυναίκα σου... σε λίγο θ' αρχίσει να μας υποψιάζεται η

αστυνομία. Έχω, όπως γνωρίζεις, κι ένα προβληματάκι με την άδεια παραμονής και τη βίζα και δεν με παίρνει να μπλέκομαι σε τέτοιες ιστορίες».

Ο Βαγγέλης άκουγε ανέκφραστα τον Μουαμάρ και αρκέστηκε σε δυο κουβέντες:

« Πήγαινε φιρί φιρί η νοικοκυρόγρια, παράτα με».

« Τι να σε παρατήσω αφεντικό μ' ένα πτώμα στην κρεβατοκάμαρά μου! Άμα μυριστεί αίμα η μανάβισσα από απέναντι, θα τρέξει αμέσως στον Ζουμερό και θα μπλέξουμε άγρια! Πρέπει να εξαφανίσουμε το πτώμα!»

Ο υδραυλικός σταμάτησε το ξύρισμα και γύρισε κοιτώντας τον Μουαμάρ στα μάτια.

« Επιτέλους, άρχισες να μιλάς λογικά. Να τελειώνουμε με το πτώμα της Κούλας όσο πιο γρήγορα γίνεται, γιατί δε βλέπω την ώρα να μπούμε στην κουζίνα του αγιάτρευτου έρωτά μου στο Κουκάκι. Και μη μου πεις να την κόψουμε κομματάκια και να την πετάξουμε στα σκουπίδια, γιατί μας πρόλαβε άλλος και σαπίζει στη φυλακή. Εγώ προτείνω να τη βαλαμώσουμε και να τη στήσουμε μπροστά στην τηλεόραση. Θα περάσουνε μήνες μέχρι να την πάρουνε χαμπάρι τη δουλειά. Τι γελάς ρε σκυλάραπα, έχεις καμιά καλύτερη ιδέα;»

Ο Μουαμάρ δεν μπόρεσε να κρατήσει τα γέλια του και ξεκαρδισμένος αποφάσισε να πάρει τη δουλειά επάνω του.

« Ας' το σε μένα αφεντικό. Εμείς στην πατρίδα μου κάτι τέτοια τα μασάμε. Τα μασάμε καλά και δεν τα φτύνουμε, τα καταπίνουμε. Οι πρόγονοί μου ήταν ανθρωποφάγοι μερακλήδες, αλλά και μεις καμιά φορά, τίποτα Χριστούγεννα, καμιά Πρωτοχρονιά, μασάμε στη ζούλα κάνα παιδί. Όλο και κάτι μας πέφτει. Κάνα μογγολάκι, που θέλει να το ξεφορτωθεί η μανούλα του, κάποιο ατύχημα σε ερμηκή τοποθεσία... Για να μην μακρηγορούμε αφεντικό, εγώ την Κούλα θα τη φάω. Σάλτα να μου φέρεις μαγιονέζα, μουστάρδα και ένα κασόνι μπύρες και ούτε πτώμα ούτε ζημιά».

Τώρα ήτανε η σειρά του υδραυλικού να βάλει τα γέλια.

« Άντε αγόρι μου και καλή όρεξη!»

Ο Βαγγέλης πλύθηκε, έβαλε το καλό του κουστούμι και πετάχτηκε απέναντι να εκτελέσει την παραγγελία του αράπη.

Μόλις γύρισε φορτωμένος με ψώνια, το σκηνικό στην γκαρσονιέρα είχε αλλάξει κομμάτι. Ένα κομμάτι της Κούλας είχε μεταφερθεί στο τραπέζι της κουζίνας κι από 'κει σε μικρότερα κομματάκια τοποθετημένα στο πυρέξ μέσα στο φούρνο. Ο αράπης, που είχε βάψει το πρόσωπό του με το αίμα της Κούλας και ήταν ολόγυμνος, γύρισε με επίσημο ύφος και είπε στον υδραυλικό.

« Πιες κάνα-δυο μπίρες και μάσησε κι αυτό το μανιτάρι του Βασιλόπουλου. Θα σου κάνω το τραπέζι!»

Ο Βαγγέλης, στην ιδέα ότι θα έτρωγε τις σάρκες της Κούλας, που του 'χε φάει τη ζωή, τα έβγαλε όλα πάνω στο ταψί.

Ο αράπης, ατάραχος, άρχισε να σερβίρει την ξεροψημένη νοικοκυρά, μονολογώντας.

« Δεν πειράζει... Έχουμε και βιολογική σάλτσα να ξυνίσει λίγο, γιατί η Κούλα έχει λίπος και γλυκάδια στους λαγόνες και λιγώνει».

Ο Βαγγέλης, μαστουρωμένος απ' το εξωτικό μανιτάρι, δε δίστασε να καταβροχθίσει τα μπράτσα της γυναίκας του και να της ρουφήξει το μεδούλι απ' το μηριαίο οστούν, γρυλίζοντας από ευχαρίστηση.

« Γεια στα χέρια σου σκυλάραπα. Επιτέλους, πρώτη και τελευταία φορά, που φάνηκε χρήσιμη η Κούλα».

Ο Μουαμάρ, μασουλώντας και ξεκοκαλίζοντας κι αυτός τη σπιτονοικοκυρά του, συμβούλεψε τον υδραυλικό να κάνει κράτει γιατί έχει μείνει πολύ ακόμα.

« Αφεντικό, με το μαλακό, με διαλείμματα. Θα αφήσω για επιδόρπιο την κοιλιά της Κούλας και σου φυλάω και μια έκπληξη. Εκτός από το συχωρεμένο το γιο σου, είχα πάρε-δώσε και με τη γυναίκα σου καλή της ώρα. Την είχα αφήσει έγκυο γιατί δεν τα μπορώ τα προφυλακτικά, είμαι αλλεργικός. Ήταν ετοιμόγεννη η γυναικούλα σου και εσύ δεν είχες πάρει χαμπάρι. Νόμιζες ότι πάχαινε, όπως κάθε καλοκαίρι. Στο ομολογώ τώρα που είσαι χάι και δε χαμπαριάζεις. Μας περιμένει αραπάκι του γάλακτος να γλείφεις και τα δάχτυλά σου».

Ο Βαγγέλης δεν καταλάβαινε χριστό! Του 'χε ανοίξει δαι-

μονισμένα η όρεξη και, μόλις άδειασε το πιάτο του, άρχισε να το χτυπάει με το πιρούνι. Ο αράπης μ' ένα χαστούκι τον σταματάει, σηκώνονται από το τραπέζι και πηγαίνουν στο δωμάτιο να ξεκοιλιάσουνε το μισοφαγωμένο πτώμα της Κούλας.

Εδώ, τα παραμύθια της θείας Λένας ωχριούν σε αγριότητα μπροστά στο οικογενειακό δράμα που εξελίσσεται στην γκαρσονιέρα του αράπη.

Και οι δυο μαζί, καθισμένοι στα γόνατα, με τα νύχια τους, προσπαθούν να διαρρήξουν την κοιλιά της Κούλας. Ξαφνικά, ένα αναπάντεχο μωρουδίστικο κλάμα τούς κόβει την όρεξη μαχαίρι. Μέσα στα αίματα, κολυμπάει ένα υγιέστατο αραπάκι 3,200 ζωή να 'χει. Το πατρικό φίλτρο του Μουαμάρ αρχίζει να τον κλοτσάει. Σπρώχνει με λύσσα τον υδραυλικό, κόβει με τα δόντια τον ομφάλιο λώρο και σφιχταγκαλιάζει με κλάματα το παιδί του.

« Δόξα να 'χει ο Αλλάχ, είναι αγόρι, φτυστός ο θεός μου ο Μουχτάρ, που κάνει κλειτοριδοεκτομές στο Ναϊρόμπι. Πικρέ μικρέ μου αράπη, άνοιξε τα μάτια σου να δεις τον μπαμπά σου, τον άμοιρο, που παρατρίχα να σε φάει και να πας αβάφτιστο.»

Εν τω μεταξύ, ο υδραυλικός έχει συνέλθει και κοιτάει με απόγνωση το ρολόι του.

« Πρέπει να πάμε στην Ειρήνη, Μουαμάρ, δεν αντέχω άλλο μακριά της. Κοντεύει να νυχτώσει και θα χάσω τη μοναδική ευκαιρία της ζωής μου».

Ο μελαψός χαζομπαμπάς βράζει το πρώτο γάλα του κανακάρη του και δεν έχει μυαλό για τίποτα άλλο. Ο Βαγγέλης αποφασίζει να τα παίξει όλα για όλα και να πάει στο ραντεβού μόνος του. Στο δρόμο για το Κουκάκι, για τη μεζονέτα της Ειρήνης Κούτσικου-Παπαλάμπρου, ο υδραυλικός θυμάται τη γυναίκα του, που χωνεύει μέσα του, και τον παίρνουν τα κλάματα.

ΠΙΚΡΕ ΜΙΚΡΕ ΜΟΥ ΑΡΑΠΗ

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΕΒΔΟΜΟ

Ο υδραυλικός Βαγγέλης Μιθριδάτης, γονατισμένος μπροστά στον τσολιά του προεδρικού μεγάρου και με την Μπε Εμ Βε παρκαρισμένη άτσαλα στο απέναντι κρᾶσπεδο του Εθνικού Κήπου, είναι να τον κλαίνει οι ρέγκες. Το μανιτάρι που του 'δωσε να μασήσει ο αράπης, για να μπορέσει να φάει το πτώμα της γυναίκας του Κούλας, τον έχει κάνει λιάδα. Ο ακίνητος τσολιάς με τα γουόκμαν —ένα δικαίωμα που έχουν κατακτήσει οι τσολιάδες μετά από απεργίες και κινητοποιήσεις— δεν ήταν σε θέση να βοηθήσει τον μαστουρωμένο υδραυλικό. Οι Γιαπωνέζοι, που φωτογραφίζανε ασταμάτητα, δε χαμπάριαζαν τίποτα και μάλλον θα νόμιζαν ότι ο Βαγγέλης ήταν κι αυτός μέρος τού σόου της αλλαγής φρουράς. Σαν να μην έφταναν όλα αυτά, ένας γερανός της τροχαίας σηκώνει την Μπε Εμ Βε και πετάει πάνω απο το προεδρικό μέγαρο. Οι Γιαπωνέζοι απαθανατίζουν με μανία το πέρασμα του γερανού και οι λάμπεις των φλας τραβάνε σαν μαγνήτες, στην αυλόπορτα, τον πρόεδρο Σαρτζετάκη. Στο θέαμα της προεδρικής φιγούρας με τη στολή του γκολφ, οι Γιαπωνέζοι σκορπίζουν άτακτα προς διάφορες κατευθύνσεις και το τρελό βλέμμα του διοπτροφόρου εφέτη καρφώνεται πάνω στον νταλλαδιασμένο υδραυλικό.

«Είστε ιθαγενής υπήκοος κύριε; Σε λάθος πρόσωπο προσκυνάτε. Εγώ είμαι ο Πρόεδρος! Περάστε μέσα για ένα συκαλάκι».

Ο Σαρτζετάκης ανοίγει την πόρτα και ο υδραυλικός σέρνεται με τα τέσσερα στον κήπο της προεδρικής κατοικίας.

«Δύνασθε να σηκωθείτε τώρα, αγαπητέ μου υπήκοε, αλλά πριν το κάνετε, δεν μπουσουλάτε λίγο μπας και μου βρείτε το μπαλάκι που το ψάχνω εδώ και μια ώρα;»

Στο άκουσμα της τελευταίας λέξης ο Βαγγέλης τινάζεται σύγχορμος.

«Τι ώρα είναι Κύριε Πρόεδρε, πέστε μου, σας ικετεύω! Είναι ζήτημα ζωής και θανάτου για μένα, κινδυνεύω να χάσω για πάντα την Ειρήνη!»

Ο Πρόεδρος βγάζει το καπελάκι του γκολφ και βάζει το επαγγελματικό του χαμόγελο.

«Στα θέματα της Ειρήνης, αγαπητέ υπήκοε, έχω μεγάλη ευαισθησία, δια τούτο και ψέγω το Μέγα Αλέξανδρο που αφέθηκε να παρασυρθεί από το πάθος της ομοφυλοφιλίας και βάτεψε ορδές από αγοράκια της Ευρασίας στο όνομα της μεταλαμπάδευσης του φωτοβόλου αρχαίου Ελληνικού πνεύματος, και όπως λέει και ο Αντρέ Μαλρώ, δεν υπάρ...»

Ο Βαγγέλης νιώθει τα μηνίγγια του να σπάνε. Η συριστική και παρατεταμένη φωνή του Σαρτζετάκη με τα φλεματικά κοκοράκια είναι αβάσταχτο μαρτύριο.

«Αφήστε με να φύγω, Κύριε Πρόεδρε. Δεν πρόκειται για την παγκόσμια Ειρήνη. Παπαλάμπρου την λένε, το γένος Κούτσικου. Είμαι καφούρης μαζί της μέχρι εκεί που δεν παίρνει, σας παρακαλώ, μην με βασανίζετε! Να κάνω ένα τηλεφώνο! Δικαιούμαι ένα τηλεφώνημα!»

Ο Πρόεδρος, ενοχλημένος από την αγένεια του ταπεινού μεροκαματιάρη, δεν το βάζει κάτω.

«Ωραία! Θα φωνάξω την Πετρούλα να φέρει το ασύρματο υπό έναν όρο. Θα σας κάνω μια ερώτηση κι αν μου απαντήσετε σωστά, θα τηλεφωνήσετε δωρεάν».

Ο υδραυλικός, που εν τω μεταξύ έχει συνέλθει κάπως,

ανασηκώνεται, ξεσκονίζει το μαύρο του κουστούμι και περιμένει καρτερικά να ικανοποιήσει τα εγκυκλοπαιδικά βίτσια του πρώτου πολίτη της χώρας.

Ο Πρόεδρος ανασηκώνει τα υαλότουβλα που φοράει και τον ρωτάει με στιλ επιθεωρητή μέσης εκπαίδευσης και Κλουζώ ταυτόχρονα:

«Ποια είναι πιο επικίνδυνη: η συμμορία των τεσσάρων ή η κίνηση των έξι και τότε έγινε η μάχη στα Γαυγάμηλα;»

Ο υδραυλικός δεν πιστεύει στ' αφτιά του, ρίχνει μια ματιά γύρω μήπως βρίσκεται στο Δαφνί και μια τεράστια κούκλα τού έρχεται κατακέφαλα. Πίσω από τις ορτανσίες ξεπροβάλλει η Πετρούλα με δεκαεφτά παραμάνες και δύο κονσοματρίς. Ο πατέρας της τη μαλώνει διαβάζοντας ένα χαρτί με σημειώσεις παιδοψυχολογίας:

«Το σύμπλεγμα της Ηλέκτρας είναι σε έξαρση κόρη μου. Ο κύριος που σημάδεψες με τον Αγκαλίτσα που σου χάρισε ο Πρόεδρος του Συνασπισμού, είναι ένας απλός πολίτης που τα ερωτικά του βάσανα τον οδήγησαν στο φιλόξενο σπιτικό μας. Ζήτησε συγνώμη και κάτσε παράμερα να κρυφακούς».

Ο υδραυλικός είναι αποφασισμένος να πάει με τα νερά του Προέδρου για να μη σπάσουνε και μπλέξει χειρότερα.

«Ακούστε να δείτε, Κύριε Πρόεδρε. Εγώ, πριν από λίγο, μ' έναν αράπη φίλο μου, κατασπαράξαμε το πτώμα της γυναίκας μου που ήτανε έγκυος μαζί του και το αραπάκι το βγάλαμε με καισαρική δαγκωματιά, σώο και αβλαβές. Πριν νυχτώσει πρέπει να βρίσκομαι στο Κουκάκι, στη μεζονέτα της Ειρήνης, για να της επισκευάσω το ψυγείο και να της κάνω τα μάτια σαν τα δικά σας. Φέρτε μου ένα τηλέφωνο να ειδοποιήσω τον αράπη να έρθει να με πάρει, να μη σας απασχολώ και σας, και ταράζω την οικογενειακή σας γαλήνη».

Ο Πρόεδρος τον άκουγε προσεκτικά και οι κονσοματρίς της Πετρούλας βάλανε τα κλάματα.

«Ανάθεμα τη μοίρα σου, άμοιρε οδοιπόρε. Παράγγειλε

μια σαμπάνια στον Παπακαρυά και θα 'μαστε δικιές σου όλη τη νύχτα. Με λένε Εύα».

«Κι εμένα Σοφία. Τα πάντα σαν κι εμένα εποίησε».

Μ' ένα νεύμα του Προέδρου οι κονσοματρίς συμμαζεύτηκαν και οι παραμάνες τις τσίμπησαν με τρόπο στους λαγόνες. Τα λαγωνικά της ασφάλειας του Προέδρου, με κάποια καθυστέρηση, ορμάνε από τα παρτέρια με τις φούντες και συλλαμβάνουν τον υδραυλικό. Ο Πρόεδρος όμως τους καθησυχάζει:

«Δε χρήζει βίας ο κύριος, αγαπητοί μου μπάτσοι. Εγώ τον πέρασα στον κήπο για να μου βρει το μπαλάκι, αλλά υποψιάζομαι ότι βάζει τίποτα τσογλάνια ο Καραμανλής για να μου το κρύβουν. Ας είναι. Αφήστε μας για λίγο μόνους σας παρακαλώ».

Οι σικιουριτάδες με την κουστωδιά της Πετρούλας απομακρύνονται διακριτικά και ο Πρόεδρος παίρνει παραμάσχαλα τον υδραυλικό.

«Έχω δοκιμάσει και εγώ ανθρώπινο κρέας φίλε μου! Σε κάτι διαπιστευτήρια με τον πρέσβη της Ουγκάντας φάγαμε αμελέτητα τσολιά που τον σημάδεψα απ' το μπαλκόνι. Το έμαθε η Έφη κι έγινε μπαρούτι, την έβαλα όμως στη θέση της. Κάθε άντρας έχει τα χούγια του. Τι ήθελε να είμαι; Σαν τον Αντρέα, κυνηγός φουστανιών; Αν έχει περισσέψει κάνα κοψίδι απ' τη γυναίκα σου φέρ' το μου και θα σου αναθέσω όλα τα υδραυλικά της βίλας που φτιάχνω δίπλα στον Καραμανλή. Θα σου πω κι ένα μυστικό, αλλά να μείνει μεταξύ μας. Του κάνω μάγια του Σερραίου, γι' αυτό πήγε στην Τήνο. Τον έχω "δέσει" με περίοδο φανατισμένης αυριανίστριας. Σε λίγο θα προσκυνάει τον Αντρέα σαν τον Κατσιφάρα.»

Ο Βαγγέλης τού υποσχέθηκε ότι δε θα τον ξεχάσει και το 'βαλε στα πόδια πηδώντας τα κάγκελα του μεγάρου. Ο τσολιάς στην είσοδο έδειχνε ένα ντοσιέ με φωτογραφίες των δωματίων των ανακτόρων στους τουρίστες —για νοίκιασμα— κι έτσι ο υδραυλικός πέρασε απαρατήρητος.

Στο πλησιέστερο περίπτερο αγοράζει μερικά προφυλακτικά, γιατί το στομάχι του τον είχε πηδήξει και τηλεφωνάει στον αράπη. Ο έγχρωμος χαζομπαμπάς απαντάει από την άλλη άκρη του σύρματος:

«Βαγγέλη έλα γρήγορα στο σπίτι, τηλεφώνησα στην Ειρήνη να μου φυλάξει δήθεν το παιδί. Φέρε καθαρά σεντόνια να μαζέψεις τον ιδρώτα της».

ΠΙΚΡΕ ΜΙΚΡΕ ΜΟΥ ΑΡΑΠΗ

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΟΓΔΟΟ

Η δυσωδία απ' τα μυκητοφόρα πόδια της τερακότας, του ξόανου που έχει στήσει ο δήμος Αθηναίων στην πλατεία Συντάγματος, αποκοιμίζει τον υδραυλικό Βαγγέλη Μιθριδάτη, που φεύγοντας από το προεδρικό μέγαρο και ψάχνοντας απεγνωσμένα για ταξί, έπεσε να ξαποστάσει αποκαμωμένος στη βάση του μεταμοντέρνου γλυπού. Περιέργα όνειρα και τρομακτικοί εφιάλτες στροβιλίζονται στο ταλαιπωρημένο θυμικό του άτυχου μεροκαματιάρη. Κάθε λίγο και λιγάκι τινάζεται ιδρωμένος, ταρακουνάει το ξόανο και βροχή από μύκπτες ξύλινης ποδαρίλας τον ξαναρίχνουν σε λήθαργο.

Βλέπει πως γίνεται κολλητός με τον γυάλινο Δρομέα της Ομόνοιας, που είναι λέει αδερφάρα του κερατά, τα φτιάχνουνε και κυλιόνται σφικταγκαλιασμένοι στο σιντριβάνι. Το αίμα του υδραυλικού βάφει τις γυάλινες εγκάρσιες τομές των γλυτών του ομοφυλόφιλου αθλητή, ενώ, γύρω απ' το σιντριβάνι, είναι μαζεμένοι λογιών λογιών επαρχιώτες και τον γιουχάρουν αντανιζόμενοι. Ο δρομέας τον θερμοπαρακαλάει να του βγάλει τα συρματόσχοινα που τον κρατάνε φυλακισμένο μέσα στα απόνερα της βρωμερής πλατείας και ο Βαγγέλης τού κάνει τη χάρη. Ο γυάλινος δρομέας παίρνει αγκαλιά τον υδραυλικό και το βάζει στα πόδια. Οι παράδρομοι της πλατείας γεμίζουνε καθρεφτάκια και σπασμένα γυαλιά, που τα πατάνε τα διερχόμενα τροχοφόρα και τους κλατάρουνε τα

λάστιχα, τα οποία όμως αποφασίζουν να εκδικηθούν το γυάλινο τέρας. Αριστερές και δεξιές ρόδες, μπροστινές και πισινές, πλαστικές και καουτσουκένιες, παραμερίζουν τις διαφορές τους και συνεργάζονται προκειμένου να επιτύχουν την κάθαρση του οδοστρώματος απ' τα σπασμένα του γυάλινου δρομέα. Από τη συνεργασία των πρώτων και των τελευταίων τροχών των αυτοκινήτων, δημιουργείται στο όνειρο του υδραυλικού, ο Λαστικένιος, ένα αιλουροειδές μεγαθήριο, που πατάει σε σαμπρέλες και δίνει πήδους μέχρι τον ουρανό. Ο Δρομέας όμως είναι άπιαστος στο τρέξιμο, ο Βαγγέλης τον κρατάει σφιχτά απ' τους υαλοπίνακες του θώρακα και μαζί βρίσκουν καταφύγιο στον Πύργο των Αθηνών. Μια μεγάλη ουρά από Αθηναίους που στριμώχνονται στο προαύλιο του μεγάρου δε φαίνεται να τους δίνει σημασία. Ο Δρομέας κατεβάσει μερικές βιτρίνες του ισογείου και επουλώνει πρόχειρα τις πληγές στα πέλματα. Ο υδραυλικός ρίχνει μια ματιά στους συγκεντρωμένους. Είναι όλοι σαν υπνωτισμένοι! Φοράνε φόρμες εργατικές κι έχουνε περασμένες στο λαιμό τους θηλιές απ' όπου κρέμονται αναμμένες τηλεοράσεις, που με κόπο τις μεταφέρουνε. Όλες οι οθόνες δείχνουν την Καρολάιν σε φιξ καρέ παγωμένο. Το αίμα του Βαγγέλη παγώνει. Ένας ένας, οι Αθηναίοι ανεβαίνουν στην ταράτσα του ουρανοξύστη και αμολάνε τις τηλεοράσεις, που τους παρασύρουν στο κενό. Ο Βαγγέλης τρέχει και κοιτάει από την πίσω πλευρά του κτιρίου. Ένα βουνό από πτώματα και τηλεοπτικά εντόσθια που αχνίζουν, αναγκάζουν τον υδραυλικό ν' αλλάξει πλευρό... Τώρα ο Δρομέας έχει τα χαρακτηριστικά της Ειρήνης Κούτσικου-Παπαλάμπρου. Πριν προλάβει να την αγγίξει, ένας ξανθός Κολομβιανός έμπορος κοκαΐνης μπαίνει ανάμεσά τους:

«Έφαγες κάτι προφυλακτικά, μαγκίτη, το μεσημέρι από το περίπτερο στην Όθωνος. Κατέβαζέ τα με το καλό, μην στα βγάλω με κλύσμα».

Σε κλάσματα δευτερολέπτου, ο γεροδεμένος τεχνίτης τού αμολάει ένα αριστερό κροσέ, βουτάει την Ειρήνη απ' τα κρόσια του τουλμπανιού της και πάνε για μπάνιο στα λιμανάκια της Βάρκιζας. Αντάρτες γυμνιστές μωξοκλαίνε στα βραχάκια ξεπλέκοντας τις δασύτριχες γενειάδες τους. Η Ειρήνη τον

τραβάει να φύγουνε. Η γαλάζια νοικοκυρά δεν αντέχει το θέαμα της προδομένης ξεβράκωτης αριστεράς και παρασύρει το Βαγγέλη στο Σούνιο, στο ναό του Απόλλωνα. Εκεί τους υποδέχεται ο ίδιος ο Θεός συν γυναιξί και τεκνοίς. Τους τρατάρει γιουγκοσλάβικο νέκταρ και φράουλες με αίμα. Το Σούνιο είναι τίγκα στα φρικιά! Του κάκου ο Βαγγέλης προσπαθεί να ξεμοναχιάσει την Ειρήνη. Πέσανε στα εικοσάχρονα του Γούντοστοκ κι όλο το στοκ της γενιάς των λουλουδιών, πνιγμένο στα ζιζάνια, ζουζουνίζει πέρα-δώθε. Στα αετώματα του ναού, μαρμάρινα κινούμενα σχέδια δείχνουν τον Χέντριξ να καρφώνει τις χορδές στις φλέβες του και το αίμα του να τινάζεται βάφοντας κόκκινες τις κολόνες. Με το ηλιοβασίλημα κωλώνουνε οι πάντες. Ένα τσιγγανόπουλο που πουλάει κολόνιες κάνει χρυσές δουλειές με τις απανωτές λιποθυμίες. Το όνειρο του υδραυλικού βαράει τιλτ. Ένας διερχόμενος μπάτσος τον κλοτσάει να σηκωθεί.

«Σήκω απ' το άγαλμα, παλιοκουμμούνι, μη σε δει εδώ ο δήμαρχος γιατί την έβαψες. Πήγαινε σπίτι σου να ξεμαστουριάσεις».

Ο Βαγγέλης σηκώνεται με κόπο απ' τη βάση του ξόανου και στέκεται στο πεζοδρόμιο μαζί με εκατοντάδες άλλους, που ψάχνουνε για ταξί. Με κάθε κίτρινο χρώμα που φαίνεται στον ορίζοντα σπρώχνονται όλοι αλαλάζοντας και ποδοπατιούνται. Ο κιλιοταλαιπωρημένος υδραυλικός δεν είναι σε θέση να τα βάλει με τους αδίσταχτους μισθωτούς και το κόβει με το πόδι, ανηφορίζοντας τη Βασιλίσσης Σοφίας.

Θα είχε φτάσει στο ύψος του Χίλτον περίπου, όταν μια διαδήλωση ερχόμενη απ' την αντίθετη κατεύθυνση τον παρασύρει στο διάβα της. Βλοσυροί και αποφασισμένοι φουρναραίοι, αρτοποιοί και αρτεργάτες, πηγαίνουνε στη Βουλή να διαμαρτυρηθούν για τις πενιχρές αυξήσεις. Όλοι φοράνε τις χαρακτηριστικές άσπρες ποδιές τους, εκτός από μια μικρή ομάδα στην ουρά της διαδήλωσης, κάτι σχολιαρόπαιδα από τους Φούρνους Ικαρίας, που φοράνε μαύρα και κραδαίνουν φρατζόλες μολότηφ. Διαδηλωτές πετάνε αντίδωρα στους περαστικούς, που τους κοιτάνε αδιάφορα. Το μυαλό του υδραυλικού έχει βιντεοκλιπιάσει εντελώς.

«Ίσως να περνάω την MTV φάση της ζωής μου», σκέφτεται, και στο πρώτο περίπτερο σταματάει και τηλεφωνάει στον αράπη.

Τα κουδουνίσματα από την άλλη άκρη του σύρματος μένουν αναπάντητα. Κάθε ντριν, είναι και μια μαχαιριά στην ερωτευμένη καρδιά του Βαγγέλη. Τα φίδια της ζήλιας τον ζώνουνε επικίνδυνα. Φαντάζεται τον αράπη να αγκαλιάζει την Ειρήνη και του λυγίζουν τα γόνατα. Το αράπικο λίμπιντο δεν καταλαβαίνει από φιλίες και πράσινα άλογα. Πάνω όμως που ετοιμάζεται να κατεβάσει το ακουστικό και να τρέξει στην γκαρσονιέρα, μια γυναικεία φωνή λιγωμένη τον ρωτάει με νάζι:

«Ποιος είναι καλέ;»

«Ο Φούφουτος, κυρία Παπαλάμπρου, ο Βάγγος ο ξεσκούφωτος. Δεν πιστεύω ν' αρχίσετε το παιχνίδι χωρίς εμένα;»

Το γαργαριστό γέλιο της Ειρήνης τοιτώνει ακόμη περισσότερο τα τενωμένα νεύρα του Βαγγέλη.

«Πολύ καίρομαι που σας ακούω κύριε Βάγγο μου. Σας περιμέναμε ώρες ατελείωτες, ήρθε και ο υπαστυνόμος, ο κύριος Ζουμερός και το στρώσαμε στο στριπ-πόκερ. Έχω μία ρέντα αφάνταστη απόψε. Τους έχω πάρει τα σώβρακα κι έχω χάσει μόνο ένα γάντι. Τι θα γίνει, θ' αργήσετε πολύ ακόμα; Έχω μάθει τόσα πολλά για σας από τον κύριο αράπη, που ανυπομονώ να σας ξαναδώ».

Ο υδραυλικός κρατιέται να μην ουρλιάξει από χαρά και αποφασίζει να το παίξει σκληρός.

«Μάλλον δεν θα μπορέσω να έρθω απόψε μανάρι μου, έχω κάτι μανούρες μ' ένα κακό νταλαβεράκι και μια σκάρτη εξήγηση. Δεν μπορώ να σου εξηγήσω από τηλεφώνου. Την καληνύχτα μου στην εξουσία και στην έγχρωμη μειονότητα. Ω ρεβουάρ Ρένα».

Ο Βαγγέλης κλείνει το τηλέφωνο και ανοίγει σαν άντρας.

ΠΙΚΡΕ ΜΙΚΡΕ ΜΟΥ ΑΡΑΓΗ

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΕΝΑΤΟ

Ο υδραυλικός Βαγγέλης Μιθριδάτης, είναι υπερήφανος με τον εαυτό του, που κατάφερε μετά από πολλούς μήνες εξαντλητικής καψούρας, να τη θέσει επιτέλους υπό έλεγχο. Η υπερηφάνειά του τον έχει καλύψει μέχρι τ' αφτιά, με αποτέλεσμα να μην ακούσει το αγωνιώδες κλάζον διερχόμενου φορτηγού, που τον χτυπάει φρενάροντας και τον πετάει στο διάζωμα της Βασιλίσσης Σοφίας. Ο άντρας της, Δον Χουάν Κάρλος, που έτυχε να κατηφορίζει ινκόγκνιτο τη λεωφόρο της γυναίκας του, τρέχει απ' τους πρώτους να βοηθήσει τον τραυματισμένο υδραυλικό. Ο φορτηγατζής πλησιάζει κι αυτός βλαστημώντας και ταρακουνάει το τροχάιο του θύμα.

« Σήκω ρε κάθαρμα! Σου κορνάρω μια ώρα παλιοαλήτη! Θα με πάρεις στο λαιμό σου! Έχω προτεραιότητα! Φωνάχτε τους μπάτσους να καταθέσω μη βρω το μπελά μου. Είσαστε μάρτυρας εσείς, κύριε τζίτζιφιόγκε! Τον είδατε, πέρασε χωρίς να κοιτάξει! Εντάξει;»

Ο Ισπανός βασιλιάς δεν κατάλαβε λέξη από τα λεγόμενα του φορτηγατζή. Αυτό που τον ενδιέφερε ήταν να κάνει μια καλή πράξη, να έχει να τη λέει στο διεθνές τζετ-σετ! Να σώσει έναν απλό πολίτη από το πρώην βασίλειο της γυναίκας του και να τρέξει να προλάβει το κότερο στη μαρίνα της Ζέας, γιατί σε λίγο θα ξεκινούσε ο ιστιοπλοϊκός αγώνας.

Ο γαλαζοαίματος αθλητής έπιασε τον αιμόφυρτο υδραυλικό και με τη βοήθεια του φορτηγατζή, που συνέχιζε να βλαστημάει, τον έβαλε στην καμπίνα του φορτηγού.

Όλη αυτή τη σκηνή με τον τραυματισμό του υδραυλικού, την παρακολουθούσε από απέναντι ο Γιάννης Πάριος πίσω απ' το τζάμι της Τογιότα Τσέλιγκα και τη θυμήθηκε αργότερα στο βινύλιο, όταν, ποιητική αηδία, μπήκε ο ίδιος στη θέση του φορτηγού, έσπασε τας φρένας του κι έπεσε πάνω στη Σοφία Αλιμπέρτη που του έκανε κουτσοκέλες.

Εν τω μεταξύ, ενώ ο Ισπανός βασιλιάς με τον Έλληνα φορτηγατζή κατευθύνονται προς το ΚΑΤ, στην γκαρσονιέρα του αράπη το γλέντι έχει ανάψει για τα καλά! Η ρέντα της Ειρήνης Κούτσικου-Παπαλάμπρου, έχει ξεβρακώσει εντελώς τον υπαστυνόμο Ζουμερό κι έχει αφήσει τον Μουαμάρ με το σώβρακο. Το αραπάκι, ο καρπός του παράνομου έρωτα του μελαψού φοιτητή με την γυναίκα του υδραυλικού Κούλα, έχει πλαντάξει στο κλάμα. Η Ειρήνη αποφασίζει να κάνει ένα διάλειμμα από το στριπ-πόκερ και να βυζάξει το έγχρωμο μωρό.

« Συγνώμη, κύριοι, αλλά το μητρικό μου φίλτρο δεν μου επιτρέπει να συνεχίσω. Έχω τρεις άσους από χέρι και μόλις τράβηξα και τον τέταρτο. Δώσ' μου το βρακί σου Μουαμάρ και ρίξτε καμιά πασιέντζα μέχρι να ταΐσω τον μπέμπη».

Η όμορφη νεοδημοκράτισσα μάνα ξεκουμπώνει το γαλάζιο της ταγιεράκι κι ένας τεράστιος μαστός γουρλώνει τα μάτια των γυμνών συμπαιχτών της. Η Ειρήνη παίρνει στην αγκαλιά της τον πικρό μικρό αράπη και ο γλυκός μεγάλος μπαμπάς του ξεροκαταπίνει ζηλεύοντας την τύχη του γιου τού. Ο υπαστυνόμος Ζουμερός, προσπαθώντας να κρύψει τη γύμνια του και τον ερεθισμό του ρωτάει δήθεν αδιάφορα:

« Μα καλά, κυρία Παπαλάμπρου, έχετε γάλα;»

Ο αράπης βάζει τα γέλια!

« Τι να το κάνει το γάλα ο κανακάρης μου κυρ-αστυνόμε; Το μωρό μου είναι σαρκοφάγο! Δάγκωνε κι ας είναι και ρώγες!»

Η Ειρήνη πετάει έντρομη το μωρό στο κρεβάτι και βάζει τα κλάματα.

« Θεέ μου, πώς έμπλεξα μαζί σας; Πώς παρασύρθηκα,

εγώ, μια τίμια νοικοκυρά σ' αυτό το βρωμερό υπόγειο; Τι θα πω στον άντρα μου όταν γυρίσω;»

Ο Ζουμερός φοράει το επαγγελματικό του χαμόγελο και σηκώνεται να καθησυχάσει την ημίγυμνη Ειρήνη.

« Ηρεμήστε κυρία Παπαλάμπρου! Δεν έχετε τίποτα να φοβηθείτε! Μπορεί να μη βρίσκομαι εδώ υπηρεσιακά, αλλά το αστυνομικό σώμα είναι υπό τας διαταγάς σας, αρκεί να το αγαπήσετε!»

Ο υπαστυνόμος έχει πλησιάσει επικίνδυνα την κυρία Παπαλάμπρου και με επιτήδειες κινήσεις προσπαθεί να ξεμπλοκάρει το φερμουάρ του ταγιέρ. Ο αράπης πλησιάζει και αυτός να βοηθήσει, ενώ το γοερό κλάμα της Ειρήνης μαζί με τα ουρλιαχτά του μωρού έχουν ερεθίσει και τους τρεις. Πάνω στο καλύτερο, το σύρσιμο απ' το ξεμπλοκαρισμένο φερμουάρ πνίγεται απ' το κουδούνισμα του τηλεφώνου. Ο αράπης σηκώνει το ακουστικό και κιτρινίζει χωρίς να φαίνεται.

« Χτύπησε ο Βαγγέλης παιδιά, τον έχουσε στο ΚΑΤ! Είναι στο τηλέφωνο ο βασιλιάς της Ισπανίας. Έχει σπάσει τη λεκάνη του και του έχει αχρηστευτεί τελείως το καζανάκι. Πρέπει να πάμε αμέσως στο νοσοκομείο!»

Πράγματι, σε λίγα λεπτά, το περίεργο τρίγωνο της Ελληνορώσων με το αραπάκι στην κούνια, μπαίνει σ' ένα περιπολικό και φτάνει στο νοσοκομείο ατυχημάτων της Κηφισιάς.

Περνώντας απ' τους διαδρόμους του νοσοκομείου, όπου είναι στιβαγμένα τα θύματα των τροχαίων ατυχημάτων του Σαββατοκύριακου, ο αράπης αισθάνεται την κοιλιά του να γουργουρίζει. Κρατάει με κόπο τη λιγούρα του και ζητάει με τρόπο από την προϊσταμένη να του φυλάξει κανά κοψίδι, καμιά γάγγραινα, καμιά γαρδούμπα, δήθεν για το σκυλάκι του.

Το Βαγγέλη τον έχουσε στο παθολογικό, σ' ένα δωμάτιο μαζί μ' άλλους δυο, κατάκοιτους. Ευτυχώς, έχει διαφύγει τον κίνδυνο κι αν καταφέρει να μην φάει απ' το φαΐ του νοσοκομείου, σε καμιά δεκαριά μέρες θα είναι καλά.

Η Ειρήνη πλησιάζει και ακουμπάει το μπανταρισμένο υπογάστριο του υδραυλικού. Ο Βαγγέλης ξεχνάει τους πόνους και τα μάτια του μελώνουν σαν κουργουμπίνια.

« Ειρήνη Κούτσικου-Παπαλάμπρου, σε ποθώ», ψελλίζει ο υδραυλικός και γέρνει το κεφάλι στο πλάι αναισθητός.

Η Ειρήνη νιώθει κάτι να την τσιγκλάει χαμηλά στο στομάχι. Τα βέλη του τυφλού έρωτα τη βρίσκουν κατάκοιλα, δίπλα στο κρεβάτι του πόνου. Στο μυαλό της, έρχονται οι πρώτες στιγμές της γνωριμίας της με τον Βαγγέλη, στις τουαλέτες του Συντάγματος, στη συγκέντρωση του Μητσοτάκη. Τότε, δεν μπορούσε να ενδώσει ιδεολογικά σε έναν αριστερό μεροκαματιάρη! Τώρα όμως τα πράγματα ήταν τελείως διαφορετικά! Με τη συγκυβέρνηση, δεν υπήρχε πλέον κανένα εμπόδιο στη σχέση της με τον Βαγγέλη. Θα μπορούσε, με καμάρι, να ανακοινώσει στις δεξιές φίλες της ένα νταλαβεράκι με αριστερό εργάτη. Η Ειρήνη δάκρυσε για εκατομμυριοστή φορά στη ζωή της! Παρακάλεσε το Ζουμερό και τον αράπη να γυρίσουν στα σπίτια τους και κάθισε μόνη της με αυταπάρηση να ξενυχτήσει τον τραυματία.

Απ' τα διπλανά κρεβάτια, οι πάπιες σιγοτραγουδάνε με το μαγευτικό τους τσουρ τσουρ, και η Ειρήνη, κρατώντας το χέρι του Βαγγέλη, σιγοκουβεντιάζει με την αποκλειστική νοσοκόμα του ετοιμοθάνατου γέρου στο διπλανό κρεβάτι.

« Είμαι λεσβία και μ' αρέσετε!», της δηλώνει καθαρά και ξάστερα η ξανθιά νοσοκόμα. « Θα σας περιμένω σε μισή ώρα στο οφθαλμολογικό».

Η Ειρήνη τη χαστουκίζει και φωνάζει το γιατρό. Ρίχνεται στην αγκαλιά του και η νύχτα περνάει χωρίς να το καταλάβει. Το ξημέρωμα όμως την περιμένει μια οδυνηρή έκπληξη...

ΠΙΚΡΕ ΜΙΚΡΕ ΜΟΥ ΑΡΑΠΗ

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΔΕΚΑΤΟ

Στο δεύτερο όροφο του νοσοκομείου τροχαίων ατυχημάτων της Κηφισιάς, στο δωμάτιο τέσσερα, η Ειρήνη Κούτσικου-Παπαλάμπρου, βρίσκεται μπλεγμένη στα δίχτυα της αδυσώπητης μοίρας της.

Απάνω που έχει ξεπετάξει τον εφημερεύοντα παθολόγο και περιμένει να ξυπνήσει ο υδραυλικός, ανοίγει η πόρτα του θαλάμου και μπαίνει ένα φορείο με τον κανακάρη της επάνω να σφαδάζει ματωμένος.

Το μοναχοπαίδι της Ειρήνης, αυτό το ευαίσθητο πρεζάκι του Κουκακίου, είχε στουκάρει με το παπί του έξω από τα «Παπάκια», υπό την επήρεια. Κατά τη διάρκεια της νύχτας, ο γέρος με τη λεσβία αποκλειστική τα είχε τινάξει, κι έτσι το διπλανό κρεβάτι ήταν ελεύθερο. Η νεοδημοκρατίσσα μάνα είχε μείνει αποσβολωμένη ανάμεσα στον εν δυνάμει εραστή της, που ψυχορραγούσε, και στο μοναχογιό της, που οι τραγικές συμπτώσεις τον έφεραν, σαν από μηχανής φρικιά, να σταθεί εμπόδιο στο ερωτικό παραστράτημα της τυφλωμένης από ξεχαρβαλωμένο λίμπιντο, γλυκιάς του μανούλας.

Η Ειρήνη δεν ήξερε τι να κάνει. Σε λίγο, οι γιατροί θα ειδοποιούσαν τον άντρα της, το Μενέλαο, κι άντε να του εξηγήσει πώς βρέθηκε στο νοσοκομείο. Ίσως μπορούσε να

τα μπαλώσει λέγοντάς του ότι είχε ένα προαίσθημα, που την οδήγησε μεταφυσικά. Αλλά, αν συνερχότανε ο υδραυλικός και άρχιζε το ερωτικό παραλήρημα; Αν ερχότανε ξαφνικά ο αράπης ή ο αστυνόμος Ζουμερός, πώς θα δικαιολογούσε στον άντρα της όλες αυτές τις περιεργές γνωριμίες; Προσπάθησε να βάλει τις σκέψεις της σε μια τάξη, αλλά του κάκου! Όσο κι αν ταλαιπώρησε την ασθενική της μνήμη, δεν βρήκε αντίστοιχο περιστατικό στη ζωή της κυρίας Φόρεστερ, που πάντα ήθελε να πιστεύει ότι είχαν παράλληλους βίους.

Ένας γεράκος, που πουλούσε βίους αγίων, τη σκουντάει ξαφνικά και της δείχνει μια εικονίτσα με την Παναγία τη Μουχλιώτισσα Αχλαδοκάμπου. «Πάρτε καλέ κυρία αυτήν την εικόνα τρία άψυχα κατοστάρικα και θα σας βοηθήσει να ξεπεράσετε όλα σας τα προβλήματα έχω γυναίκα παράλυτη ιερόδουλη και παιδί αγνοούμενο στις κοκαίνοφυτείες της Κολομβίας βοηθήστε με καλή μου κυρία να σχωρεθούν τα πεθαμένα σας».

Χωρίς να το πολυσκεφτεί, η πελαγωμένη νοικοκυρά αρπάζει την εικονίτσα και δίνει απλόχερα στο γεράκο μια χήνα. Ο γεράκος τη σφάζει και το πάτωμα του θαλάμου γεμίζει τάλιρα. Οι νοσοκόμες πετάνε τις πάπιες που χύνονται και μια μυρωδιά αμμωνίας πλημμυρίζει το χώρο. Τα τάλιρα λάμπουνε σαν καρβουνάκια πυρακτωμένα. Σηκώνονται οι κατάκοιτοι απ' τα κρεβάτια, τα ζαλώνονται στους ώμους κι αρχίζουν να χορεύουν πάνω στα καρβουνοτάλιρα. Ο μικρός Παπαλάμπρος, με το κεφάλι ανοιγμένο στα δύο και τις φλέβες ηρωινοκαπνισμένες, πυροβατεί αγκαζέ με τον υδραυλικό.

Η θαυματουργή εικονίτσα στα χέρια της Ειρήνης, εκπέμπει νότες βυζαντινής μονωδίας με σκρατς. Μια τρελή ιδέα καρφώνεται στο μυαλό της Ειρήνης Κούτσικου-Παπαλάμπρου:

«Αυτή είναι η μουσική του μέλλοντος!», ψιθυρίζει, «δε χωράει καμιά αμφιβολία. Μετά την μουσική χάουζ, ο άρ-

ρωστος καταναλωτής μουσικών υποπροϊόντων θα στραφεί στη μουσική χόσπιταλ».

Χουφτώνει την εικονίτσα και τη βάζει στο στράπλες σουτιέν της.

Στο θάλαμο τώρα, όλα ξαναγίνονται όπως πριν. Οι νοσοκόμες πηγαionoφέρουν τις πάπιες και οι γιατροί σκοτώνουν την ώρα τους και τις κατσαρίδες στο πάτωμα. Πάνω στην ώρα, σκάει μύτη ο αράπης με τον αστυνόμο Ζουμερό. Πλησιάζουν στο κρεβάτι του υδραυλικού και ο Ζουμερός τραβάει και ξεκολλάει τον καθετήρα.

«Άδικα ταλαιπωρηθήκαμε, κυρία Παπαλάμπρου, μ' αυτό το ρεμάλι. Έρχομαι απευθείας απ' τον κάψιμο των φακέλων. Ο Βαγγέλης, δυστυχώς, είχε φάκελο άφλεκτο του δεύτερου αντάρτικου, πρόκειται για συμμορίτη ολκής και ντρέπομαι που είχα πάρε-δώσε μαζί του. Ξεφυλλίσαμε με τον κύριο αράπη το φάκελό του και φρίξαμε. Από μικρός γαλουχήθηκε με τις αρχές του συμμοριτισμού, το ογδόντα τοις εκατό του οικογενειακού του δέντρου βγήκε στο βουνό, αλλά ευτυχώς κάηκε. Από Μελιγαλά μέχρι Βάρκιζα, παντού ο φίλος μας ο υδραυλικός. Απορώ πώς δεν τον είχα καταλάβει!»

Ο αράπης ξαναβάζει τον καθετήρα στη θέση του και προσπαθεί να κατευνάσει τον υπαστυνόμο Ζουμερό.

«Δεν αξίζει τον κόπο, κύριε χωροφύλακα, να λερώσετε τα χέρια σας μ' αυτό το κάθαρμο, ας τον αφήσουμε στα χέρια του προσωπικού τού νοσοκομείου και θα τον ξεκάνουμε μια ώρα αρχύτερα. Γιατί να μπλέξετε εσείς, κοτζάμ αστυνόμος, μ' αυτόν τον αλήτη; Δεν είναι καλύτερα να σάπισει από τις φρικτές σαλμονέλες του εθνικού συστήματος υγείας κι εμείς να πάμε στη δουλειά μας;»

Ο Ζουμερός έδειξε να συμφωνεί με τον αράπη και πλησίασε την Ειρήνη Κούτσικου-Παπαλάμπρου τσιμπώντας της διακριτικά τον πισινό.

Η γυναικεία φιλαρέσκεια της Ειρήνης, έπεσε σαν κουβέρτα μαπαμπακερή πάνω σε ξυλιασμένη εβραιοπούλα σε στρα-

τόπεδο συγκέντρωσης και της ζέστανε το άχαρο πρωινό της μίζερης ζωής της.

«Κάτι αφήσαμε στη μέση χθες το βράδυ, κύριοι, και ανυπομονώ να μου γυρίσει το χαρτί και να πέσω ξεβράκωτη στην τσόχα. Εγώ το αριστερό παρελθόν του Βαγγέλη το ήξερα και δε με κόφτει, σας ομολογώ. Απορώ μαζί σας, κύριε Ζουμερέ, που δε σας έχει πιάσει το εμβόλιο της εθνικής συμφιλίωσης. Συγκρατηθείτε λίγο μέχρι την αυτοδυναμία και μετά η Μακρόνησος θα φαντάζει παιδική χαρά».

«Έχετε απόλυτο δίκιο, κυρία Παπαλάμπρου», ξερόβηξε ο υπαστυνόμος, «αλλά βλέπετε η δύναμις της συνηθείας είναι μεγάλο πράγμα. Θα το ξεπεράσω όμως, πού θα μου πάει! Μπαί δε γουέι, μάθαμε ότι φέρανε και το γιο σας στο νοσοκομείο. Πώς είναι;»

Η Ειρήνη βγάζει με νευρικές κινήσεις το καθρεφτάκι της από την τσάντα και τακτοποιεί το μακιγιάζ της.

«Δεν θα ήθελα να μιλήσω γι' αυτό το θέμα τώρα, κύριε Ζουμερέ. Όλοι οι αρσενικοί του σπιτιού μου έχουν βαλθεί να μου καταστρέψουν τη ζωή. Ο μικρός είναι στην πρέζα, θα το γνωρίζετε άλλωστε. Σκέτη αντίδραση. Μέχρι και με την ΕΑΣ κατέβηκε υποψήφιος για να μου σπάσει τα νεύρα! Ίδιος ο πατέρας του. Ας αλλάξουμε κουβέντα. Δεν θα χορέψω ποτέ στο ρυθμό που μου βαράνε».

Εν τω μεταξύ, όση ώρα στιχομουθεύουνε ο Ζουμερός και η Ειρήνη Κούτσικου-Παπαλάμπρου, ο αράπης έχει διπλαρώσει μια νοσοκόμα πληθωρική και την ψήνει να του βυζιάξει το αραπάκι του, που το 'χει παρκαρισμένο στο διάδρομο. Ο αστυνόμος Ζουμερός παίρνει το αυστηρό του και αρχίζει τα παραγγέλματα.

«Έλα να του δίνουμε σιγά σιγά. Περιμένει το περιπολικό από κάτω! Δεν θα φάμε όλη τη μέρα μας σ' αυτόν τον προθάλαμο του νεκροταφείου! Ελάτε, κυρία Παπαλάμπρου, ασπαστείτε το μοναχογιό σας και φεύγουμε».

Ο γιατρός, που είχε γευτεί αποβραδís τους χυμούς της νεοδημοκρατίσσας μάνας, της υπόσχεται ότι θα κρατήσει

όσο το δυνατόν περισσότερο το γιο της στο νοσοκομείο και τρίβει τα χέρια του νοερά που του ήρθε ουρανοκατέβατος κι άλλος πελάτης να τον απαλλάξει από το στοκ της μορφίνης.

Ο αράπης με το αραπάκι του, ο υπαστυνόμος Ζουμερός και η Ειρήνη Κούτσικου-Παπαλάμπρου εγκαταλείπουν το Κ.Α.Τ. και κατευθύνονται στην γκαρσονιέρα του Μουαμάρ.

Στο κρεβάτι του πόνου, ο υδραυλικός Βαγγέλης Μιθριδάτης μισανοίγει τα μάτια του. Τα είχε ακούσει όλα! Παίρνει βαθιές ανάσες οξυγόνου και το δωμάτιο γεμίζει χανουμάκια, όλα φτυστά η Ειρήνη.

ΠΙΚΡΕ ΜΙΚΡΕ ΜΟΥ ΑΡΑΠΗ

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΕΝΤΕΚΑΤΟ

Ο υδραυλικός, με τα μπανταρισμένα χέρια στις τσέπες και το παραισθησιογόνο οξυγόνο στη μούρη, πασπάτευε τ' ακαμνά του, περιτριγυρισμένος από χανουμάκια-ρεπλικές της Ειρήνης Κούτσικου-Παπαλάμπρου. Λίγο πριν λερώσει το γύψο, νιώθει δυο χέρια να του βγάζουν τη μάσκα και η ανάσα του κόβεται. Η βλοσυρή νοσοκόμα του θαλάμου, με ύφος γκεσταπίτισσας του τρίτου Ράιχ, του ανατρίχιασε τη ραϊχοκοκαλιά.

«Δε θα μας αδειάσεις εσύ όλες τις μπουκάλες του ΕΣΥ, μισοπεθαμένε! Περιμένουμε ουρά έξω να πάρουνε καμιά τζούρα, γιατί το νέφος θερίζει σήμερα».

Πράγματι, μια οσμή από καμένο λάστιχο ανακατεμένη με ποδαρίλα προσπαθούσε να διακορεύσει τα παρθένα ρουθούνια του Βαγγέλη. Σήκωσε με κόπο το κεφάλι του κι έριξε μια ματιά στο θάλαμο. Ο γιος της αγαπημένης του, ο Παπαλάμπρος τζούνιορ, είχε βρει τις αισθήσεις του, αλλά γρήγορα θα τις ξαναέχανε, γιατί έτρωγε από το κοτόπουλο του νοσοκομείου. Προσπάθησε μάταια να τον αποτρέψει. Ο νεαρός τραυματίας ήτανε ακόμα στην ντάγκλα και έπρεπε να φάει κάτι για να ξεκολλήσει ο στόμας του. Η φωνή του εφημερεύοντος γιατρού, που μπήκε φουριόζος στο θάλαμο, προσγείωσε τον υδραυλικό στην πραγματικότητα.

«Κύριε Λάκη, τι θα γίνει με το φακελάκι; Άμα περιμένεις τη

σειρά σου, θα σε ανοίξουμε μόνο για νεκροψία. Δεν έχεις τίποτα συγγενείς; Αυτός ο μπάτσος που σ' έβριζε το πρωί τι σου είναι, ο αράπης, η πουρογκόμενα, δεν μπορούσαν ν' αφήσουνε κάτι στο γιατρό σου; Εδώ στο σινεμά πας και δίνεις κιλιάρικο στην ταξιθέτρια. Εμείς σε ξεσκατίζουμε, σε ταΐζουμε, σε ποτίζουμε αίμα μ' ένα ψωρομισθό. Αν δεν αλλάξεις τακτική, ετοιμάσου να γίνεις δωρητής σώματος».

Ο Βαγγέλης τού έκανε νόημα να πλησιάσει κοντά.

«Έχω τρακόσες χίνες στην τράπεζα. Φέρε να σου κάνω μια εξουσιοδότηση να τα πάρεις και να με βγάλεις από δω μέσα μια ώρα αρχύτερα». Τα μάτια του γιατρού έλαμψαν σαν φλιπεράκι υλταρισμένο!

«Έτσι μπράβο, κύριε Μιθριδάτη, αρχίσατε να μπαίνετε στο νόημα του Ε.Σ.Υ. Μέχρι το απόγευμα, αν προλάβω σήμερα την τράπεζα, θα είστε περδίκι. Θα σας βγάλω εξιτήριο και θα έρχεστε στο ιατρείο μου για τη θεραπεία».

Ο υδραυλικός τού έπιασε το μπράτσο με όση δύναμη του είχε απομείνει.

«Θέλω και τον μικρό δίπλα και σου κρωστάω άλλα διακόσα».

Ο γιατρός έσβησε το χαμόγελό του και έσμιξε τα φρύδια του βηματίζοντας πέρα-δώθε.

«Δεν είναι εύκολο αυτό που μου ζητάς κυρ-Βαγγέλη. Θα έχω ντράβαλα με τον αναισθησιολόγο. Άμα του αρπάξω το πρεζάκι μες απ' τα χέρια θα γίνουμε από δυο χωριά επιστήμονες και είμαστε και πατριωτάκια... Τέλος πάντων, αφού πρόκειται για άλλα διακόσα κι, θα σου κάνω το χατίρι».

Μέσα σε μια ώρα ο θάλαμος είχε γίνει Ιντερκοντινένταλ! Για πότε τον βάψανε, βάλανε μοκέτες, πόστερ με εγχειρήσεις ανοικτής καρδιάς στους τοίχους, καθαρά σεντόνια, σουβλάκια από απέναντι, κανείς δεν κατάλαβε. Μέχρι και η νοσοκόμα ξεκούμπωσε το μπούστο της, σιγοτραγουδούσε και ήταν όλο γλυκόλογα.

«Δεν έχετε τίποτα, κύριε Μιθριδάτη, ένα μικρό λάθος στη διάγνωση και σας βουτήξαμε τσάμπα στο γύψο. Είδα τις καινούργιες πλάκες μετά την κουβέντα που είχατε με το γιατρό».

Επιπόλαια ραϊσματα, που θα δέσουνε μόνα τους. Θα περιμένουμε να βγούνε και τα μαζί σινηκλ για να σιγουρευτούμε βέβαια, αλλά το πολύ μέχρι αύριο θα έχετε φύγει, θέλετε να σας πάρω μια πίπα;»

«Όχι, ευχαριστώ, μόλις το πέταξα», αρνήθηκε ευγενικά ο Βαγγέλης και ανασπώθηκε να δει το μικρό Παπαλάμπρο. Το στερημένο σχολιαρόπαιδο είχε έρθει κι αυτό στα ίσα του μ' ένα σπέσιαλ φιξάκι, προσφορά του νοσοκομείου. Στο καταχθόνιο μυαλό του υδραυλικού, ένα σατανικό σχέδιο είχε αρχίσει να εξυφαίνεται σαν τον ιστό της αράχνης, που ρίχνει τους άμοιρους κομμουνιστές στα μετόπισθεν του σιδηρού παραπετάσματος: θα γινότανε κολλητός με το μικρό, θα του εξασφάλιζε τη δόση του και θα είχε ένα δικό του άνθρωπο μέσα στο κάστρο των Παπαλάμπρου. Με τις πρώτες κουβέντες του περπατημένου υδραυλικού, ο μικρός κρεμάστηκε από τα χείλη του.

«Φίξαρα μια ψιλούλα τις προάλλες αγόρι μου και μου 'φυγε η μαγκιά! Ο μπάτσος που αγοράζω είναι πολύ ξηνημένο παιδί. Αυτός που ήτανε εδώ το πρωί. Μέχρι να βρω αυτή την ακρούλα, με είχανε φλομώσει στη λουκουμόσκοπη. Αλήθεια, φαντάρος έχεις πάει, μεγάλε; Εγώ το πήρα τρελό και ξεμπέρδεψα. Γκόμενα έχεις, αν επιτρέπεται;»

Ο νεαρός με το χημικό κεφάλι χαμογέλασε στον υδραυλικό και το 'ριξε στο καλαμπουράκι.

«Με δουλεύεις φιλάρα; Τι γκόμενα μου τσαμπουνάς; Εκτός αν εννοείς την παραμύθα. Ρίχνω καμιά βελονιά στ' απόκρυφα και την κάνω ψώνιο. Τοξότης είμαι, με ωροσκόπο πρεζάκι. Άμα δεν σκάσει μύτη το κρακ, δεν πρόκειται να μας κάνει κούκου μπάρμπα. Όσο για φαντάρος, δεν πίνγα. Είμαι προστάτης, έχω βγάλει δυο κορίτσια στο πεζοδρόμιο.»

Ο μικρός Παπαλάμπρος έμπηξε τα γέλια κι ο υδραυλικός τον σιγοντάρησε επιδειχτικά.

«Θα κάνουμε καλή παρέα εμείς οι δυο αγόρι μου. Δε θα μας λείψει τίποτα, φτάνει να κάνουμε καλή συντήρηση στο κυκλοφοριακό. Κοίτα να τον πάρεις για καμιά ώρα, γιατί τον βράδυ μάς βλέπω φευγάτους.»

Πράγματι, χωρίς δεύτερη κουβέντα, το πρεζάκι του Κουκα-

κίου υπάκουσε πειθήνια στον υδραυλικό και αποκοιμήθηκε. Στο πρόσωπο του Βαγγέλη, ο νεαρός ναρκομανής πρόβαλε τη φιγούρα του πατέρα του, αυτού του μικρομεσαίου καταγκιόζη, που ένεκα της βιοτεχνίας και του συνδικαλισμού, δεν πρόκανε να φροντίσει το μοναχοπαίδι του.

Του Βαγγέλη δεν του κόλλαγε ύπνος. Το μυαλό του το είχε μπλοκάρει η εικόνα της Ειρήνης. Τόσο πολύ της έμοιαζε ο γιος της, που για μια στιγμή σκέφτηκε να του χυμήξει. Για καλή του τύχη, ανοίγει η πόρτα του θαλάμου και μια τσιγγάνα πολύχρωμη τον πλησιάζει.

«Να σου πω την μοίρα σου, λεβεντάνθρωπε;»

Ο υδραυλικός δεν πολυγούσταρε τις μαγανειές, αλλά δέχτηκε για να περάσει η ώρα.

«Πώς τρύπωσες εδώ μέσα, κυρά μου; Το ξέρεις ότι παίζεις με τη ζωή σου; Αν σε ανακαλύψουν και δούνε το τσιτωμένο σου πρόσωπο, θα σε πουλήσουνε χρυσή στη Χρονοπούλου».

Η τσιγγάνα χαμογέλασε και του 'πιασε το χέρι της καρδιάς.

«Μη σε νοιάζει για μένα, εγώ εδώ δουλεύω. Είμαι με ποσοστά από ένα γραφείο κηδειών. Βλέπω ποιοι είναι ετοιμοθάνατοι και τους τηλεφωνάω να πάρουμε πρώτοι τη δουλειά. Καλέ τι χέρι είναι αυτό; Εργάτης είσαι;»

«Υδραυλικός είμαι γύφτισσα, αλλά έχω τον τρόπο μου. Πόσα θέλεις να μου πεις τη μοίρα μου;»

Να πούμε χίλια τάλιρα και δώρο μια φούντα λαρισινή ξεποριασμένη».

«Κράτα τη φούντα, τσάκω τρία κι και λέγε τι μέλλει γενέσθαι».

«Για μέλι ούτε που να το συζητάς! Φαρμάκια βλέπω κι ένα κουβάρι κοντόχοντρο να κυλιέται και να μαζεύει χυμούς από φαντάρους και πρόσφυγες, μουσουλμάνους, μειονεκτικούς. Από έψιλον αρχίζει τ' όνομά της κι από τότε που μπήκε στη ζωή σου, η γραμμή της ζωής έγινε κύκλος και σε περικύκλωσε και μια κοντή ξανθιά βαμμένη, σε εκθρεύεται και σε μελετάει. Ο έρωτας που 'χεις για το έψιλον από μεγάλη πόρτα θα περάσει και θα μείνει ανεκπλήρωτος, σαν την αυτοδυναμία του Μπισσοτάκη».

Το χέρι του Βαγγέλη ξεγλιστράει απ' τα χέρια της γύφτισ-

σας και μια ανάποδη σφαλιάρα τής δείχνει τον ουρανό σφοντύλι.

«Άντε παράτα μας παλιογύφτισσα, που θα μου καλάσεις τη διάθεση με τις μοιρολατρίες σου. Την τύχη μου τη φιάχνω εγώ! Η Ειρήνη θα γίνει δική μου!»

Η γύφτισσα όμως, με το αναψοκοκκινισμένο μάγουλο, δεν είπε ακόμα την τελευταία της λέξη.

ΠΙΚΡΕ ΜΙΚΡΕ ΜΟΥ ΑΡΑΠΗ

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΔΩΔΕΚΑΤΟ

Το στιβαρό χέρι του υδραυλικού, γράφτηκε με λεπτομέρειες πάνω στο αριστερό μάγουλο της τσιγγάνας, που πετάχτηκε ανάσκελα μπροστά στο κρεβάτι του Βαγγέλη, άρχισε να ουρλιάζει και να τον καταριέται στα γύφτικα. Ο Βαγγέλης σηκώθηκε με κόπο απ' το κρεβάτι του πόνου και την άρχισε στις κλοτσιές. Το πρεζάκι από δίπλα, μόλις άκουσε νταβαντούρι, ξέχασε τα συμπτώματα στέρησης και ρίχτηκε κι αυτό πάνω στην άμοιρη χείρομάντισσα. Θα την έστελναν στον άλλο κόσμο με τα λυσσασμένα τους χτυπήματα, αν, για καλή της τύχη, δεν άνοιγε η πόρτα του θαλάμου και δεν πέρναγε μετά βίας στο εσωτερικό η φιγούρα του Μιλτιάδη Έβερετ.

«Τι γίνεται εδώ μ' αυτούς τους ασθενείς ψηφοφόρους μου;», γρυλίζει ο υπουργός στην κουστωδία που τον ακολουθεί. Ο διευθυντής του νοσοκομείου, ένας συνδικαλιστής ηθοποιός της Νέας Δημοκρατίας, αναλαμβάνει να καθησυχάσει τους ασθενείς, την τσιγγάνα και τον υπουργό.

«Είναι κάτι καινούρια αμερικάνικα συστήματα θεραπείας, κύριε υπουργέ, που τα είχε καταχωνιάσει το ΠΑΣΟΚ και τα ξαναβάζουμε σιγά σιγά σε λειτουργία. Στέλνουμε κάποιους αριστερούς απ' το κατώτατο προσωπικό του νοσοκομείου να εκνευρίζουν τους αρρώστους, να τα κακαρώνουνε και ν' αδειάζει το κρεβάτι, να μην έχουμε αυτό το χάλι με τα ράντζα στους διαδρόμους».

« Δε μ' ενδιαφέρει!» τον κόβει ο ευτραφής δελφίνος. « Πού είναι επιτέλους αυτά τα περίφημα γιουβαρλάκια του Κ.Α.Τ. που μου υποσχεθήκατε να δοκιμάσω; Να τελειώνουμε, γιατί σε λίγο φεύγω για Λέρο. Ανυπομονώ να καταβροχθίσω την κακαβιά του ψυχιατρείου».

Ο υπουργός με το προσωπικό του νοσοκομείου, εγκαταλείπουν το θάλαμο, ενώ η γύφτισσα μαζεύει τα χρυσά της δοντάκια απ' το πάτωμα. Ο υδραυλικός μαζί με το νεαρό Παπαλάμπρο, ξαναγυρίζουν στα κρεβάτια τους σκασμένοι στα γέλια.

Με μια απότομη κίνηση, η τσιγγάνα βγάζει τον ένα της μαστό και πιέζοντας πιτσιλάει στη μούρη τον ανυποψίαστο Βαγγέλη. Ένας πίδακας από καυτό γάλα χαράζει τη μάπα του άξεστου ασθενή. Το πρεζάκι πάει να σηκωθεί για να καθαρίσει για πάρτη του φίλου του, αλλά πρίν προλάβει να κάνει δυο βήματα, η τσιγγάνα βγάζει και το άλλο βυζί και τον πιτσιλάει κι αυτόν κατάστηθα. Πέφτουν και οι δυο αναισθητοί και η γύφτισσα, με γρήγορες κινήσεις τους τυλίγει στα σεντόνια των κρεβατιών και τους στιβάζει στο καρότσι με τ' άπλυτα.

Τους τσουλάει μέχρι το προαύλιο του νοσοκομείου και τους αδειάζει στην καρότσα ενός αγροτικού, που περιμένει με αναμμένη τη μηχανή. Στο βολάν του Ντάτσουιν κάθεται ένας παπάς, έμπορος βρεφών και πάσης φύσεως ειδών προικός. Η τσιγγάνα μπαίνει στη θέση του συνοδηγού και το φορτηγάκι χώνεται στη μποτιλιαρισμένη Κηφισίας.

Ο παπάς είναι ανήσυχος.

« Σε πόση ώρα θα συνέλθουνε Μαρίτσα; Γιατί έχει κίνηση και καρφώνομαι με τα ράσα!».

Μην ανησυχείς, πάτερ Ιγνάτιε, έχω φάει ένα λιβάδι παπαρούνες! Ούτε σ' ένα μήνα δε συνέρχονται οι αφιονισμένοι!».

Η Μαρίτσα ισιώνει το πλουμιστό της τσεμπέρι και βάζει την κασέτα του Μανώλη στο στέρεο. Ο παπάς χαμηλώνει την ένταση και κλείνει τα παράθυρα.

« Θα έχουμε ντράβαλα με τον Σιδερένιο, τέκνο μου. Όλο κορίτσια μου ζητάει να του πηγαίνω. Θα δει τους μαντράχλους και θ' αρχίσει τα παζάρια. Θα μας βγάλει την πίστη μέ-

χρι να μας πληρώσει. Όπως μας έκανε προχθές με τις βυζαντινές εικόνες. Ευτυχώς που τον έχω στο χέρι. Θέλει να κάνει δώρο δίδυμα στην κουμπάρα του που είναι στείρα. Αλήθεια, τι γίνεται Μαρίτσα με τα δίδυμα;»

Η τσιγγάνα έχει μερακλώσει απ' τη φωτιά που πήρε η Καλαμαριά και σειέται πατόκορφα πάνω στο κάθισμα.

«Θα γίνουν όλα, παπούλη, με τη σειρά τους. Ένας άνθρωπος είμαι! Ή βαλβίδες θα μαζεύω ή μπάσταρδα. Άκου κορόνα ο συχωρεμένος! Σου σφραγίζει ολόκληρη οδοντοστοιχία με τις τσαλκάντζες του.»

Τα μαύρα μάτια του Αγγελόπουλου, πλημμυρίζουν το σαλονάκι του Ντάτσουν και ο επίορκος ιερωμένος σκανδαλίζεται και σιγοτραγουδάει μαζί με τη γύφτισσα.

Το φορτηγάκι έχει μπει τώρα στην Εκάλη και περνάει το πρώτο μπλόκο. Ο πρασινοφρουρός εθελοντής αστυφύλακας, που παρά τη δυσμενή μετάθεσή του στον Έβρο, το σκάει στα ρεπό του κι έρχεται να φυλάξει τον αρχηγό, ελέγχει τις ταυτότητες του ζευγαριού.

«Πάλι εδώ, πάτερ Ιγνάτιε; Μη μου πείτε ότι έρχεστε πάλι για ευχέλαιο και ότι τυχαία κουβαλάτε τα πώματα στην καρότσα! Πρέπει επιτέλους να πληροφορηθούμε κι εμείς οι απλοί στρατιώτες της αλλαγής τι κάνετε με τον πρόεδρο. Κάποτε θα κυκλοφορήσω κι εγώ το βιβλίο μου. Πρέπει να με ενημερώσετε αλλιώς δεν θα σας αφήσω να περάσετε.»

Ο παπάς, φανερά εκνευρισμένος απ' την επιμονή του πρασινοφρουρού, αρχίζει να ψέλνει μέσα απ' το αμάξι, τα εξ αμάξης.

«Είναι απόρρητα θέματα της εκκλησιαστικής περιουσίας. Στην καρότσα είναι δυο ακτήμονες χωρικοί απ' το Καπανδρίτι, που τους έπεσε ο κλήρος για τα οικόπεδα που κάψαμε πρόσφατα. Απ' τη χαρά τους έπεσαν λιπόθυμοι μόλις κέρδισαν και τους φέρνω να παραλάβουνε τους τίτλους από τα χέρια της Δήμητρας.»

Η τσιγγάνα μπαίνει κι αυτή στο κόλπο, βγαίνει απ' το αυτοκίνητο και πλησιάζει τον πρασινοφρουρό απ' τα μετόπισθεν.

«Δώσ' μου το χέρι σου αστυνόμε, να σου πω πόσα αντίτυ-

πα θα πουλήσει το βιβλίο σου, πόσο θ' ανέβει το ποσοστό του ΠΑΣΟΚ στις εκλογές, πόσο θα βασανίσει τα παιδιά σου και τα παιδιά των παιδιών σου μια απρόσμενη αυτοδυναμία του Μητσοτάκη, ο μη γένοιτο».

Ο φρουρός παραιτείται και τους αφήνει να περάσουνε.

«Καλά, καλά, δεν επιμένω. Πέστε στον πρόεδρο ότι αυτό που μου ζήτησε θ' αργήσει. Έχουμε μπλοκάρει όλα τα εμπορεύματα από Κολομβία λόγω των ταραχών».

Ο παπάς με τη γύφτισσα και το ανθρώπινο φορτίο παρκάρουνε στην αυλή της Εκάλης, κι απ' το μπαλκόνι του πρώτου ορόφου τούς χαιρετάει ο νιόγαμπρος, με το κιμονό του ν' ανεμίζει στο απογευματινό αεράκι των βορείων προαστίων. Ο υδραυλικός και ο νεαρός Παπαλάμπρος ξεφορτώνονται στους καναπέδες, ο παπάς παραγγέλνει το αγαπημένο του νερατζάκι από τα χέρια της Δήμητρας, που τα αρπάζει η γύφτισσα και τα φλομώνει στις προβλέψεις.

Οι Κούρδοι πολιτικοί πρόσφυγες με το υπόλοιπο υπηρετικό προσωπικό της βίλας, προσπαθούν να συνεφέρουν τους αναισθητους ασθενείς και ο πρόεδρος κάνει την εμφάνισή του στο σαλόνι.

«Σεβασμιότατε, δεν πιστεύω να περιμένετε να πληρωθείτε γι' αυτό το φορτίο. Οι βαλβίδες των κυρίων μου είναι άχρηστες. Σας είπα ότι θέλω κοριτσίστικες αορτές και εφηβικά μυοκάρδια για την συλλογή μου. Με τα δίδυμα που συμφωνήσαμε τι γίνεται;»

Το νερατζάκι κάθισε στο λαιμό του ιερωμένου.

«Μην είστε αχάριστος κύριε πρόεδρε! Θα μπορούσα να πάω με τη συγκυβέρνηση και να βασανίζω μπασκεμπολίστες για χάρη του Θανασάκη του Κανελλόπουλου, με τα διπλά λεφτά. Ξοφλήστε με να φύγω, σας παρακαλώ, για να προλάβω τα μαιευτήρια, να τελειώνει η συνεργασία μας!».

Κάτι πάει να απαντήσει ο πρόεδρος, αλλά μπαίνει στη μέση η Δήμητρα, κατακίτρινη και ταραγμένη.

«Αγαπούλη, ξέρεις τι μου είπε η κυρία τσιγγάνα; Ετοιμάζονται να ενεργοποιήσουν τον Καραμανλή τα γουρούνια! Κάτι πρέπει να κάνουμε».

Ο έμπειρος υποκλοπέας, μ' ένα σαρδόνιο χαμόγελο στα

χείλη, καθισυχάζει τη γυναικούλα του.

« Έχω ραντεβού με τους διαγραμμένους κνίτες το απόγευμα. Θα βγούμε στο βουνό!».

ΠΙΚΡΕ ΜΙΚΡΕ ΜΟΥ ΑΡΑΠΗ

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΤΡΙΤΟ

Τα τσοπανόσκυλα στην αυλή της Εκάλης αλυχτούσαν λυσσασμένα. Στο λίβινγκ ρουμ της βίλας επικρατούσε παγερή σιωπή. Ο παπα-Ιγνάτιος, με το μισοτελειωμένο νερατζάκι στο κινέζικο πιάτο, κοίταγε μια τον πρόεδρο και μια τη Δήμητρα. Ο υδραυλικός με τον νεαρό Παπαλάμπρο, σωριασμένοι στον καναπέ, δεν μπόραγαν να πιστέψουν στ' αφτιά τους. Ο Βαγγέλης, έκανε προσπάθεια να πιστέψει στα πόδια του, να σηλωθεί και να το σκάσει. Το γάλα της τσιγγάνας όμως τον είχε αφήσει σχεδόν παράλυτο και αποφάσισε να το παίξει διπλωματικά:

«Κύριε πρόεδρε, αν θέλετε μπορούμε να σας βοηθήσουμε κι εμείς. Ο νεαρός από δω είναι κνίτης βαμμένος και γραμματέας της οργάνωσης Κουκακίου. Χαρίστε μας, αν έχετε την καλοσύνη, τις βαλβίδες μας και θα κάνουμε ό,τι περνάει απ' το χέρι μας να σας βοηθήσουμε να ξεκινήσετε το τρίτο αντάρτικο».

Στο παγερό πρόσωπο του υπόδικου υποκλοπέα των σοσιαλιστικών ονείρων των οπαδών του, έσκασε μια υποψία χαμόγελου και μ' ένα του νεύμα, οι Κούρδοι πολιτικοί πρόσφυγες έλυσαν τους σεντονόκομπους. Ο υδραυλικός έτριψε τα χέρια του να ξεμουδιάσουν και αποφάσισε να τα παίξει όλα για όλα.

«Είμαι σίγουρος ότι θα με καταλάβετε, κύριε πρόεδρε. Είναι απόλυτη ανάγκη να κάνω ένα τηλέφωνο. Ο νεαρός κνίτης που έχω μαζί μου είναι γραμμένος στους οπαδούς του Γράψα και εκτός από την καθοδήγηση παίρνει και ηρωίνη. Το ξέρω ότι κάνω κατάχρηση της καλοσύνης σας, αλλά, επειδή σε λίγο θ' αρχίσει να ουρλιάζει από τους πόνους, πρέπει να τηλεφωνήσω στο 100 να μας φέρει κανά-δυο γραμμάρια να στηλωθεί, για να μπορέσουμε να σας συμπαρασταθούμε».

Το κόλπο του υδραυλικού φάνηκε να πιάνει προς στιγμήν, αλλά μπήκε στη μέση ο πολυπράγμων ιερωμένος.

«Δεν χρειάζεται να ενοχλήσουμε τα σώματα ασφαλείας τέκνο μου. Κουβαλάω πάντα μαζί μου ένα-δυο φιξάκια για τα αναξιοπαθούντα βαποράκια».

Ο πατήρ Ιγνάτιος φώναξε την τσιγγάνα, που έσκυψε, ξήλωσε το στρίψωμα του ράσου και πρόσφερε την κομμένη παραμύθα στο νεαρό Παπαλάμπρο.

Η Δήμητρα πάτησε πόδι και η βίλα ταρακουνήθηκε συθέμελα.

«Έως εδώ και μη παρέκει, αγαπούλη. Έχω ανεχτεί τόσα και τόσα κοντά σου. Μ' έχεις ξεφτιλίσει διεθνώς. Μ' έβαλες ν' αμπαλάρω τα κασόνια με τις καραμπίνες του Κασόγχι, να ξεσκατίζω μωρά με πεντοχίλιαρα, να κάνω μήνα του μέλιτος στα νοσοκομεία, αλλά όχι να μου κάνεις και το σπίτι τεκέ. Να πάει αλλού να βαρέσει ο κνίτης σου! Η ανοχή μου έχει κι αυτή τα όριά της!».

Ο υδραυλικός έπιασε την ευκαιρία από τα μαλλιά.

«Μην εξάπτεσθε, κυρία προέδρου. Θα μας δώσει ο παπάς τα κλειδιά του Ντάτσουν να κάνουμε μια γύρα το τετράγωνο και θα επιστρέψουμε φτιαγμένοι. Ας έρθει και η γυφτίσσο μαζί μας, αν δεν μου έχετε εμπιστοσύνη».

Ο παπάς πέταξε τα κλειδιά στη Μαρίτσα και ο υδραυλικός την ακολούθησε προς την έξοδο, υποβαστάζοντας τον αναίσθητο Παπαλάμπρο, που παραμίλαγε αφιονισμένος.

«Πω, πω! μεγάλη, τι σταφ ήτανε αυτό που μας πιτσιλή-

σε η τσιγγάνα, μου 'φυγε η μαγκιά! Πώς θα γίνει δικέ μου να την ψήσουμε, να τη βυζάξω λίγο να στανιάρω;»

Ο Βαγγέλης τού έκανε νόημα να το βουλώσει. Έπρεπε να σκεφτεί έναν τρόπο να ξεφύγουν απ' την παμπόνηρη τσιγγάνα με τους επικίνδυνους μαστούς. Αποφάσισε να ξηγηθεί στα ίσα. Μπαίνοντας στο φορτηγάκι, έσκασε το παραμύθι στη Μαρίτσα:

«Άκου να δεις, σατανική χειρομάντισσα. Εγώ στο άντρο του ΠΑΣΟΚ δεν επιστρέφω. Πες μου με πόσες πλαστικές καρτέλες γουστάρεις να σε δωροδοκήσω, να σκηνοθετήσουμε μια απόδραση να πάω στην ευχή της Παναγίας να τελειώνουμε».

Η γύφτισσα τσίμπησε.

«Κοίτα να δεις, ομορφόπαιδο, με βρίσκεις σε ανάγκη που θέλω να ξεμπλέξω με τον τραγόπαπα και τους πρασινοφρουρούς που καταρρέουν, γι' αυτό θα σου κάνω το χατίρι. Να πούμε πενήντα δωδεκάδες σε όλα τα χρώματα, να τις φορτώσω και δεν θα χρειαστώ καμιά σκηνοθεσία. Άλλωστε, εγώ είμαι με το συνασπισμό ιδεολογικά και μπλέχτηκα με τους πράσινους με κρύα καρδιά. Εδώ που τα λέμε, ο Μητσοτάκης είναι το μέλλον κι εγώ την αξιοκρατία την έχω στο αίμα μου».

Η δουλειά έκλεισε σ' ένα εργοστάσιο πλαστικών, στην Αγία Βαρβάρα. Η τσιγγάνα πήρε τις καρτέλες της, ο υδραυλικός το πρεζάκι του και τράβηξε ο καθένας το δρόμο του.

Στο πρώτο περίπτερο, ο Βαγγέλης τηλεφωνάει στον άραπη και σε μια ώρα είναι ξαπλωμένος στο κρεβάτι της γκαρσονιέρας του Μουαμάρ. Ο μαύρος χαζομπαμπάς ταΐζει το αραπάκι του με κοκορέτσι και κρέας ωμό, σιγοτραγουδώντας τις «Αραπίνες» του Τσιτσάνη. Ο νεαρός Παπαλάμπρος, δε δείχνει να θέλει να γυρίσει στο σπίτι του και χαριεντίζεται με μια ψόφια στο μπάνιο, που την είχε περιμαζέψει αποβραδής ο έγχρωμος επιβήτορας.

Ο Βαγγέλης είναι χολωμένος από τη συμπεριφορά του Μουαμάρ και του ρίχνει το πρώτο καρφί:

«Άμα έχω τέτοιους φίλους, τύφλα να 'χουν οι εχθροί μου! Με παράτησες στο βρωμονοσοκομείο και πίστεψες τον άσχετο μπασκίνα, το Ζουμερό, που δε θέλω να τον ξαναδώ στα μάτια μου! Σου μοιάζω για κουμμουνιστής βρε σκυλάραπα και μ' εγκατέλειψες να σαπίσω στο εθνικό σύστημα υγείας, σαν τον τρελό στη Λέρο; Τέλος πάντων, σε συγχωρώ, γιατί ίσως μου 'κανε καλό τελικά αυτή η περιπέτεια! Υποχώρησε κάπως το πάθος μου για την Ειρήνη. Όχι ότι δεν τη γουστάρω. Δεν υποστηρίζω κάτι τέτοιο, αλλά το έχω υπό έλεγχο το πάθος, δε θα πεθάνουμε κιόλας αν δε μας κάτσει το πουρό».

Ο Μουαμάρ με το πικρό μικρό του αραπάκι στην αγκαλιά, κάθεται στην άκρη του κρεβατιού, νταχτιρντίζοντας το εξώγαμο.

«Έτσι σε θέλω φιλάρα! Θέλει ρέγουλο το αίσθημα. Άμα μπαίνεις με τις μπάντες σε ντελαπάρει η γκόμενα. Πρέπει να είσαι σκληρός. Πάρε παράδειγμα από μένα. Αν εξαιρέσουμε την αρραβωνιάρα στην αραπιά, που είναι και θέματα περιουσιακά στη μέση, για καμιά άλλη δε μου καίγεται καρφί. Γι' αυτό αρέσω! Σκυλιάζουνε οι ψόφιες άμα δεν υποφέρεεις για πάρτη τους, πεισμώνουνε και τα δίνουνε όλα. Να, όπως η συχωρεμένη η Κούλα, η γυναίκα σου! Ήξερε ότι είχε περάσει όλος ο γυναικείος πληθυσμός της Ελληνορώσων απ' αυτό εδώ το κρεβάτι και άρχισε να την ενοχλεί, που δεν της τα 'ριχνα. Ωσπου, ένα μεσημέρι που ανέβηκα να της δώσω το νοίκι και εσύ κοιμόσουνα, μου χύμηξε και με πήρε όρθιο στο διάδρομο. Γινότανε και ο έρανος του Ερυθρού Σταυρού, θυμάμαι, κι άνοιξε η πόρτα του ασανσέρ και βγήκανε μια νοσοκόμα, ένας πρόσκοπος κι ένας μπάτσος. Μείνανε κάγκελο και, πριν προλάβουνε να συνέλθουνε, τους είχαμε ξεβρακώσει. Κοίτα το μπάσταρδο Βαγγέλη! Μόλις άκουσε για τη μάνα του άρχισε τις χαρούλες».

Πράγματι, το μικρό αραπάκι που είχε ξεπροβάλει αναπάντεχα απ' την κοιλιά της μισοφαγωμένης κυρίας υδραυλικού, συλλάβισε το πρώτο του «μαμά», στα αράπικα. Ο Βαγγέ-

λης, τεντώθηκε στο κρεβάτι της κραιπάλης του έγχρωμου φίλου του.

«Είναι συμπαθητικό το πρόστυχο, σε καταλαβαίνω που του έχεις αδυναμία. Αν δεν έμοιαζε και στη συχωρεμένη την Κούλα, που την σκέφτομαι και μου ανεβαίνει το αίμα στο κεφάλι, ίσως το αγαπούσα κι εγώ. Ας τ' αφήσουμε όμως αυτά Μουαμάρ. Βάλ' το στο καρότσι και τράβα στο μπάνιο να φωνάζεις τον πρεζάκια τον Παπαλάμπρο. Θα τον κρατήσουμε όμηρο, να εκβιάσουμε τη μάνα του να γίνει δικιά μου».

Ο αράπης έκανε όπως του είπε ο σπιτονοικοκύρης του. Άφησε το μωρό και άνοιξε την πόρτα του λουτροκαμπινέ.

Το θέαμα που αντίκρισε, ήταν πέρα από κάθε περιγραφή.

ΠΙΚΡΕ ΜΙΚΡΕ ΜΟΥ ΑΡΑΠΗ

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

Οι τοίχοι της υπόγειας γκαρσονιέρας του μελαψού φοιτητή της διασποράς, δεν άντεξαν άλλο τα ανείπωτα αίσχη που διαδραματίζονταν ανάμεσά τους εδώ και πολλά χρόνια και αποφάσισαν να αντιδράσουν. Έβαλαν σε λειτουργία τον μηχανισμό της αυτοκάθαρσης, διαλύθηκε η λίγδα απ' τους σοβάδες και πάνω στις κατάλευκες επιφάνειες άρχισαν να προβάλλονται διάφορα ευνουχιστικά καρτούνς του Γουάλτ Ντίσνεϋ. Ο υδραυλικός, ξαπλωμένος στο κρεβάτι του πόθου, έπαθε ψυχικό τραλαλά και ο πικρός μικρός αράπης, το νόθο, ορφανό εξάμβλωμα, έβαλε κάτι ουρλιαχτά λες και σφάζανε παγόνι. Ξαφνικά, η εικόνα παγώνει σε όλους τους τοίχους και η θερμοκρασία του δωματίου κατεβαίνει κατακόρυφα. Ο αράπης βγαίνει από το μπάνιο και αρχίζει τις ασκήσεις: ανατάσεις, διαστάσεις, επικύψεις, κατακόρυφα και πηδηματάκια επιτόπου. Ο υδραυλικός θυμάται το στρατιωτικό του και του βγαίνει η αρρώστια του λοχία. Αρχίζει τα παραγγέλματα και επειδή ο αράπης δεν τον παίρνει στα σοβαρά και γελάει, τον αρχίζει στα καψόνια. Τον βάζει να κάνει διακόσια λαγουδάκια, τα οποία αρπάζει ο πικρός μικρός αράπης και τα καταβροχθίζει αμάσητα. Πάνω στη κώνεψη, ξυπνάνε οι πρώτες ορμές του μπάσταρδου και πνίγει και μερικές κουνέλες, να δει πώς είναι. Ο πατέρας του τον κοιτάει περήφανος, μέχρι που οι τοίχοι, για κακή του τύχη, βραχυ-

κυκλώνουν και γίνονται ξανά ντουβάρια. Ο αράπης κάνει νόημα στον υδραυλικό να πάει να ρίξει με τρόπο μια ματιά απ' τη μισάνοικτη πόρτα του καμινέ. Πράγματι, ο Βαγγέλης σηκώνεται και κατευθυνόμενος προς την πόρτα, αμολάει μια ξερή κλοτσιά στο αραπάκι που δεν έλεγε να σουχάσει. Ο υδραυλικός φτάνει στην πόρτα και μένει σύζυλος.

Ο νεαρός Παπαλάμπρος έχει αρπάξει το Μπλακ εντ Ντέκερ κι έχει κάνει το μπάνιο κασάπικο. Η άτυχη κουνελοπνίχτρα ενζενί έχει διαμελιστεί σε χιλιάδες κομματάκια, τα οποία, ο πρεζάκιος πρώην κνίτης, έχει προσπαθήσει να τα ξανασυναρμολογήσει.

«Μου λείπει το πάνω χείλος και τέσσερα δάχτυλα και τα παράτσα. Έτσι κι αλλιώς την βαρέθηκα την σκατόφατσα», μουρμουρίζει ο στερημένος νεαρός και ο ανάξιος εραστής της μάνας του, του παίρνει το δισκοπρίονο απ' τα χέρια και τον βγάζει απ' το μπάνιο.

«Έχε χάρη σκατόπαιδο, που ο Μουαμάρ μπορεί να τα κάνει μια καψιά τα παιδάκια που έφτιαξες με την ψόφια, αλλιώς, θα είχαμε ντράβαλα με την αστυνομία. Έχεις πάρει απ' την μάνα σου, γι' αυτό σε γουστάρω. Βίαιος και απροσδόκωτος σαν την Ειρήνη».

Πράγματι, ο αράπης ξηλώνει το σωλήνα απ' την ηλεκτρική σκούπα και χρησιμοποιώντας τον σαν καλαμάκι, ρουφάει όλο το αίμα απ' την μπανιέρα και βγαίνουν τα κοψίδια στην επιφάνεια. Τα μαζεύει προσεκτικά και τα βάζει στην κατάψυξη για το βράδυ. Ο υδραυλικός έχει όρεξη γι' αστεία.

«Άντε σκυλάραπα, την έφαγες τη γκόμενα τελικά! Ποιος είσαι τέλος πάντων, ο Μπάρκουλης;»

Ο αράπης, που δεν καταλαβαίνει από μπλακ χιούμορ, του ανταποδίδει ακαριαία το καρφί.

«Εγώ μάστορα, την ψόφια, που μόλις της ρούφηξα το αίμα, άμα λάχει, την είχα κι ένα πεντάωρο στο κρεβάτι να μου ιδρώνει τα σεντόνια! Εσύ να δούμε τι θα κάνεις, που δεν έχεις πιάσει ούτε το κεράκι της Ειρήνης Κούτσικου-Παπαλάμπρου, που σου έχει φορτώσει τον πλήθιο γιο της και ποιος ξέρει πού θα βγάζει τα μάτια της».

Ο Βαγγέλης ο Μιθριδάτης έγινε μπαρούτι απ' το θυμό του.

«Σαν να έχει δίκιο ο μαύρος», μονολόγησε. «Μήνες τώρα τραβιέμαι μ' αυτήν την ιστορία και δεν είδα προκοπή».

Η μικρή φλέβα κάτω απ' το πέλαμα του αριστερού του ποδιού άρχισε να πεταρίζει, δείγμα ότι ο εν δυνάμει εραστής ήταν αποφασισμένος να δράσει.

«Στη βράση κολλάει το σίδερο», σκέφτηκε, και έβαλε το σίδερο στην πρίζα με σκοπό, μόλις κάψει, να σημαδέψει τον πρεζάκια, να τον φωτογραφίσει και να στείλει τις φωτογραφίες στη μάνα του, μ' ένα απειλητικό σημείωμα για ερωτικά λύτρα. Ο έμπειρος αράπης όμως τον σταμάτησε:

«Δεν πρόκειται να κάνεις τίποτα έτσι Βαγγέλη. Το πολύ πολύ να την πεισμώνσεις και να μείνεις με τον πρεζάκια αμανάτι. Ποιος σου είπε ότι νοιάζεται γι' αυτόν τον άκρηστο. Ίσα ίσα, τώρα που τον ξεφορτώθηκε, θα αισθάνεται και καλύτερα. Εγώ προτείνω να την πάρεις τηλέφωνο, στο άσχετο δήτην, να δούμε τι έχει στο μυαλό της, πώς θα σου μιλήσει και ανάλογα καταστρώνουμε και τα σχέδιά μας».

Ο Βαγγέλης, τον άρπαξε και του έδωσε ένα ρουφηχτό φιλί στο στόμα.

«Είσαι σοφός στις γκομενοδουλειές, μαύρε μου φίλε. Αν δε σε είχα και σένα, όκι την Ειρήνη δε θα κέρδιζα, αλλά ούτε καν την ύφεση».

Ο υδραυλικός, βουτάει το νεαρό Παπαλάμπρο από το κατατρυπημένο μπράτσο και τον φέρνει κοντά στο τηλέφωνο.

«Πάρε τη μάνα σου ρε ρεμάλι και πες της ότι θέλω να της μιλήσω. Αν βγει ο πατέρας σου, μην του πεις τίποτα για μένα, γιατί θα σου βγάλω τις φλέβες μία μία».

Ο εξηρημένος απ' την παραμύθα έφηβος, σχημάτισε με κόπο στο καντράν το τηλέφωνο του σπιτιού του. Στην άλλη άκρη του σύρματος δεν βγήκε, δυστυχώς, η μανούλα του γιατί κάποια διεύθυνση του 'πανε να σημειώσει. Ο υδραυλικός, πήρε στα χέρια του το σημείωμα και διάβασε: «Ντισκοτέκ Εργοστάσιο, γενέθλια Κύρκου».

«Τι σημαίνουν αυτά νεαρέ;»

Ο Παπαλάμπρος τζούνιορ, που τα βλέφαρά του άρχισαν να βαραίνουν απ' τη στέρηση, εξήγησε στο Βαγγέλη ότι ήταν ο πατέρας του στο τηλέφωνο και του είπε ότι η μάνα του μόλις

βγήκε με δυο νεοδημοκρατίσες φίλες της και πάνε για το «Εργοστάσιο», στη Βουλιαγμένης, που κάνει το πάρτι της εθνικής συμφιλίωσης ο Κύρκος.

Πριν τελειώσει το όνομα του χαρισματικού στη δεξιά, γένη τη της αριστεράς, ο μικρός Παπαλάμπρος σωριάστηκε εξαντλημένος στο δάπεδο. Χωρίς να χάσει χρόνο, ο αράπης δίνει το σύνθημα για αναχώρηση.

«Βάλε κάτι αριστερό και μεταμοντέρνο να την εντυπωσιάσεις. Αυτή θα νομίζει ότι είσαι ακόμα στο νοσοκομείο και θα σε δει φάνη μπαστούνι μπροστά της. Έχεις κάνα σκισμένο μπλουζίν και τίποτα σφυροδρέπανα σκουλαρίκια; Να πάρει ο διάολος, θέλω να 'ρθω κι εγώ να γνωρίσω τον Δαβαράκη, αλλά πες μου τι να κάνω με το μωρό; Φοβάμαι μη χυμήξει και δαγκώσει τα μπούτια καμιάς μινιφορούσας και μας λιτσαρώνε».

Ο Βαγγέλης, δεν περίμενε δεύτερη κουβέντα για να τρέξει να αλλάξει και σκίζοντας ένα παντελόνι της δουλειάς, φώναξε γελώντας στον αράπη.

«Ρε συ, γιατί δεν βάζεις ένα φίμωτρο στο μούλικο να έχεις το κεφάλι σου ήσυχο;»

Λες και κατάλαβε το πικρό μικρό αραπάκι, πάτησε κάτι τσιρίδια που τ' άκουσε όλη η Ελληνωρώσων. Ο πονόψυκος πατέρας, κανάκεψε το μοναχοπαίδι του για να το καλμάρει.

«Έλα, αγόρι μου, έλα κανιβαλάκι μου εσύ, που θέλει να σου βάλω φίμωτρο το κάθαμα, για να μας ταπεινώσει», και γυρνώντας προς τον φρεσκοντυμένο υδραυλικό, ξεστόμισε μια κουβέντα βαριά.

«Την κατάρα μου να 'χεις, ασπρουλιάρικο γουρούνι! Που να μη δεις χαρά στα μπούτια σου παλιοφασίστα. Φουστάνι ν' αγγίζεις και να γίνεται σάβρακο. Σουτιέν ν' ανηκρίζεις και να ξεχειλώνει μέχρι το πάτωμα. Και για να δεις ποιος είναι ο Μουαμάρ, θα ξεκινήσουμε ταυτόχρονα για την ντισκοτέκ και το σκαλπ της Ειρήνης θα στο φέρω το πρωί για μπρέκφαστ».

Οι δύο άντρες βγήκαν στο δρόμο, ενώ από τα Τουρκοβούγια, το ουρλιαχτό ενός τσακαλιού έσκιζε το βραδινό αέρα.

ΠΙΚΡΕ ΜΙΚΡΕ ΜΟΥ ΑΡΑΠΗ

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΠΕΜΠΤΟ

Ο Βαγγέλης Μιθριδάτης και ο πικαρισμένος αράπης Μουαμάρ, έφυγαν χωριστά από την γκαρσονιέρα της Ελληνορώσων, με προορισμό τη ντισκοτέκ «Εργοστάσιο», στη λεωφόρο Βουλιαγμένης. Ο υδραυλικός, γκάζωσε τη μαϊμουδιάρα Μπε Εμ Βε του, ενώ ο μαύρος φοιτητής ορθοπετάλιασε, με το αραπάκι στο μπροστινό καλαθάκι του ποδηλάτου.

Ο έγχρωμος επιβήτορας έφτασε πρώτος μετά σαράντα λεπτά και λαχανιασμένος έψαξε στο πάρκινγκ του Εργοστασίου για το αυτοκίνητο του Βαγγέλη. Δεν υπήρχε πουθενά η κόκκινη Μπε Εμ Βε.

«Θα 'χε τίποτα μπλεξίματα στο δρόμο, ίσως να του χυθήκανε λάδια και να στούκαρε σε καμιά κολόνα», μονολόγησε ο Μουαμάρ, που από νωρίς το απόγευμα είχε τρυπήσει το ντεπόζιτο λαδιού του σπιτονοικοκύρη του.

Με το αραπάκι παραμάσχαλα, ο καλοστεκούμενος νεαρός έφτασε στην είσοδο του εργοστασίου, κάτω απ' το εξουχιστικό βλέμμα του Δαβαράκη.

«Αράπηδες δε βάζουμε απόψε, αλλά για εσάς θα κάνω μια εξαίρεση, αρκεί βέβαια να μου απαντήσετε σωστά στην παρακάτω ερώτηση».

Ο Άρης έβγαλε τα κιτάπια του και από το μικρό πορτάκι του, ξεφούρνισε την εξής ερώτηση:

« Είσαι γυμνός σε θάλασσα μολυσμένη και σ' έχουν περι-
κυκλώσει τα κολοβακτηρίδια. Στην πευκόφυτη παραλία, λίγα
μέτρα πίσω σου, έχει ανάψει φωτιά. Τέσσερις καρπουζό-
φλουδες και μια κουράδα με βύσσινο από το στόμα του
Νιόνιου, έρχονται καταπάνω σου. Σε ποια χώρα βρίσκεσαι;»

Ο αράπης κάνει τον χαζό.

« Μήπως μπορείτε να με βοηθήσετε λίγο, κύριε θυρωρέ;
Υπάρχει στο σκηνικό καμιά μαμά μήπως, να ουρλιάζει “Κω-
στάκη, Κωστάκη”;»

« Και βέβαια υπάρχει αγόρι μου», αποκρίνεται ο Δαβαρά-
κης, « και για να σε βοηθήσω περισσότερο, μεσοπέλαγα, σε
μια ψαρόβαρκα, ένας δεξιός εφοπλιστής ξελαφρώνει πάνω σ'
έναν αριστερό ανανεωμένο και ανιστόρητο».

« Το βρήκα, το βρήκα, κύριε Άρη. Πρόκειται για τη χώρα
σας την Ελλάδα, αλλά επιτρέψτε μου να σας πω ότι την υπο-
τιμάτε. Μπορώ να περάσω τώρα;»

Ο Άρης ανοίγει την πόρτα και τα μονόμπιτα χάουζ τραγου-
δια τρυπάνε τ' αφτιά του Μουαμάρ. Το μωρό βάζει τα κλάμα-
τα και τότε το παίρνει χαμπάρι ο Άρης.

« Α! δεν μας τα 'χες πει αυτά αγόρι μου. Εδώ είναι εργο-
στάσιον χορού, δεν είναι παιδικός σταθμός. Πάρ' το και
φύγε. Καλέ γιατί με δαγκώνει;»

Πράγματι, το αραπάκι διαισθανόμενο τον κίνδυνο αποπο-
μπής του απ' το μαγαζί, όρμηξε στο σβέρκο του Άρη. Κάτω
απ' την πίεση των δοντιών του σαρκοφάγου μωρού, ο χάλι
πορτιέρης υποχώρησε και οι μαύροι, πατέρας και γιος, προ-
χώρησαν στο εσωτερικό της ντισκοτέκ. Η αίθουσα ήταν γε-
μάτη αριστερούς. Στο κέντρο, δίπλα σ' ένα ακινητοποιημένο
αλυσοπρίονο, μια τούρτα με 65 κεράκια να τρεμοπαίζουνε κά-
τω απ' το ασθενικό φύσημα του Λεωνίδα. Όταν επιτέλους τα
κατάφερε, ύστερα από μεγάλη προσπάθεια, τα πικάπ σίγασαν
και οι σύντροφοι, όλοι εν χορώ, έψαλαν το χάπυ μπέρντεϊ
του γιου και του Πατέρα του πλοιοκτήτη πάνω στη μελωδία
της διεθνούς.

Ο Μουαμάρ με το αραπάκι του προχώρησε στο βάθος της
αίθουσας, που σε κάποιο σημείο, μετά από ένα κόφτη, έστρι-
βε δεξιά και είχε ένα δεύτερο μεγάλο άνοιγμα γεμάτο δε-

ξιούς. Δεν άργησε να σταμπάρει την Ειρήνη Κούτσικου-Παπαλάμπρου, που σαχλογέλαγε με τον τριμηνίτη υπουργό Σαμαρά, που είχε αριβάρει κι αυτός για τα γενέθλια του Λεωνίδα. Ο Μουαμάρ έκανε να πλησιάσει την Ειρήνη, αλλά εκείνη τη στιγμή έσβησαν τα φώτα και κοντοστάθηκε για να μη σκουντουφλήσει. Στην κεντρική πίστα του Εργοστασίου γινότανε η έναρξη του ειδικού εορταστικού προγράμματος. Ένα μπαλέτο κενταύρων με σώμα αριστερού και κεφάλι δεξιού, εκτέλεσε το χορόδραμα *Τέρμα οι διαχωριστικές γραμμές*, που είχε τόσο μεγάλη απήχηση στο ακροατήριο ώστε όλα τα γκαρσόνια του μαγαζιού έπεσαν κλαίγοντας στις αγκαλιές των πολιτικών απ' τα νέα τζάκια και τσουρουφλίστηκαν. Μετά, μπήκε ένας ταχυδακτυλουργός, βαμμένος δεξιός, που εξαφάνισε όλα τα θεσμικά νομοσχέδια με πρώτο και καλύτερο αυτό για τους δικαστικούς κώδικες, που χειροκροτήθηκε ιδιαίτερα. Δεν έλειψαν βέβαια και η Κλειώ Δενάρδου, ο Τέρης Χρυσός, η αδελφή Περάκη και το σύμβολο της αυτοδυναμίας, Μπέσου Αργυράκη, με έντονα τα σημάδια από την τηλεοπτική στέρηση, που της επέβαλαν επί οκτώ χρόνια οι κομμουνιστοσυμμοριτές του ΠΑΣΟΚ.

Όλοι παρακάλαγαν να μην τελειώσει το πρόγραμμα, γιατί μόλις τελείωνε θα έβγαине ο εορτάζων με τη φυσαρμόνικα κι άντε να φύγει μετά.

Έγινε ένα διάλειμμα και ο αράπης άρχισε πάλι να ψάχνει για τη σιλουέτα της Ειρήνης Κούτσικου-Παπαλάμπρου. Δεν υπήρχε πουθενά. Ο Μουαμάρ ανησύχησε! Είχε υποσχεθεί στον εαυτό του να την κάνει δική του απόψε, για να εκδικηθεί τον Βαγγέλη που δεν είχε τρόπους. Ακούμπησε το μωρό στο αλυσοπρίονο και βάδισε προς τις τουαλέτες του Εργοστασίου. Μπήκε χωρίς να προβληματιστεί καθόλου στο γυναικών την ώρα που έβγαине ο Άρης, ο θεός του πολέμου, που ήταν κι αυτός καλεσμένος από την Νέα Δημοκρατία. Είδε την Ειρήνη να φρεσκάρει το μακιγιάζ της και τον είδε κι αυτή ταυτόχρονα, με την άκρη του ματιού της μέσα από τον καθρέφτη.

« Πώς από δω Μουαμάρ; Μη μου πεις ότι είσαι αριστερός; Τι κάνει ο φίλος σου, ο Βαγγέλης, είναι καλύτερα;»

Ο Μουαμάρ δεν έβγαλε άχνα. Έριξε μια γροθιά σ' έναν καθρέφτη, πήρε ένα κομμάτι με το ματωμένο του χέρι και το σφήνωσε στη χαραμάδα της πόρτας για να μη μπορούνε να ανοίξουνε απ' έξω. Η Ειρήνη δεν έδειξε να ζαφνιάζεται και να ανησυχεί. Άλλωστε, τα είχε δει αυτά χιλιάδες φορές σε βιντεοκασέτες που νοίκιαζε ο άντρας της. Με ψυχραιμία, γύρισε προς το μέρος του αράπη και του είπε:

« Αν θέλεις να γίνω δική σου με τη βία, ματαιοπονείς, μαύρε μου φίλε. Αν με πλησιάσεις, θα πιω το δηλητήριο που έχω μέσα στο δαχτυλίδι μου και θ' αυτοκτονήσω».

Ο Μουαμάρ έβαλε τα γέλια κατεβάζοντας και το τελευταίο του εσώρουχο.

« Δεν περνάνε σ' εμένα αυτά Ειρήνη Κούτσικου-Παπαλάμπρου, αυτά να τα κάνεις στον Βαγγέλη που μασάει».

Πριν προλάβει να της χιμήξει, μ' έναν εκκωφαντικό θόρυβο, πέφτει η πόρτα και μέσα απ' τις σκόνες ξεπροβάλλει σε κακό χάλι ο υδραυλικός.

Πρόκειται να χαλάσει άραγε μια σπάνια φιλία για το γινάτι μιας γυναίκας ή θα ριζούνε νερό στο κρασί τους και κάποιες άλλες κυρίες στο κρεβάτι τους; Η Ειρήνη Κούτσικου-Παπαλάμπρου, η ντίβα του Κουκακίου, είναι ο ρυθμιστής του παιγνιδιού.

ΠΙΚΡΕ ΜΙΚΡΕ ΜΟΥ ΑΡΑΠΗ

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΕΚΤΟ

Μέσα στην τουαλέτα της προβληματικής ντισκοτέκ Εργοστάσιο, ο υδραυλικός Βαγγέλης Μιθριδάτης, πιάνει στα πράσα τον άσπονδο φίλο του Μουαμάρ και τη φιλελεύθερη νοικοκυρά Ειρήνη Κούτσικου-Παπαλάμπρου. Ο Βαγγέλης, που κατάφερε να βγει ζωντανός απ' τα συντρίμμια της πειραγμένης Μπε Εμ Βε στη διασταύρωση που φάγανε τον Αλέκο Παναγούλη, δεν έχει δυνάμεις να τα βάλει με τον μωδὴ ἀράπη και αποφασίζει να κερδίσει χρόνο στο μιλητό.

«Γιατί, ρε σκυλάραπα, μου ξηγιέσαι σκάρτα; Έχεις βατέψει το μισό θηλυκόκοσμο του λεκανοπεδίου. Την Ειρήνη μου βρήκες να μαγαρίσεις; Σου έχω χαρίσει ένα εξάμηνο νοίκια, σ' άφησα να φας το κουφάρι της γυναίκας μου. Έσφαξα το γιο μου Αχιλλέα για πάρτη σου και ανέχομαι και το σαρκοβόρο μπασταρδάκι σου! Είσαι αχάριστος Μουαμάρ και θα μου το πληρώσεις!»

Οι τελευταίες λέξεις του υδραυλικού βγαίνουν μαζί με σταγόνες αίματος ομάδος Ολυμπιακού (βαμμένου). Ο ἀράπης, για πρώτη φορά στη ζωή του, αισθάνεται κάποια ψήγματα τύψεων. Πλησιάζει τον Βαγγέλη και με την συμπαράσταση της Ειρήνης τον περιθάλλει στοργικά. Ο Μουαμάρ, δεν πιστεύει στ' αφτιά του μ' αυτά που ξεστομίζει:

«Έχεις δίκιο ρε Βαγγέλη, παρασύρθηκα απ' το ρατσιστι-

κό μου κόμπλεξ. Είμαι σαν τη μύγα μες στο γάλα σ' αυτή την κωλοχώρα και ψάχνω απελπισμένα για επιβεβαίωση της λιμπιντιακής μου εγρήγορσης.»

Η Ειρήνη Κούτσικου-Παπαλάμπρου κάνει νόημα στον αράπη να το βουλώσει και αναλαμβάνει αυτή να βγάλει το φίδι απ' την τρύπα στη σχέση των δύο αλλόχρωμων και άσπονδων φίλων. Χαϊδεύει το μέτωπο του Βαγγέλη και απ' το κακοβαμμένο της στόμα τρέχουνε μέλια και σφηνάκια αχώνευτα.

«Αν απατήσω ποτέ τον άντρα μου τον Παπαλάμπρο, να ξέρεις ότι θα το κάνω μόνο με σένα, Βαγγέλη. Έχω εκτιμήσει το πλατωνικό σου πάθος και μόλις τελειώσουνε αυτές οι ρημάδες οι εκλογές και πάρουμε την αυτοδυναμία, σου υπόσχομαι να σου δοθώ με όλες μου τις δυνάμεις».

Οι κουβέντες της γαλάζιας νοικοκυράς χαράζουνε σαν βιτριόλι τα σπλάχνα του αριστερού μεροκαματιάρη. Ο υδραυλικός ανασηκώνεται και παίρνει στα χέρια του το πρόσωπο της Ειρήνης.

«Φίλησέ με, μανάρι μου, να ξεψυχήσω σαν το ψαράκι στα χείλια σου! Πες μου ότι δεν πήγες με τον αράπη! Ότι πρόλαβα το μοιραίο! Ότι είσαι μόνο δικιά μου, αν εξαιρέσουμε το βιοτέχνη σύζυγό σου».

Η Ειρήνη τον ξαπλώνει πάλι στο πλακόστρωτο του ντισκοαμπινέ.

«Ησύχασε, Βαγγέλη, έχεις χάσει πολύ αίμα και το ασθενοφόρο που καλέσαμε αποκλείεται να 'ρθει πριν τα Χριστούγεννα. Θα φωνάξω μια φίλη μου ξεματιάστρα απ' την ΟΝΝΕΔ Κουκακίου να σε συνεφέρει».

Η Ειρήνη σηκώνεται και κάνει νόημα στον αράπη να την ακολουθήσει. Βγαίνουν από την τουαλέτα και κλειδώνουν πίσω τους την πόρτα.

Ο Μουαμάρ την αρπάζει δυνατά απ' το μπράτσο και τη γυρίζει προς το μέρος του.

«Γιατί το κοροϊδεύεις το ανθρωπάκι παλιοβρώμα και του δίνεις ελπίδες; Αφού είναι φανερό ότι δε θα του κάτσεις,

όπως δεν κάθησε και ο Ριτζ στην Τζοβάννα Φραγκούλη! Γιατί τον τυραννάς τον ταλαίπωρο;»

Η Ειρήνη τραβάει με δύναμη το χέρι της και μια ροχάλα προσγειώνεται στο δόξα πατρί του έγχρωμου φοιτητή.

«Άμα με ξανακουμπήσεις, βρωμερέ μωαμεθανέ, μαύρο φίδι που σ' έφαγε. Δε θέλω πολύ να φωνάξω ότι είσαι πασοκτζής και να σε λιντσάρουνε εσένα και το αραπάκι σου όλοι οι χορευταράδες του κόμματός μου. Μάστρα και φύγε, πριν χάσω την υπομονή μου».

Ο Μουαμάρ, εγκλωβισμένος μέσα στο φιλελεύθερο στρατόπεδο, αναγκάζεται να υποχωρήσει προς τα τραπεζάκια των μουνδιασμένων αριστερών, που μόλις έχουνε τελειώσει τα χάπυ μπέρντεϊ στο γραμματέα τους Λεωνίδα και καταπίνουν χάπια ηρεμιστικά για να αντεπεξέλθουν στους ανίερους εναγκαλισμούς των χορευταράδων δεξιών συνεταιίρων τους. Απ' τα μεγάφωνα της προβληματικής ντισκοτέκ ξεχύνονται τα χιτς της εποχής και οι γόνοι των νέων τζακιών αλαλάζουν τινάζοντας πέρα δώθε τα Μπένετον και τα Λακόστ.

«Έξω οι κλέφτες του ΠΑΣΟΚ, μέσα οι κλέφτες των Λακόστ», δίνει το σύνθημα ο ψευδός ντι τζέι και δυο ημίγυμνες καθαρίστριες, μια αριστερή και μια δεξιά, παίζουνε το νούμερο της κάθαρσης στο ρυθμό του λαμπάντα. Λαμπάδες ανάβουνε τα βαφτιστήρια του Μητσοτάκη και από στόμα σε στόμα κυκλοφορεί το τελευταίο χαριτωμένο λογοπαίγνιο του Χαρίλαου για τη μυταρόλα του Μιττεράν. Ο αράπης, ψάχνοντας για το αραπάκι του, στήνει αφτί σε διάφορα πηγαδάκια στις παρυφές της πίστας και κοντοστέκεται σε μια μεγάλη πηγάδα που συζητάει για τη σφαγή του Μελιγαλά. Τα μωρά στην πίστα μωξοκλαίνε και χαλάνε τη γιορταστική ατμόσφαιρα της εθνικής συμφιλίωσης, μέχρι που εισβάλλουν στο μαγαζί ξεβύζωτες, οι σκυλούδες του κινήματος, που τις παρασύρει ο άνεμος των ισχυρών, και μπουκώνουν με γάλα μαύρο και πέρφιουμ σπρέϊ τα βουγιουκλοκομμένα γχομενάκια.

Το αραπάκι όμως, δε φαίνεται πουθενά! Ο Μουαμάρ έχει φάει τον κόσμο, δαγκώνει από δω κι από κει, αλλά μάταια! Στο τέλος, καταλήγει και πάλι στην τουαλέτα. Εκεί τον περιμένει άλλη μια οδυνηρή έκπληξη. Ο υδραυλικός έχει γίνει άφαντος. Ρωτάει ένα φάσιον βίχτιμ, που μόλις έχει ξεκαρφώσει τη σύριγγα απ' το τίμπερλαντ.

«Ρε σύντροφε, ήταν ένας μισοπεθαμένος αριστερός εδώ, πριν από λίγο, μήπως πήρε τίποτα το μάτι σου;»

«Νο, δυστυχώς απ' το μάτι δεν έχω πάρει τίποτα, μόνο απ' τη μύτη και από τις φλέβες. Έχεις τίποτα να μαστουρώσω τον αμφιβληστροειδή μου χιτώνα;»

Ο αράπης επιμένει:

«Άμα μου πεις πού πήγε ο μάγκας που ήτανε ξαπλωμένος κατάχαμα, θα σε κεράσω τρία βιντεοκλίπ σε σκόνη MTV πρώτο πράμα».

Ο σαλταρισμένος νεαρός μασάει το παραμύθι του μαύρου και του σκάει και το δικό του. Η σκόνη απ' τις εκρήξεις των δυο παραμυθιών αποκοιμίζει τον αράπη, που πριν βυθιστεί στην αγκαλιά του μορφινομανούς Μορφέα, προλαβαίνει ν' ακούσει την πληροφορία που ήθελε.

Ο Βαγγέλης, ξεματιασμένος απ' τη δεξιά χαρτορίχτρα και φίλη της Ειρήνης Κούτσικου-Παπαλάμπρου, το 'σκασε αρπάζοντας το μονάκριβο αραπάκι του. Ποια θα είναι η επόμενη κίνηση του υδραυλικού; Κινδυνεύει η ζωή του πικρού μικρού αράπη; Ο αποκοιμισμένος Μουαμάρ προσπαθεί μάταια να ξεδιαλύνει τους εφιάλτες του.

ΠΙΚΡΕ ΜΙΚΡΕ ΜΟΥ ΑΡΑΠΗ

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΕΒΔΟΜΟ

Ο υδραυλικός Βαγγέλης Μιθριδάτης τα παίζει όλα για όλα! Με δόλωμα τις ανοιχτές πληγές του απ' το τρακάρισμα, παρασύρει το πικρό μικρό αραπάκι του Μουαμάρ, το αρπάζει και το σκάει απ' την ντισκοτέκ της ζαλισμένης εργατικής τάξης μ' ένα κλεμμένο Μισσομπίσι. Τσιτώνει τα γκάζια του στη Βουλιαγμένης έχοντας δίπλα του το αραπάκι, που το απασχολεί τεχνπέντως με λίγα πολύχρωμα γκαζάκια, που για καλή του τύχη κουβαλούσε μαζί του.

Πού και πού, ο αιμοβόρος μελαψός μπόμπρας του αμολάει δαγκωματιές στις πληγές του, αλλά ο Βαγγέλης σφίγγει τα δόντια και συνεχίζει την απεγνωσμένη του κούρσα. Αυτό το σαρκοβόρο τερατάκι, που ξεπήδησε απ' τα εντόσθια της πεθαιμένης γυναίκας του, είναι το τελευταίο χαρτί του άμοιρου μεροκαματιάρη στον αγώνα του για να κατακτήσει την Ειρήνη Κούτσικου-Παπαλάμπρου. Μέσα στην αναμπουμπούλα των κρίσιμων εκλογών που πλησιάζουν, ο Βαγγέλης είναι αποφασισμένος να φτάσει μέχρι και σε συνεργασία με τον ίδιο το διάολο, για να καταξιωθεί κοινωνικά και να δρέψει τους μαστούς της γαλάζιας νοικοκυράς, που καψουρεύτηκε αναπάντεχα. Πάνω στην απελπισία του, τυφλωμένος απ' τις φωτεινές επιγραφές και τα φανάρια του Διογένη, παρακάμπτει την ανηφόρα της Συγγρού και φρενάρει έξω από το πανταζίδειον μέλαθρον. Αρπάζει παραμάσχαλα το αραπάκι και σπίνεται στην

ουρά με τα άλλα μωρά, που περιμένουν καρτερικά για μια θέση στην πίστα.

Μαυραγορίτες, οννεδίτες λυσσασμένοι για αυτοδυναμία, έχουν ξεσκεπάσει τα αυτοκίνητά τους και τα στήθια τους και σπιθάζουν μωρά και παραμάνες στις αφύλαχτες εισόδους κινδύνου της νεοελληνικής μητρόπολης. Ο Μητρόπουλος, ο Αναστόπουλος, ο Σαραβάκος και ο Κωφίδης, με κοφίνια γεμάτα γαρδένιες νεκροταφείων, μοιράζουν αυτόγραφα ληξιπρόθεσμα, στις πύλες του κέντρου αποσυνθέσεως, λίγο πριν τους κλέψει την παράσταση ο αρωματοπώλης τραγουδιστής.

Ο υδραυλικός, με το μαύρο μωρό για πασαπόρτι, καταφέρει να εισχωρήσει στο άντρο του νεοφιλελευθερισμού. Ο ίδιος ο Λευτέρης, με τη βοήθεια γκαρσονιών της αριστεράς και της προόδου, τους τοποθετεί στα ειδικά καρεκλάκια με το γκιογκιό για τις κατουρημένες σαμπάνιες. Ο στοργικός άρχοντας της νύχτας, αλλάζει μόνος του τις πάνες των σκανδάλων των πελατών του, για να μπορούνε αγόγγυστα να τον δοξάσουνε στην πίστα.

Το μαγαζί είναι τίγκα. Πατείς με πατώ σε, εργολάβοι, βιοτέχνες, ασφαλιστές με τα πτώματα κάτω απ' τα πόδια τους για το πρεστίτζ, φωτογραφίζονται προφίλ και ανφάς και παίρνουνε νούμερα τραπεζιών φιλώντας καταναυκτικά τις σελίδες του Τακκου.

Το μενού είναι πλούσιο. Από άνθος αραβοσίτου μέχρι Μπεμπελάκ. Ο Βαγγέλης παραγγέλνει ένα μπιμπερό με πολτοποιημένο κοντοσουβλι για το αδηφάγο αραπάκι και καρφώνει το βλέμμα του στις κινήσεις και τις γαλιφιές του Λε Πα, για να ξεσηκώσει κόλπα που θα του χρησιμέψουν στο κούρσεμα των θελγήτρων της Ειρήνης Κούτσικου-Παπαλάμπρου.

Οι πανταζιάδες με τους λιμοκοντόρους τους ουρλιάζουν από τα διπλανά τραπέζια σε σχήμα κασάπικου πάγκου, όταν αποσύρεται ο Λευτέρης στο ιερό του καμαρίνι. Τα φώτα σβήνουν χωρίς να το καταλάβει κανείς και στον άμβωνα εμφανίζεται ο μαυροφορεμένος Πόντιος με το κασελάκι του λούστρου και βερνίκια του Υβ Σαιν Λωράν. Φλιτοφόρες κονσοματρίς ψεκάζουν τη σάλα με άρωμα Αφρόζο ο ντε τουαλέ

και το φαινόμενο καζαγκούγκου αρθρώνει τα πρώτα του φωνήεντα. Ο αυθαίρετος εντερτίεινερ καταπατάει όλους τους νόμους του θεάματος και τα πλήθη γουστάρουν. Βγαίνει σόλο, χωρίς γλάστρες. Δεν έχει ανάγκη από ντεκόρ.

«Είναι ένας από μας», αναλογίζεται ο Βαγγέλης, «σπλάχνο από τα σπλάχνα μας. Απλός και εύκαμπτος».

Ο Λευτέρης σκίζει τα ρούχα του, κόβει τις φλέβες του! Τα μωρά πετάγονται να ρουφήξουν καμιά σταγόνα. Ο Λευτέρης βγάζει κορόνα.

«Πίετε εξ αυτού πάντες», σε τσιφτιετέλι απτάλικο. Το δένει ποι πουρικά με το «Να πεθάνουν οι γυναίκες» και ο βιομήχανος στο πρώτο τραπέζι βγάζει το σαρανταπεντάρι, αποδεκατίζει τα θηλυκά της παρέας του και παραγγέλνει μια απ' τα ίδια. Όλοι θέλουνε να μάθουνε τι είπε ο παπαγάλος και ο Λευτέρης δε χαλάει κανένα κατίρι.

Το αραπάκι στο τραπέζι του υδραυλικού έχει μερακλώσει και ορμάει στα μπούτια μιας ξεβράκωτης στάρλετ, που είναι σε παράκρουση και δεν καταλαβαίνει χριστό.

Κάποια στιγμή, που ο Μεγάλος άδει: «Από δω η γυναίκα μου κι από δω το αίσθημά μου» και σ' όλο το μαγαζί συμφιλιώνονται οι γκόμενες με τις στεφανωμένες, το μάτι του υδραυλικού καρφώνεται σε μια παρέα λίγα μέτρα δεξιά του. Μερακλωμένος, πάνω στα κοψίδια και τις ρώσικες σαλάτες, χοροπαλεύει ο Μενέλαος Παπαλάμπρος, ο άντρας της Ειρήνης.

Η καρδιά του Βαγγέλη πάει να σπάσει. Ο από μηχανής θεός που τόσο καιρό περίμενε, παρουσιάζεται ολοζώντανος μπροστά του. Σηκώνεται αποφασιστικά, παραμερίζει τα μωρά απ' τους διαδρόμους και πλησιάζει τον Παπαλάμπρο κτυπώντας του ρυθμικά παλαμάκια. Πάνω στην ώρα, ο Λευτέρης κάνει διάλειμμα και τα ντεσιμπέλ απ' τα μαχαιροπίρουνα σου τρυπάνε τ' αφτιά. Ο υδραυλικός σκύβει στο αφτί του Παπαλάμπρου.

«Έχω ένα σπάνιο μωρό για σας, κύριε! Σας έκοψα ότι είστε μερακλής και σας καλώ στο τραπέζι μου να σας κεράσω».

Ο κουρτινοποιός βιοτέχνης, μεθυσμένος κι ανέμελος, δεν ήθελε δεύτερη πρόσκληση και σε λίγο κάθεται στο τραπέζι

του Βαγγέλη κοιτάζοντας σαν ξερολούκουμο το ανυποψίαστο αραπάκι.

Ο υδραυλικός βάζει μπροστά το σατανικό του σχέδιο.

«Επειδή το μωρό είναι ευαίσθητο, κύριε Παπαλάμπρο, δεν θα ήθελα να οδηγηθούμε σε ξενοδοχεία του συρμού. Τι θα λέγατε να πάμε στο σπίτι σας;»

Ο Παπαλάμπρος δεν είναι σε θέση να φέρει αντίρρηση. Φεύγουν όλοι μαζί απ' το μαγαζί του Ηρώδη, κώνουνε το αραπάκι στο καπό του Μιτσουμπίσι και κατευθύνονται στη μεζονέτα του Κουκακίου.

Από τον 9,84 που έχει ξεχαστεί στο ραδιόφωνο του αυτοκινήτου, ο Πάριος εκλιπαρεί το πανελλήνιο.

«Λυπήσου με».

ΠΙΚΡΕ ΜΙΚΡΕ ΜΟΥ ΑΡΑΠΗ

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΟΓΔΟΟ

Ο υδραυλικός Βαγγέλης Μιθριδάτης, αυτός ο μαχόμενος στα μετερίζια της ασίγαστης καψούρας μεροκαματιάρας, έβλεπε να προχωράει με σταθερές ροδιές προς την εκπλήρωση των πόθων του. Είχε μαζί του ως όμηρο το πικρό μικρό αραπάκι, που ήδη είχε φτάσει απαγγέλλοντας στ' αράπικα, στην τρίτη ραφωδία της Οδύσσειας. Στην περιπλάνησή του στην μποτιλιαρισμένη Αθήνα, ο από μηχανής θεός, του είχε κατεβάσει τον Παπαλάμπρο, το βιοτέχνη σύζυγο της Ειρήνης.

Στο δρόμο για το Κουκάκι και τη μεζονέτα, που έκλεινε στα τσιμεντένια σπλάχνα της την Ειρήνη Κούτσικου-Παπαλάμπρου, ο Βαγγέλης άλλαξε σταθμό στο ραδιόφωνο. Η βελόνα του κλεμμένου Μιτσουμπίσι σκάλωσε αριστερά στα FM με τραγούδια της παρακμής και του νόστου. Δώσ' του τα χιτς και τα χιπ-χοπ και ο αφέντης με τον εργάτη δεν είναι ίσοι, γιατί απλούστατα ο εργάτης είναι ανώτερος και από ανωτερότητα κάθεται και του ξεσκίζει τη ζωή το αφεντικό. Ο Παπαλάμπρος βρήκε ευκαιρία να πιάσει πολιτική συζήτηση με τον υδραυλικό:

« Πώς τα βλέπετε τα πράγματα εσείς από τη σκοπιά σας, ως ιεχωβάς που μου φαίνεστε;»

Ο Βαγγέλης έκανε πως γελάει με το λογοπαίγνιο του μεθυσμένου βιοτέχνη και έφερε με τρόπο την κουβέντα στην αρ-

χαία Ελλάδα, για να τον οδηγήσει και πάλι συνειρμικά στην παιδεραστία και στο μαύρο μωρό που ξέφυγε απ' την πίστα του Πανταζή και σε λίγο θα το έκανε δικό του, αφήνοντας ελεύθερο το πεδίο στον υδραυλικό για να δράσει πολεμικά επί της Ειρήνης.

« Εγώ πιστεύω στην αυτοδυναμία», αμόλησε τρικλίζοντας ο Παπαλάμπρος, « δεν μπορούμε να επιβιώσουμε με την ακυβερνησία. Ποιος θα βαφτίζει τα καινούργια καλαμπόκια, ποιος θα διορίζει τους συγγενείς του στην κρατική μηχανή, ποιος θα ελέγχει επιτέλους την τηλεόραση! Δεν θα αντέξουμε για πολύ, να μου το θυμάσαι!»

Ο υδραυλικός αποφάσισε να τον κοντράρει, έτσι για να γίνει κουβέντα:

Δεν θα συμφωνήσω μαζί σας, μικρομεσαίε μου μερακλή! Εμένα μ' αρέσει η κυβέρνηση-Φιλιππινέζα, η υπηρεσιακή που λέμε, γιατί κάνει τις δουλειές, σκουπίζει, καθαρίζει, πάντα μας ρωτάει ευγενικά αν είναι να πάρει καμιά απόφαση και έχει και κάτι υπουργούς που δεν τους ξέρει ούτε η μάνα τους. Δε βαρέθηκες πια όλο τους ίδιους και τους ίδιους;»

Ο Παπαλάμπρος τον στραβοκοίταξε:

« Μη νομίζετε, κύριε Βαγγέλη, ότι είμαι κανένας αντιδραστικός. Του Συνασπισμού είμαι για να με βλέπουν φιλικά οι εργάτες και να μην ξεσηκώνονται. Πάντως έχω τον τρόπο μου και βέβαια δεν πρόκειται να σας αφήσω έτσι στην ξεραιλα. Ο μπατζανάκης μου, που είναι υπομοίραρχος στην Καλαμάτα, μας στέλνει κάθε χρόνο δυο ντενεκέδες φούντα».

Δεν πρόκανε να τελειώσει την κουβέντα του ο βιοτέχνης, και από την εσωτερική τσέπη του μπλέιζερ έβγαλε ένα σακουλάκι κορφολογημένης καναβουριάς.

« Μου τελειώσανε τα χαρτάκια, κύριε Βαγγέλη, αλλά έχω κάτι ψηφοδέλτια της αριστεράς και της προόδου που μου περισσέψανε, γιατί τελευταία στιγμή ψήφισα Μητσοτάκη».

Το ψηφοδέλτιο του Συνασπισμού της δεύτερης περιφέρειας Αθηνών, παραγεμισμένο άτσαλα, έφεγγε με μια καύτρα σαν φωτεινή επιγραφή. Με την πρώτη ρουφηξιά, ο αριστερός βιοτέχνης ήρθε στο κέφι.

« Ξαν πας στην Καλαμάτα κι 'ρθεις με το καλό, φέρε μου ένα χασίσι που καίει στο λαιμό, αμάν που καίει στο λαιμό! Πω! Πω! δικέ μου, είναι καυτερό τ' άτιμο, λες να μας πάθει καμιά ζημιά το αραπάκι απ' τις αναθυμιάσεις;»

Ο υδραυλικός έβαλε τα γέλια.

« Μα τι λες, ρε Μενέλαε, εδώ έχουμε επιζήσει απ' όλο αυτό το χαρμάνι με τα διοξειδία που σουτάρουνε οι εξατμίσεις, το χορταράκι του Θεού φοβάσαι;»

« Έχεις δίκιο», ψιθύρισε ο Παπαλάμπρος και συνέχισε να σιγοτραγουδάει. Ο Βαγγέλης καθότανε σε αναμμένα καρφία. Τέτοια κυκλοφοριακή συμφόρηση δεν είχε ματαδεί στη ζωή του. Δεν έβλεπε την ώρα και τη στιγμή να φτάσουνε στο Κουκάκι, να παραδώσει το αραπάκι στον Παπαλάμπρο και να επιτεθεί στην ανυπεράσπιστη Ειρήνη. Τώρα το ράδιο είχε ειδήσεις με το δελτίο, όπως το φαϊ στην κατοχή.

« Λέτε να ευδοκιμήσει η εντολή στον Παπανδρέου, κύριε Παπαλάμπρο;»

Ο μαστουρωμένος και ανυποψίαστος σύζυγος τινάχτηκε στο άκουσμα του ονόματος του σκανταλιάρη τέως Πρωθυπουργού.

« Θέλω να πεθάνει το γουρούνι! Να του βγει το τέρας του Λοχ Νες μέσα απ' το νες καφέ και να του δαγκώσει την καρωτίδα. Μας έκλεψε όλα τα συνθήματα κι έχει πηδήξει το μισό γυναικείο πληθυσμό της χώρας! Τον μισώ! Τολμώ να πω, ακόμα περισσότερο κι απ' το σύντροφο Λεωνίδα».

Ο υδραυλικός προσπαθεί να καλμάρει τον Παπαλάμπρο.

« Μην κάνετε έτσι, κύριε Μενέλαε, νομίζω ότι είστε κάπως υπερβολικός. Επί ΠΑΣΟΚ δε φτιάζατε και σεις την βιοτεχνία σας ή κάνω λάθος;»

« Δεν έχει καμιά σημασία. Ας αλλάξουμε, παρακαλώ, την κουβέντα γιατί μου ανεβαίνει η πίεση και έχω και υποχρεώσεις να εκπληρώσω σε λίγο».

Την κουβέντα του την τελείωσε με το βλέμμα καρφωμένο στο ανυποψίαστο αραπάκι.

« Αραγε, μαλλί της γριάς έχουνε στην αραπιά;», αναρωτήθηκε ο θυμόσοφος βιοτέχνης, « και τι χρώμα να έχει;»

Η τελευταία καυτερή σήμανε και το τέλος της διαδρομής.

Το Μιτσουμπίσι εγκατέλειψε την πηγμένη Βεΐκου και πάγκαρε έξω από την εντυπωσιακή μεζονέτα.

« Δεν είναι σαν το βόρειο προάστιο μεσ στο Κουκάκι;», αναφώνησε περήφανος ο Παπαλάμπρος και χτύπησε το κουδούνι της εξώπορτας που έπαιξε τη μουσική από την τρίτη διεθνή. Ο προβολέας της θυροτηλεόρασης στράβωσε τους τρεις απρόσκλητους επισκέπτες στη φωλιά της Ειρήνης.

Δρασκελίζοντας το κατώφλι, ο υδραυλικός είχε πάρει την απόφασή του. Θα την έκανε δική του και μετά θα την έσφαζε!

ΠΙΚΡΕ ΜΙΚΡΕ ΜΟΥ ΑΡΑΠΗ

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΕΝΑΤΟ

Κάτω από τα τρεμάμενα πόδια του υδραυλικού Βαγγέλη Μιθριδάτη, τα σκαλιά της μεζονέτας της Ειρήνης Κούτσικου-Παπαλάμπρου φεύγανε σαν τις κυλιόμενες σκάλες τις Ομόνοιας. Το κοιλιόδουλο πικρό μικρό αραπάκι χλαπάκιασε τους φίκους και τις γλαδιόλες, που στόλιζαν την είσοδο, όταν η φιλντισένια πόρτα του πανωσηκώματος άνοιξε διάπλατα και άφησε να φανεί η κορμοστασιά του ένα και πενήντα οκτώ της Ειρήνης.

Ο Βαγγέλης έμεινε άφωνος! Η Ειρήνη είχε αδυνατίσει αισθητά μέσα σε λίγες μέρες. Πήγε κάτι να πει, αλλά τον πρόλαβε η γαλάζια νοικοκυρά:

«Αυτά είναι τα καλά της εθνικής συμφιλίωσης! Ο γκόμενος με το σάτυρο σύζυγό μου και το έγχρωμο τερατάκι, αγαπημένοι και αδελφωμένοι στη θαλπωρή του σπιτιού μιας νεοδημοκράτισσας μάνας».

Η Ειρήνη παραμέρισε και οι δύο άντρες με το μπάσταρδο ανάμεσά τους δρασκέλισαν το κεφαλόσκαλο. Ο Παπαλάμπρος έσπευσε στο βε-σε του λιβινγκ ρούμ να ξελαφρώσει απ' τις εγχώριες σαμπάνιες που του ξεχείλωναν την κύστη και ο υδραυλικός βρήκε ευκαιρία να αμολήσει το πρώτο κοπλιμέντο:

«Τι μπουτάρες είναι αυτές μωρή πουρόγρια, με το μπαρδόν».

Η Ειρήνη κοκκίνησε από φιλαρέσκεια.

«Πώς με βρίσκεις, αγόρι μου; Έχω ψοφήσει στην πείνα. Νηστεύω πάντα ανήμερα του Πολυτεχνείου! Το 'χω τάμα στα κόκαλα του Παναγούλη. Ξέρεις, του Στάθη, που δεν τον χωνεύω και παρακαλάω και καταριέμαι να πεθάνει. Δε μου λες, μπάι δε γουέι, πού τον γνώρισες τον άντρα μου;»

«Είναί μεγάλη ιστορία, Ειρήνη μου. Ιστορία μου, αμαρτία μου. Κλείσε μου ένα ραντεβού, θέλω να σε κάνω δικιά μου, επιτέλους! Δεν αντέχω άλλο, ζουμερή γριά κότα. Σε θέλω εδώ και τώρα».

Η Ειρήνη ξύνισε τα μούτρα της:

«Αυτά τα πασοκτζίδικα που ξέρεις να τα ξεχάσεις, βαρβάτε μεροκαματιάρη! Έχεις πολύ δρόμο ακόμα για να καταφέρεις να τσαλακώσεις τα σεντόνια μου».

Ο Βαγγέλης ξερόβηξε με νόημα, γιατί πίσω από την πλάτη της Ειρήνης, έκανε την εμφάνισή του ο Παπαλάμπρος:

«Μωρή Ρένα, όρθιο τον έχεις ακόμα τον άνθρωπο; Έλα Βαγγέλη μου, ξάπλωσε στον Τσέστερφιλντ να ξεκουράσεις τα παιδιά σου».

Οι δύο άνδρες πέρασαν στο καθιστικό και η Ειρήνη αποσύρθηκε για να βάλει κάτι επάνω της και να διορθώσει το μακιγιάζ. Μπαίνοντας στην κρεβατοκάμαρα όμως και την ώρα που κατευθύνεται στη ντουλάπα για να αλλάξει, νιώθει δυο σουβλερά δόντια να της καρφώνονται στην πλάτη. Πριν προλάβει να αντιδράσει, το πικρό, μικρό αραπάκι που παραμόνευε στο μάστερ μπέντρουμ, της έχει κόψει ένα όχι ευκαταφρόνητο κομμάτι, που το κρατάει στα δόντια και τη δάει στο διπλοκρέβατο. Η Ειρήνη το κυνηγάει εκνευρισμένη.

«Δώσε το κοψίδι μου, μούλικο, γιατί άμα σε πιάσω θα σε ασπρίσω στο ξύλο».

Το αραπάκι τρέχει γύρω γύρω και δείχνει να το διασκεδάζει:

«Άμα σου δώσω το μεζέ, τι θα μου δώσεις, καλέ κυρία;

Δεν είμαι και μαλάκας, σκέφτομαι απλά και αναλογικά».

Το θηλυκό μυαλό της Ειρήνης παίρνει γρήγορες στροφές. Με αποφασιστικές κινήσεις ξεκουμπώνει το σουτιέν της και απελευθερώνει τον ένα της μαστό.

«Να βρε σκασμένο, δώσε μου το κομμάτι που μου 'κοψες κι έλα να πιπιλήσεις μέχρι να πλαντάξεις».

Το αραπάκι ξεροκαταπίνει και δεν αργεί να ενδώσει στην ενδιαφέρουσα αντιπρόταση της Ειρήνης. Της δίνει τη ματωμένη ωμοπλάτη και γατζώνεται ηδώνοντας πάνω στο δεξιό της μαστό. Έτσι όπως είναι σκαρφαλωμένο επάνω της και καθρεφτίζεται το ασπρόμαυρο σύμπλεγμα στην τουαλέτα, η Ειρήνη αισθάνεται τις κοσμοπόλιταν ορμές της να την κυριεύουν. Ήξερε ότι το αραπάκι θα σπαρταρούσε σε λίγο κάτω από τα ξύγκια του χαμερπούς συζύγου της, γιατί λοιπόν να άφηνε την ευκαιρία να πάει χαμένη; Μ' ένα αεροπλανικό κόλπο, που θα το ζήλευε και ο καλύτερος τζούντοκαν, φέρνει το αραπάκι ανάμεσα στα πόδια της, μπροστά από τις πύλες του Άδη. Πριν προλάβει η μέγαιρα να το σπρώξει, ένας εκκωφαντικός θόρυβος από σπασμένα τζάμια τη συγκρατεί.

Απ' την θρυμματισμένη μπαλκονόπορτα, έχει μπει στην κρεβατοκάμαρα ο αράπης, ο πατέρας του σαρκοβόρου μπέμμη:

«Κάτω τα πόδια δεξιά μάγισσα απ' τον κανακάρη μου! Να πας στον υδραυλικό να σε αποφράξει, ύπουλη κλώσα».

Η Ειρήνη έχει μείνει αποσβολωμένη και ανίκανη να αντιδράσει. Ο έγχρωμος πατέρας, της αρπάζει το παιδί απ' τα σκέλια και το σκάει από εκεί που ήρθε. Η Ειρήνη συμμαζεύεται κακήν κακώς, βάζει τσιρότο στην τραυματισμένη της ωμοπλάτη και προσπαθεί να συνεφέρει τις ορμές της. Αλλάζει νυχτικό, φοράει κάτι πιο πρόστυχο και κατεβαίνει λικνίζοντας τους λαγόνες στο λίβινγκ ρούμ.

Ο υδραυλικός με τον Μενέλαο Παπαλάμπρο έχουνε γίνει κολλητοί. Φιλιούνται με γλώσσες στο στόμα και ξεκοκαλί-

ζουν κάτι γλώσσες, που τους έχει σερβίρει η Φιλιπινέζα του σπιτιού, για να συνοδέψει τα ούζα.

«Να κάνουμε πάρτι», αναφωνεί ο Παπαλάμπρος μόλις βλέπει τη γυναίκα του. «Θα αναλάβει τους καλεσμένους ο κύριος Βαγγέλης, έχω βαρεθεί πια τους νεοδημοκράτες και τους εαρινούς τραγουδοποιούς που μου κουβαλάς! Να γνωρίσουμε επιτέλους και κάνα μεροκαματιάρη άνθρωπο, να θυμηθούμε τα παλιά».

Η Ειρήνη απαξιοί να απαντήσει στο βιοτέχνη άντρα της και κατευθύνεται αποφασιστικά στο πικάπ-λέιζερ. Χαιρετάει τον Αντύπα στο εξώφυλλο, ενώ ξοπίσω της ανοίγει μια τεράστια τρύπα με χείλια φιδόμορφα και φαρμακερά.

ΠΙΚΡΕ ΜΙΚΡΕ ΜΟΥ ΑΡΑΠΗ

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΕΙΚΟΣΤΟ

Η Ειρήνη Κούτσικου-Παπαλάμπρου, έχοντας εντός έδρας το σύζυγο και το αίσθημα, απλώνει τα δίκτυα της σε κάθε γωνιά του σαλονιού, στη μεζονέτα του Κουκακίου. Ο Μενέλαος Παπαλάμπρος έχει γίνει λιάδα από τα ξύδια και τους ξηροί καρποί, ενώ ο Βαγγέλης κρατάει ακόμα κάποια επαφή με την πραγματικότητα, προκειμένου να εκμεταλλευτεί την πρώτη ευκαιρία που θα του παρουσιαστεί για να κουρσέψει το κορμί της Ειρήνης.

Η Ειρήνη έχει βγάλει στη φόρα τα κάλλη και της ακαλαισθησίες της, ενώ το τσιρότο στη δαγκωμένη της πλάτη έχει ξεκολλήσει και κρέμεται ματωμένο.

Ο Βαγγέλης σκώνεται και της ζητάει να χορέψουν τις γαργάρες του Αντύπα, που ξεχειλίζουνε, διαπασών απ' το κόμπακι ντίσκ του εύπορου βιοτέχνη, που άρχισε να τον φιλοπαίρνει στον καναπέ.

Η Ειρήνη έσφιξε τον υδραυλικό στην αγκαλιά της. Ο Βαγγέλης κόλλησε τη μουςούδα του στο αφτί με το μισόκιλο σκουλαρίκι.

«Ειρήνη, γιατί με τυραννάς! Πότε θα γίνεις επιτέλους δική μου! Σε θέλω πατόκορφα! Οικουμενικά! Πώς να στο πω! Πάμε στην κουζίνα να σε στηρίξω στο νεροχύτη, να ενωθούμε, πριν ξυπνήσει ο άντρας σου».

Η Ειρήνη έβγαλε ένα κακαριστό γέλιο, που ξύπνησε τον

Μενέλαο και άρχισε να βαράει παλαμάκια. Ο Βαγγέλης καλάρωσε το σφικταγκάλιασμα κι άρχισε να σιγοτραγουδάει για ξεκάρφωμα:

«Μετανοείτε, χριστιανοί, ανάψτε και καμιά λαμπάδα για να σωθεί η Ελλάδα! Σας αρέσει ο κοινωνικός στίχος κύριε Μελέλαε;»

Ο Παπαλάμπρος αμόλησε ένα ρέψιμο και βρυχήθηκε καταφατικά.

«Για ποιον με πέρασες, ρε Βαγγέλη; Εγώ είμαι στο κίνημα απ' τα γεννοφάσκια μου! Μην κοιτάς που μου 'λαχε δεξιά γυναίκα! Συμβαίνουν αυτά. Και η μάνα μου ήτανε βασιλικιά μέχρι κόκαλο! Ας όψεται ο συμπλεγματικός Οιδίποδας, που θέλει τη γυναίκα αντίγραφο της μητέρας! Πάντως εγώ, με Σαββόπουλο και Χατζή γαλουχήθηκα και λίγο Κλειώ Δενάρδου σε καμιά γιορτή οικογενειακή και τίποτε βαφτίσα».

Ο Μενέλαος Παπαλάμπρος ήρθε πάλι στο κέφι αναπολώντας τα νεανικά του χρόνια. Άρχισε να ουρλιάζει παράφωνα:

«Συννεφούλα, Συννεφούλα, να γυρίσεις σου ζητώ» και «Τα νιάτα του έφαγε ο Στρατής, στα ναυπηγεία ολημερίς», μέχρι που του 'βαλε τις φωνές η Ειρήνη.

«Σταμάτα επιτέλους, Μελέλαε! Δεν μπορώ ν' ακούω τα τραγούδια του ιεχωβά στο σπίτι μου! Χάθηκαν τα σουξέ και οι επιτυχίες; Τραγούδα Θεοδωράκη! Αλλά πού! Σε τσουζει τώρα που έγινε δικός μας».

Με τον εκνευρισμό της Ειρήνης, η ατμόσφαιρα στο λιβινγκ ρουμ τεντώθηκε επικίνδυνα. Ο Μενέλαος ήταν έτοιμος να σηκωθεί και να την αρχίσει στις χριστοπαναγίες, αλλά ευτυχώς πρόλαβε κι έριξε νερό στη φωτιά ο υδραυλικός.

«Δεν μου λες, ρε Παπαλάμπρο, το πιάνετε το Μέγκα Τσάβελ;»

«Και βέβαια το πιάνουμε! Καμπάνα! Που 'ναι το πλεκο-νιρόλ μωρή Ρένα;»

«Απάνω του κάθεται, γουρούνι», του απάντησε η Ειρήνη και έφυγε όλο σκέρτσο για την κουζίνα να ανανεώσει τους μεζέδες, χωρίς να παραλείψει μια κλεφτή, πρόστυχη ματιά, με ταυτόχρονη κίνηση της γλώσσας προς τον καψούρη υδραυλικό.

Εν τω μεταξύ, η εικόνα του πρώτου ιδιωτικού καναλιού του λεκανοπεδίου έκανε την εμφάνισή της στο καντράν. Ο Παπαλάμπρος έβαλε τα γυαλιά του και προσπάθησε να κατευθύνει τα μεθυσμένα του μάτια στην οθόνη.

«Γίναμε Αμερική, Βαγγελάκη. Όλο ημίωρες σαπουνόπερες! Μα καλά, για μαλάκες μας περνάνε; Εδώ βλέπουμε και παθαίνουμε να παρακολουθήσουμε την υπόθεση της γοντείας, και άμα με ρωτήσεις ποιος πηδάει αυτή την εβδομάδα την Καρολαίν, με δυσκολία θα σου απαντήσω. Άντε να συγκρατήσεις την υπόθεση από δέκα διαφορετικές γοντείες».

Ο υδραυλικός έδειξε να συμφωνεί, κουνώντας επιδοκιμαστικά το κεφάλι του.

«Εγώ νομίζω ότι φταίνε οι διαφημιστικές εταιρείες, που κάνουνε την έρευνα αγοράς, κύριε Μενέλαέ μου. Φέρνουνε απευθείας μεταφρασμένα τα αμερικάνικα γκάλοπ και προσπαθούν να τα εφαρμόσουν στους μεταβλάκους των Αθηνών. Δεν βλέπεις στις διαφημίσεις κάτι φάτσες που πλασάρουνε; Έχεις δει εσύ κανένα γείτονά σου να μοιάζει μ' αυτούς τους αμερικανοευρωπαίους ξενέρωτους; Κρίμα τα λεφτά κυρ-Μενέλαε. Φούντο θα πάνε, όπως τα ραδιόφωνα. Δεν βάζεις την ΕΡΤ να γελάσουμε;»

Ο Παπαλάμπρος πολέμαγε, σκαλίζοντας το τηλεκοντρόλ και ο υδραυλικός βρήκε ευκαιρία να σηκωθεί και να πάει μέχρι την κουζίνα, όπου η αγαπημένη του τηγάνιζε τα σαγανάκια και τα λουκάνικα.

Ο Βαγγέλης την πλησιάζει στις μύτες των ποδιών του, ενώ η μύτη του προσώπου του πήγαινε να σπάσει απ' την κουζίνιλα και τα αρώματα της Ειρήνης. Την ώρα όμως που ο ερωτευμένος υδραυλικός άπλωνε τα κουλάδια του να κουφτώσει τη γαλάζια νοικοκυρά, η Ειρήνη παραμερίζει με μια απότομη κίνηση και του φέρνει το τηγάνι με το καυτό λάδι στη μούρη. Ο Βαγγέλης δαγκώνει τα χείλια του να μην ουρλιάξει απ' τον πόνο και κουτουλάει στα ντουλάπια και τις εντοιχισμένες γερμανικές συσκευές.

Ευτυχώς, η ζημιά δεν είναι μεγάλη και η Ειρήνη, ξεκαρδισμένη στα γέλια, του βουτάει το κεφάλι κάτω απ' τη βρύση.

«Θέλω να πεθάνεις, παλιόγρια, συνομήλικη της Βουγιου-

κλάκη και να 'ρθω στον τάφο σου να σε σκυλέψω, να σε πασαλείψω λουλούδια και ν' ασελγήσω πάνω στο κουφάρι σου», μουρμουρίζει ο Βαγγέλης με σφιγμένα δόντια, ενώ από το σαλόνι, η φωνή του ανυποψίαστου οικογενειάρχη τους επαναφέρει στην τάξη.

«Ειρήνη, Βαγγέλη, ελάτε, λείπουν τα μαργαριτάρια απ' την μπιζουτιέρα! Τηλεφωνήστε στην αστυνομία. Πρόκειται για οικουμενική καταστροφή.»

ΠΙΚΡΕ ΜΙΚΡΕ ΜΟΥ ΑΡΑΠΗ

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΕΙΚΟΣΤΟ ΠΡΩΤΟ

Ο υδραυλικός Βαγγέλης Μιθριδάτης, διαβλέποντας ότι τα επεισόδια της σαπουνόπερας όπου πρωταγωνιστεί τελειώνουν, βάζει τα δυνατά του να ρίξει στο κρεβάτι του πόθου την Ειρήνη Κούτσικου-Παπαλάμπρου. Γνωρίζει ο αδίσταχτος μεροκαματιάρης, ότι του απομένουν δύο ακόμη επεισόδια για να εκπληρώσει τον ανίερο σκοπό του και βάζει σε εφαρμογή το σχέδιο « Κρίστας Χάπενινγκ». Το σκηνικό του φινάλε το έχει μελετήσει μέχρι την τελευταία του λεπτομέρεια. Ξέρει ότι στο επόμενο και τελευταίο επεισόδιο θα εμφανιστεί ο αράπης με το πικρό μικρό του αραπάκι και θα μονοπωλήσουν την παράσταση. Ανάβει τσιγάρο, στριφτό εικοσάποντο, ρουφάει μερακλίδικα τρεις τζούρες απανωτές και ξεστομίζει αργά και σταθερά τις πρώτες του ατάκες.

« Μαύρα Χριστούγεννα σε περιμένουν, Μενέλαε Παπαλάμπρο, αν τολμήσεις να μ' εμποδίσεις στην προσπάθεια ολοκλήρωσης του ρόλου μου, σ' αυτήν την τραγελαφική ιστορία που μπλέχτηκα άθελά μου».

Ο Μενέλαος Παπαλάμπρος, βουλιαγμένος στον καναπέ δερματίνης, λιώμα απ' τα ξύδια και τις κλεμμένες νότες του Αντύπα, είναι ανίσχυρος για οποιαδήποτε αντίδραση. Μαζεύει τα σάλια του και καταφέρνει να απαντήσει στον εν δυνάμει εραστή της γυναίκας του:

« Σ' έβαλα στο σπίτι μου, κομπλεξικό κουμμουνιστή, σε κέ-

ρασα απ' το ουίσκι μου, είδαμε παρέα το Μέγκα Τσάνελ, έφαγες από τα φιστίκια μου και έχεις το θράσος να με απειλείς μέσα στην ίδια μου τη μεζονέτα;»

Η Ειρήνη Κούτσικου-Παπαλάμπρου, βλέποντας το μακελειό να υποβόσκει πάνω απ' την πανάκριβη Μπουχάρα της, επεμβαίνει σαν από μηχανής κλώσα, να βραχυκυκλώσει την ηλεκτρισμένη ατμόσφαιρα.

«Είδατε καλέ τι πάθανε οι κομμουνιστές στη Ρουμανία; Καλά που ξεμπερδέψαμε με τη συγκυβέρνηση Τζαννετάκη. Θα μας σφάζανε όλους οι Φλωράκηδες! Τι πήγαμε να πάθουμε! Αυτός ο Ψηλός είναι άμυαλος. Έβαλε τον Θεοδωράκη να κάθεται δίπλα του στα έδρανα. Καλέ, αυτοί δεν έχουνε ούτε ιερό ούτε όσιο. Είδατε πώς φερθήκανε στη βιζόν της κυρίας Τσαουσέσκου. Δεν έχουνε τρόπους, είναι άξεστοι! Ό,τι και επαναστάτης να είσαι, κρατάς έτσι ποτέ μια γούνα; Αλλά πού ξέρουμε αυτοί οι μπολσεβίκοι από καλούς τρόπους! Μήπως είχανε και στις γιάφκες τους γούνες;»

Ο Βαγγέλης σηκώνεται και ρίχνει έναν ανάποδο φούσκο στην Ειρήνη, που μένει άναυδη!

«Δεν μαςάω πια ζουμερή αντιδραστική κότα! Άσε τις παραπλανητικές πολιτικολογίες, να δούμε τι θα κάνουμε εμείς με τα δικά μας προβλήματα! Σε λίγο τελειώνει το προτελευταίο επεισόδιο, κι εγώ, άμα δε σε ξεσκίσω εδώ και τώρα μπροστά στον άντρα σου, αρνούμαι να συνεχίσω το σίριαλ! Άλλωστε, τώρα με την ιδιωτική τηλεόραση κάνουνε κρα όλα τα κανάλια να με προσλάβουν στο πάνελ τους! Ή γδύνεσαι και τελειώνουμε, ή το σταματάω το σίριαλ αυτή τη στιγμή!»

Η Ειρήνη Κούτσικου-Παπαλάμπρου σφίγγει τα δόντια της και δίνει τόπο στην οργή, προκειμένου να τελειώσει σάτρα πάτρα το επεισόδιο.

«Μην εκνευρίζεσαι, Βαγγέλη! Δεν πρόκειται να κερδίσεις τίποτα με τους ψευτοσαμπουκάδες! Τι παράπονο έχεις, αγόρι μου; Είσαι ο πρωταγωνιστής, πράγμα που έχει τα καλά του, έχει και τα κακά του. Αν σου είχα κάτσει από το πρώτο επεισόδιο, θα είχανε πέσει οι ακροαματικότητες στο μηδέν και δεν θα βγάζαμε ούτε δέκα εβδομάδες, ενώ τώρα με τη σθεναρή μου αντίσταση κοντεύουμε τα τριάντα.»

Ο υδραυλικός αφήνεται να πέσει στον καναπέ και αναλύεται σε λυγμούς:

« Σε θέλω Ειρήνη! Σε ποθώ! Μισώ τον πόλεμο και την εξειδικευμένη εργασία. Άσε με να μπω μέσα σου και μετά κλείσε σαν γυναίκα, κι ας γίνει τώρα το φινάλε για μένα. Αν μου παραδοθείς, σου υπόσχομαι να μην εμφανιστώ στο τελευταίο επεισόδιο και να πρωταγωνιστήσεις εσύ με τους σκυλάραρες, που κακό ψόφο να 'χουνε».

Η Ειρήνη δείχνει να σπάει! Βουτάει τα γυαλικά απ' το σύνθετο και τα κάνει θρύψαλα πάνω στην τηλεόραση, που δείχνει τους ομαδικούς τάφους του Βουκουρεστίου. Σκάει η οθόνη της τηλεόρασης και η ρουμάνικη πρωτεύουσα γίνεται οδός των Αθηνών, κακόφημη και νυχτερινή. Στο σαλόνι της μεζονέτας του Κουκακίου ξεχύνονται δεκάδες τραβεστί ιερόδουλοι, ξεβύζωτοι, με τα καλτσόν ζεσκισμένα γεμάτα τρίπονα από το αέναο μπάσε-βγάλε.

Το μάτι του Μενέλαου Παπαλάμπρου γυαλίζει επικίνδυνα. Ο μικροαστός βιοτέχνης κωλομπαράς γίνεται αφθορεί δάσκαλος σε ωδείο του Βόλου. Φορτώνεται σακουλάκια με καραμέλες και βγαίνει παγανιά στα αλσύλλια του Κουκακίου.

Οι ερεθισμένοι τηλε-τραβεστί περικικλώνουν τον Βαγγέλη και την Ειρήνη. Αντίστοιχες επιδρομές παρατηρούνται και σε άλλα λίβινγκ ρουμς της επικράτειας.

Οι κλυδωνιζόμενες νεοελληνικές οικογένειες, τα έχουν χαμένα. Οι πρωταγωνιστές του Κάπιτολ, του Φάλκον Κρεστ και της Τόλμης και Γοητείας, καταλαμβάνουν τα νοικοκυριά τους.

Σ' αυτό το χάλι, λίγο πριν το τέλος της εναλλαχτικής σαπουνόπερας, μας βρίσκουν οι Τούρκοι του Αττίλα και μας κλέβουν το αφύλαχτο τρελαμένο φορτηγό μας.

Η τραγωδία της απορρυπαντικής τέχνης, η κάθαρση του θεατή, στο επόμενο και τελευταίο επεισόδιο.

ΠΙΚΡΕ ΜΙΚΡΕ ΜΟΥ ΑΡΑΠΗ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ

Ο ραδιοφωνικός φακός επαφής στα τηλεοπτικά ένστιχτα κάνει ζουμ-άουτ και η μεζονέτα του Κουκακίου αποκαλύπτεται σε κομμάτια ντεκόρ, σε στούντιο που σφύζει από εργασιακούς οργανισμούς συνδικαλισμένων ατάλαντων τεχνικών.

Σκηνοθέτες, οπερατέρ, σκρίπτ γκερλς, γραμματείς, φαρισαίοι, παραγωγοί και εργολάβοι έτοιμου θεάματος, δουλεύουν με ελληνικούς παραδοσιακούς ρυθμούς.

Το πάνελ του «Πικρού Μικρού Αράπη», κάνει διάλειμμα να τιμπήσει κάτι, μέχρι να ετοιμαστούν τα σκηνικά του τελευταίου και φαρμακερού επεισοδίου. Όλοι οι πρωταγωνιστές της εναλλαχτικής σαπουνόπερας για ψαγμένες νοικοκυρούλες, περιφέρονται με μια λύπη στο στόμα, τώρα που τελειώνει η δουλειά μετά από έξι ολόκληρους μήνες.

Ο υδραυλικός Βαγγέλης Μιθριδάτης, η γυναίκα του Κούλα που σφάχτηκε και κατασπαράχτηκε στα πρώτα επεισόδια, ο αστυνόμος Ζουμερός που δεν μπορεί ακόμα να χωνέψει τον μικρό του ρόλο, ο Αχιλλέας, ο ομοφυλόφιλος γιος του υδραυλικού που τον ανάγκασε να γίνει παιδοκτόνος, ο νταβραντισμένος αράπης Μουαμάρ με το πικρό, μικρό του αρπακί που ξεπήδησε από τα σπλάχνα της μισοφαγωμένης Κούλας, ο Μενέλαος Παπαλάμπρος, ο αριστερός βιοτέ-

χνης κωλομπαράς με το γιο του τον πρεζάκια, ο πατήρ Ιγνάτιος, ο έμπορος βρεφών με τη θαλαμηπόλο τσιγγάνα-Μαρίτσα, και μέσα σ' όλους, λαμπερή και απαστράπτουσα, η πέτρα του σίριαλ, η παχουλή νεοδημοκράτισσα μάνα, η Ειρήνη Κούτσικου-Παπαλάμπρου.

Όλοι έχουνε αγωνία για το τελευταίο επεισόδιο, που όπως πάντα, θα έρθει στα χέρια τους την τελευταία στιγμή, λίγο πριν αρχίσει το γύρισμα.

Ο υδραυλικός πλησιάζει τον αράπη, σε κάποια απόσταση γιατί είναι συναχωμένος και φταρνίζεται συνεχώς.

«Ρε Μουαμάρ, πού την άρπαξες την κωλογρίπη; Άμα μας βάλει να φιληθούμε ο σκηνοθέτης, θα παραιτηθώ. Ξέρεις, έχει βγει βρώμα ότι τα φτιάχνουμε στο τέλος και φεύγουμε εθελοντές στη Ρουμανία. Ότι η Ειρήνη αυτοκτονεί, και λίγο πριν πεθάνει ασπάζεται τον κομμουνισμό. Ισχύουν αυτά, εσύ τι έχεις ακούσει;»

Ο αράπης φυσάει τη μύτη του πιέζοντας με τον αντίχειρα και εκτοξεύει ένα βαθυπράσινο τάλιρο στο φρεσκοσφυγγαρισμένο πλατό.

«Τι να σου πω, Βαγγελάκη μου, εγώ άλλα έχω μάθει. Συγκεκριμένα, η Ρηγιώ, που την ξεμονάχιασα πριν από λίγο στο μοντάζ, μου είπε ότι θα τελειώσουμε με γάμο. Ότι μπαίνει ξαφνικά στη μεζονέτα ο αστυνόμος Ζουμερός, ξεμασκαρεύεται και ανακαλύπτουμε ότι ήταν γυναίκα λεσβία και παντρεύεται την Ειρήνη που ανακαλύπτει τον κλειτορικό οργασμό και φεύγουνε μαζί για τη Λέσβο. Ότι το πικρό μικρό αραπάκι ήτανε πράκτορας της ΣΙΑ και πουλούσε ναρκωτικά και επειδή δεν έδινε μίζα στους Αμερικάνους κάνοννε απόβαση στην γκαρσονιέρα μου στην Ελληνόρωσων και μετά σφάζουνε τους Πόντιους πρόσφυγες στο Μενίδι, ξέρω γω; Πολύ μπέρδεμα δικέ μου, δεν τα συγκράτησα όλα, είμαι και άρρωστος».

Τον υδραυλικό και τον αράπη τούς πλησιάζει ο πατήρ Ιγνάτιος, τακτοποιώντας τα ψεύτικα γένια του.

«Αληθεύει συνάδελφοι, ότι η Ειρήνη Κούτσικου-Παπαλά-

μπρου πηγαίνει στην Βόρειο Ήπειρο για το τελευταίο επεισόδιο εκτελώντας μυστική αποστολή του Σαμαρά; Έμαθα ότι παίζω κι εγώ, θα με σφάζουνε δύο Αλβανοί τουρίστες, λέει, στο χείλος της χαράδρας του Βίκου.»

«Τι είναι αυτά που λες, ρε Ιγνάτιε», μπαίνει στην κουβέντα ο Μενέλαος Παπαλάμπρος, μασουλώντας ένα σάντουιτς της συμφοράς.

«Εδώ δεν έχουνε λεφτά να πάρουνε μουρταδέλα, θα στήσουνε ολόκληρο φαράγγι στο στούντιο; Μεσ στο σαλόνι θα το τελειώσουνε το σίριαλ. Έτσι άκουσα εγώ. Όπως τελειώνουνε οι τσόντες. Με ομαδική παρτούζα, ενώ από την τηλεόραση θα προβάλλεται η εκτέλεση των Τσαουσέσκου. Θέλουν να δείξουν το μάταιο παιχνίδι της εξουσίας».

Την ομήγυρη, την πλησιάζει τώρα, με ύφος εκατό Καρολάιν, η Ειρήνη Κούτσικου-Παπαλάμπρου.

«Μην πελαγοδρομείτε, αγαπητοί συνάδελφοι, το φινάλε είναι γραμμένο όλο επάνω μου. Τώρα μόλις μιλούσα με το μακιγιέρ, την Τασία. Μου 'ριξε τρία κιλά πούδρα. Θα μεταμορφωθώ σε Αλίκη 2000. Όλα τα πλάνα θα είναι γκρο πλαν με κόντρα φίλτρα, με ακίνητο παγωμένο χαμόγελο για να μη σπάσει το λίφτινγκ. Κάποια στιγμή, μετά τις διαφημίσεις, θα βγάλω το βυζί μου το καλό και θα γαλουχίσω μέσα απ' τις οθόνες τις Ελληνοπούλες, μπας και ξεστρατίσει καμιά και παρουσιαστεί έλλειψη από γατούλες του συζυγικού σεξ, στην καινούργια Ελλάδα».

Πριν προλάβει να τελειώσει η Ειρήνη, στο θεληματικό πιγούνι του υδραυλικού, ορμάει και μπήγει τα δοντάκια του το πικρό μικρό αρπαάκι.

«Συγγνώμη, Βαγγέλη! Πρόβα κάνω. Αυτά που λέτε είναι μπαρούφες μάγκες μου. Εγώ είμαι ο πρωταγωνιστής, εγώ το κλείνω το σίριαλ λόγω εορτών. Με θέλουνε για αναφορά στα παιδάκια της Αιθιοπίας, που πεινάνε χρονιάρες μέρες, και θ' αλωνίσω σε ολόκληρο το τελευταίο επεισόδιο. Θα φάω τους πρωταγωνιστές, τους τεχνικούς, τις κάμερες, τα έπιπλα, τα σκηηνικά... έχουνε αγοράσει ένα καινούργιο εφέ

στο κομπιούτερ και θα με αμολήσουνε απ' τις οθόνες να φάω και τους τηλεθεατές».

Ο Βαγγέλης ρίχνει ένα φούσκο στο αραπάκι που μπήγει τα κλάματα.

«Φάε μια σφαλιάρα προς το παρόν, μούλικο, και βλέπουμε».

Ο υδραυλικός παίρνει το σαιξπηρικό του ύφος και κάνει ρελάνς:

«Αγαπητοί μου, δυστυχώς για σας, το φινάλε της σαπουνόπερας είναι απάνω μου. Θα είμαι στο μπάνιο πλημμυρισμένος αφρόλουτρα και θα τραγουδήσω το μονόλογο της κάθαρσης με αιχμές στα οικουμενικά προβλήματα, στο αλβανικό και στην αποτυχία του υπαρκτού σοσιαλισμού. Η Ειρήνη θα γίνει δική μου εξ αποστάσεως, με τη μέθοδο του αυνανισμού...»

Τα τελευταία λόγια του Βαγγέλη πνίγονται από τη μεγαφωνική παραγγελία του σκηνοθέτη:

«Το φινάλε αναβάλλεται επ' αόριστον, λόγω ελλείψεως θυμάτων. Στη θέση του θα μπει μουσικό διάλειμμα με λαϊκό τραγουδιστή της μόδας».

Η νοικοκυρά Ευφρα
Κουταζού-Πεταλω-
μετρου, μετά από προ-
τιβίωση να αποθρυσ-
τον γόρυσσο Βερ-
γίλη Μιθούστη, που
εχουν το μωσαϊκό
για τον δολοφόνο
εξαιτίας αυτού επί τη
ζήτησή φιλία της
αυτοκρατορίας ταυ-
τωμένη...

